

— Ce faci în ploaia asta, micuțule ?
 — Am fugit de acasă fiindcă mămică voia să-mi facă baie ! ...

SCRISOAREA

D. Demetrian plecase cu o seară înainte la Galați, unde avea de aranjat o afacere importantă și, ca de fiecare dată când lipsea, lăsase direcția fabricii secretarului său, d-l Valeriu.

Acesta se afla la orele nouă în biroul patronului său și se pregătea să citească corespondența. Ușa se deschise și d. Valeriu rămase foarte surprins la vederea d-nei Demetrian.

Soția patronului său nu venea nicio dată prin birouri, deși locuia în apartamentul dela etaj al clădirii. Era o femeie blondă, vioaie și cam ușuratică.

— Bună dimineața, domnule Valeriu, zise ea secretarului. Te miri că mă vezi? Ba da, știu eu: legenda soției care nu face nimic serios. Ei bine, d-le Valeriu, am luat hotărîrea ca în lipsa soțului meu să-i iau locul. Vreau să-mi fac datoria. De patru ani de când suntem căsătoriți plăcerile erau rezervate pentru mine și munca pentru el. M'a răsfățat prea mult, dar nu vreau să mă trateze ca pe un copil. Vreau să-i dovedesc că sunt și eu bună la ceva. Pot și eu să muncesc, să mă devotez. Domnule Valeriu, vreau să mă inițiezi în afaceri. Ești secretarul și prietenul devotat al soțului meu și te rog să-mi dai tot concursul. Nu, nu vreau să aud nimic. Victor se reîntoarce peste cinci zile. În tot acest timp, pot învăța toate. Ce surprins va fi când va veni! Mă bucur de pe acum. Așa dar iau locul lui la birou. Să deschid scrisorile nu-i așa? Câte scrisori, Doamne! Incep... „Societatea „Cristalul” vă face cunoscut... Dar asta vom vedea la urmă. Întâi voi deschide plicurile și apoi le vom clasa...”

Fremătând de nerăbdare și de plăcere, ea deschidea vertiginos toate scrisorile. Valeriu o privea. Era îngrozit la gândul că va trebui să facă ordine după opera de vandal a frumoasei femei. Nu îndrăznește să spună nimic, știind că Demetrian își diviniza soția și îi trecea cu vederea toate capriciile. De altfel, spera că după o oră, d-na Demetrian se va plictisi și va pleca.

Deodată o văzu tresărind. O scrisoare care nu avea aspect comercial își făcuse apariția. Mâna d-nei Demetrian începu să tremure:

— Ce este asta? zise ea.
Și desfăcând scrisoarea începu să citească:

„Micule drag,

Îți voi face o surpriză. Vineri după amiază sunt liberă și te aștept între orele 5—6, la mica noastră garsonieră”.

„A ta, Sissi”

— Doamnă, zise Valeriu, vă înșelați. Scrisoarea aceasta este...

— Destul! Dispari din ochii mei! strigă d-na Demetrian cu ochii strălucitori de furie. Ești un mizerabil. I-ai servit de complice. De aceea are atâta încredere în d-ta. Mă trădează, el, care e cu cincisprezece ani mai bătrân decât mine! Și eu care vroiam să-l ajut... Ha! Ha! Ha!

— Vă asigur că...

— Nu mai cred nimic. Vă cunosc minciunile! Pleacă din fața ochilor mei! Iată ce fac eu cu corespondența voastră. O rup în bucăți... Na!

Valeriu ieși speriat din birou. D-na Demetrian continuă să rupă tot ce se afla pe birou. Apoi se îndreptă spre cămin și luă pendula pe care o făcuse cadou soțului ei la o aniversare și o sfărâmă în bucăți.

Peste o clipă ieși din birou trântind ușa și se duse în camera ei unde scrisese o telegramă:

„Vino imediat. Situație disperată”.

„Matilda”

Plecă apoi la poștă să dea telegrama, iar când se văzu în posesia recipisei, hoinări pe străzi fără țintă. Prăbușirea fericirii sale o tortura.

Spre seară se reîntoarce acasă. Apartamentul i se păru nesuferit. Se așeză la masă dar nu se atinse de mâncare.

După aceea se culcă.

A doua zi de dimineață se sculă și se îmbracă pentru a face față oricărei eventualități.

Pe la 11, anunță pe d. și d-na Mărgăriteanu. Erau fratele și cumnata sa, cari veneau să petreacă ziua cu dansa.

— Bună ziua, Matildo, îi zise fratele ei. Dar ce ai? Pari mahnită...

— Sunt nefericită! Victor mă înșală! Mă trădează!

— Ești absurdă, mașer! interveni d-na Mărgăriteanu. Soțul tău te adoră.

— Mă adoră? Iată ce am găsit în corespondența lui.

George Mărgăriteanu luă scrisoarea și tresări. Recunoscuse scrisul și se făcu roș la față.

Soția lui care îl observă zise:

— Să văd și eu scrisoarea!

Și de îndată ce își aruncă ochii pe ea, adăogă:

— Curios! E scrisul prietenei mele Sissi.

— Care Sissi?

— Tu nu o cunoști. Am fost împreună la acelaș pension. Soțul tău nu o cunoaște. Dar George o cunoaște foarte bine. Bănuiam eu ceva, dar acum sunt sigură. Ticălosule!

Și eși trântind ușa.

După plecarea soției sale, George Mărgăriteanu se adresă furios surorii sale:

— Ai făcut-o fiartă! Scrisoarea era pentru mine și soțul tău nici nu știe măcar despre ce este vorba! Crucea asta pe plic înseamnă că scrisoarea imi este adresată mie și Victor nici n-o deschide. I-am cerut să-mi facă acest serviciu fiindcă soția e geloasă și nu vreau să isc vreun scandal! Ai făcut o gafă nemai-pomenită!

Și George Mărgăriteanu plecă în fugă după soția sa.

Matilda Demetrian era acum fericită.

Peste un sfert de oră apărură și Demetrian, prăfuit, neliniștit, obosit:

— Matildo! ce s'a întâmplat? Ești sănătoasă? Mi-ai făcut o spaimă grozavă! De ce mi-ai telegrafiat? De eri de când am primit-o, nu mai trăesc! În birouri ce s'a întâmplat? Valeriu a plecat. Funcționarii nu știu nimic. Corespondența a dispărut. Pe scară m'am întâlnit cu fratele tău și cu nevastă-sa cari se certau furcă. Parcă a inebunit toată lumea. Spune-mi ce s'a întâmplat? Spune-mi repede!

— Nimic, dragul meu! răspunse d-na Demetrian. Toate acestea n'au decăt o explicație: iubirea mea pentru tine. Te iubesc și atâta tot!

UN BĂRBAT CINSTIT

Venind vorba despre cinstea bărbaților, vechiul nostru prieten Nae Dragomir a dat din umeri și s'a exprimat în felul ăsta:

— Fraților, mă faceți să râd cu delicatețea și cinstea voastră! Știți voi cu adevărat ce înseamnă să fii om cinstit? Nu! Nu puteți ști, firește, afară doar de cazul când l'ați fi cunoscut cum l'am cunoscut eu, pe simpaticul Ioniță Toporan, din Mediaș.

După ce-a tras o dușcă zdravănă din halba cu bere de pe masă, Nae a reluat:

— Da! Ioniță era un băiat foarte scrupulos în ceea ce privește cinstea și morala! Și asta din cea mai fragedă vârstă. Când era mic, a refuzat morțiș să pună mâna pe sânul doicei ce-i fusese angajată, ca nu cumva bărbatul ei să se supere că Ioniță își îngăduie astfel de gesturi libertine!

Altă dovadă. Pe vremea când învăța la școala primară, un elev din clasa lui a furat o sută de lei din sertarul mesei profesorului. O sută de lei erau bani mulți pe vremea aceea! Fu imediat bătut cel vinovat.

Acesta a început să se tângue:

— Viața mea e deacum zdrobită! Ce să mă fac, căci o să fiu băgat la închisoare și mama are să moară de durere și rușine!

Ce-a făcut atunci Ioniță al nostru?

S'a acuzat el în locul hoțului, și pentru mai multă crezare, i-a cerut suta de lei pe care o cheltuisese cumpărând cofeturi și zaharicale. Ioniță a scăpat doar cu o indigestie și o muștrare zdravănă, căci tatăl său a despăgubit imediat pe profesor.

Însă adevărata cinste a flăcăului acesta a dovedit-o cu ocazia căsătoriei sale.

La un bal, a dansat de trei ori cu frumoasa dudue Lena Terculescu, și, pe urmă, fiind incredințat că a compromis-o, a început să se tângue. Era greu să se însoare cu ea, căci Lena era foarte bogată și el n'avea nici o para chioară. Dar cinstea lui cea mare i-a sugerat un plan minunat. A plătit un individ, care, într-o seară, a sedus pe Lena și a lăsat-o însărcinată! Și în condițiile astea, lui Ioniță i-a fost ușor să se ducă la părinții ei și s'o ceară în căsătorie. Bieții oameni au acceptat imediat, mai ales că Ioniță nu era urât. Dar gurile rele au început să spună că el nu s'a însurat decât pentru bani! Spre a dovedi la toți că nu era adevărată acuzarea, a cheltuit toți banii nevestei, fără să păstreze pentru el nici o lețcaie! Se putea oare o mai mare dovadă de cinste din partea lui? Nu!

U PICIOARELE ÎN APĂ RECE

Cine dă un sfat bun, dăruiește mai mult decât dacă ar dărui aur!

✱

Bătaia de joc vădește lipsa de inteligență.

✱

Prietenia nu este divină decât pentru că îți dă dreptul să spui adevărul.

✱

Nu trebuie să socotim fericirea ca un drept, ci ca o datorie. Dacă n'am atins-o încă, înseamnă că o căutăm acolo unde nu este!

✱

Cine vrea să trăiască în pace cu nevasta, trebuie să fie surd, orb și mut...

✱

La prețul cu care se vând astăzi butoalele, cred că Diogene nu și-ar mai putea permite luxul să aibe o asemenea locuință!

✱

A admira adevărul nu înseamnă nimic. Trebuie să-l pui în practică și să-i dovedești valoarea și puterea!

✱

Cine vorbește mult, nu se poate să nu spună și prostii. (Confucius).

Prin urmare, să nu ne mai mirăm de femei că spun atâtea gogomănii!

Să fim întâi buni, apoi vom fi și fericiți. Să nu pretindem premiul înaintea isbândeii, nici plata înaintea muncii!

✱

Femeia săracă în dorinți e bogată în mulțumiri ale sufletului!

✱

Munca e școala caracterului.

✱

A cere unei femei să fie rezonabilă e ca și când ai vrea să sapi un puț în mare!

✱

Bucură-te de viață fără s'o compari cu a altuia!

✱

De ce unii oameni spun că omoară vremea, când vremea este cea care ne omoară?

✱

Nu poate exista isbândă fără luptă, dar nici femeie fără cusururi!

✱

Câți fericiți am putea face cu fericirea care se pierde!

✱

Sunt împrejurări când finețea e vecină bună cu duplicitatea!

LA EXPOZIȚIE DE PICTURA MODERNĂ.

— Ce-i cu tine Nae, ce stai cu picioarele'n sus?

— Mă 'ntorsei măi dragă, să văd și eu ceva că nu 'nțeleg nimica din ce'i expus aici.

INTÂLNIREA

Cum era timp frumos, Ionel Filoreanu se hotărîse să facă o plimbare pe jos la Șosea.

Era o dimineață de Mai și plutea atât primăvară în aer, încât inimele tresăteau de fericire.

Ionel Filoreanu, arhitect proaspăt, avea douăzeci și șase de ani, o sănătate înfloritoare și trei clienți. Era deci la punct pentru o aventură primăvărată.

Mergea cu pași sprinteni, aspirând profund aerul curat și cald. Era mulțumit de soare, de anotimp, de el însuși.

Deodată, în alea pustie pe care mergea, zări în fața lui o femeie foarte elegantă. Intr-o clipă grăbi pasul și ajunse lângă dânsa.

Era fermecătoare: un profil fin, o a-lură suplă, o toaletă simplă și elegantă, pantofi de o rară distincție, ciorapi fini, mânuși idem.

Totul dădea impresia unei femei „sic”, cu tot ce acest cuvânt poate exprima mai distins, mai rafinat, mai de bun gust.

Un câine spitz, pur-sânge, alerga pe lângă ea.

Când ai douăzeci și șase de ani, când nu ești băiat urât, când ai un pic de clientelă și când, pe deasupra, primăvara răspândește atât optimism, nu te mai indoești de succes.

Ionel Filoreanu nu se îndoi o clipă că frumoasa femeie n'ar fi creiată pentru el. Cu îngâmfarea și ușurința multor oameni, el își trasă linia de conduită.

Începu să meargă paralel cu tânăra femeie și îi dădu să înțeleagă imediat ce intenții are.

Frumoasa femeie ghici gândurile a-

gresive ale urmăritorului său. Dintr-o singură privire oblică, cu flierul sigur al femeilor, ea prețui calitatea și valoarea socială a tânărului și grăbi pasul, pentru a nu da pretext de acostare.

Dar Ionel Filoreanu, care-și făcuse serviciul militar la infanterie, grăbi pasul și se apropie din nou. Căinele, crezând că intrusul e agresiv, începu să latre.

Pretextul era bun:

— Ce bun apărător aveți, doamnă. Alea era pustie și tânăra femeie nu putu ocoli inevitabilul:

— Da... e apărătorul meu, răspunse ea.

— Dar nu văd pe nimeni care să vă atace, stimată doamnă!

— Nu, dar el ia precauțiuni săracul. Animalele simt primejdia de departe.

— De acord. Dar Șoseaua nu e pădure și o femeie tânără se poate plimba fără teamă.

Buna părere pe care o avea despre sine și influența anotimpului, dădură lui Ionel toate îndrăznelile.

El vorbi, vorbi, îmbătându-se de cuvinte. Dela lovitura de trăznet el trecu la planurile de viitor, dela galanteria spontană, la dragostea durabilă și improviza un proiect de asociație sentimentală, cu tot elanul și sinceritatea momentană a dorinței și tinereței. Era arhitect. Avea talent, era liber, etc. etc.

Tânăra femeie, mai în vârstă cu câțiva ani, ascultă resemnată dar și amuzată tot cupletul tânărului.

Ajunși la Arcul de Triumf, Ionel Filoreanu îi zise:

— Dă-mi o întâlnire! Te rog! Voi fi

atât de tandru, atât de convingător, încât mă vei iubi poate. Viața mea e a-proaspe de d-ta. O simt. Vei vedea ce bine va fi!

El insistă atât de mult, încât necunoscuta consimți:

— Fie, pentru că ții atât de mult, vino astăzi după amiază la ora patru în strada Imperială, numărul 5, la domnul Leonard.

— La domnul Leonard?

— Da. E apartamentul unui prieten al meu. Vei întreba de Lola Corianu.

— Mulțumesc! Te iubesc! Ești pasiunea mea definitivă!

— Bine, bine... vino azi după amiază în strada Imperială...

Ionel Filoreanu a fost, se înțelege, cât se poate de exact. La ora patru sosea în strada Imperială numărul 5. În fața imobilului staționa o mașină elegantă, din care zări eșind capul câinelui spitz al frumoasei Lola.

Ionel Filoreanu întrebă pe șofer:

— Mașina aceasta nu este a d-nei Lola Corianu?

— Ba da, domnule.

Începu să fie neliniștit. Intră la portar și întrebă de d. Leonard.

După indicațiile acestuia urcă un etaj și citi pe o ușe:

LEONARD Bijutier

Neliniștea crescuse. El stătu o clipă pe gânduri și apoi bătu în ușe.

După o clipă se deschise ușa și un om de serviciu îl introduse în magazin. Aici, Ionel Filoreanu se adresă unui domn elegant:

— Ași vrea să vorbesc cu d-na Lola Corianu.

— D-na Corianu a plecat pentru câteva minute, dar se va reîntoarce numai decât. Domnul a venit desigur pentru colier?

— Colier?

— Da. D-na Corianu ne-a spus că așteaptă pe un domn pentru a alege între două colieruri, acela de trei sute de mii și un altul de patru sute de mii. Dacă vreți, le puteți vedea chiar acum...

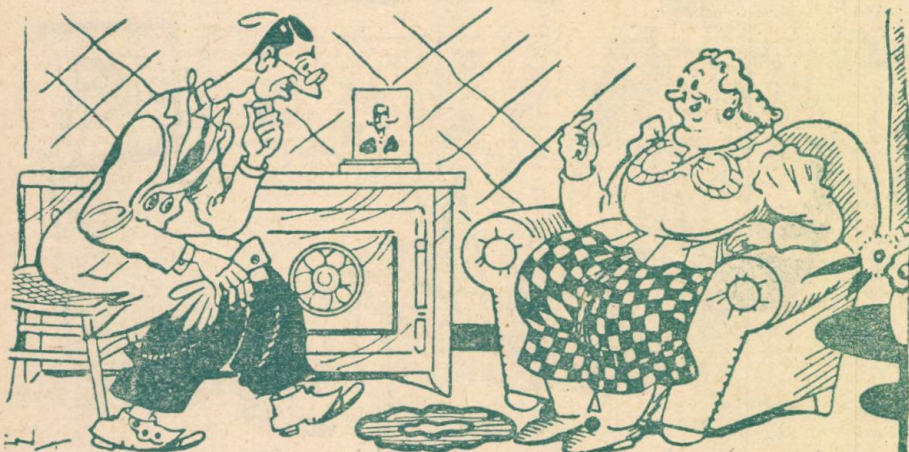
— Nu, mulțumesc... îngăimă arhitectul. Voi... aștepta pe d-na Corianu jos în stradă. Voi reveni cu domnia sa.

Apoi se precipită afară, coborî în goană scările, în timp ce Lola eșea din ascunzătoare răsând din toată inima, cu bijutierul, complice al acestei inocente comedii.

A doua zi, Ionel Filoreanu, trezit din beție, primi aceste rânduri:

„Nu îți supărat pe mine, tânărul meu prieten, pentru lecția de eri. Caută să profiți de ea. Exigențele felului meu de viață mă obligă să dau întâlniri la bijutier. Ceeace îți trebuie d-tale, pentru moment, este o prietenă care să se mulțumească cu întâlniri la florărie sau la cofetărie.”

„A d-tale
LOLA CORIANU”

— Dela ultima d-tale vizită, am slăbit cu 2 kilе.

— Mă bucur, doamnă, cu atât mai mult că v'ați așezat pe pălăria mea!

Hai să râdem

TOCMAI BINE

— Știi, moș Ioane, că părul unei pisici frecat pe întuneric poate produce scânteii?

— Nu știam! Ce bine. Taman pierdii piatra dă la amnar!

DECEPTIE

— Conașule, a venit un domn cu un mandat!

— Tii, da bine a mai nimerit. Tocmai eram lefter!

— Păi, conașule, e vorba dă un mandat de arestare!

LA PEȚITOR

Iancu Șmil, din Mizil, s'a dus la un pețitor ca acesta să-i recomande o fată.

— Ascultă, domnule Șmil, ai picat cum nu se poate de bine! Am o partidă strașnică pentru d-ta, partidă care o să-ți convină din toate punctele de vedere. E vorba de o fată destul de bogată, inteligentă și mai ales are să te iubească mult.

— Haide, haide, nene Bercule; mi se pare că susții un lucru de care nu ești sigur! De unde știi d-ta că fata asta are să mă iubească mult?

— Dacă am spus așa, înseamnă că știu ce vorbesc! Fata asta a iubit deja tot orașul, de ce dar nu te-ar iubi și pe d-ta?...

MITICA

După ce i-a scos măseaua fără ca Mitică să simtă cea mai mică durere, dentistul a spus:

— Domnule, peste câteva ceasuri vei avea dureri! Dar să nu te sperii, căci este vorba despre o durere care se produce totdeauna forțat în gingie după scoaterea vre-unui dinte ori măsele!

A doua zi de dimineață, dentistul se pomenește în cabinet cu pacientul său. Mitică era galben la chip ca o lămâie și furios nevoe mare:

— Să-ți fie rușine, dom'le dentist! Toată noaptea n'am dormit de fel, tot așteptând durerile, și când colo n'am simțit nimic!

S'A ÎNȘELAT!

Un casier escroc, după ce-a coborât de pe uriașul pachetot care l-a adus din Europa la New-York, ușurat, oftează și zice:

— Ce păcat că nu mai trăește sărmanul meu tată, ca să mă vadă acil! De câte ori mi-a spus el: „Fătul meu, sunt sigur că cu asemenea purtări nu vei ajunge departe!” Și când colo, am ajuns tocmai în America!

BIETII BOGAȚI

— Fericiți cei flămânzi, că aceia se vor sătura, zice cartea cârților la „cele nouă fericiri”.

Și iarăși: „fericiți cei săraci, căci se vor îmbogăți, iar bogații vor rămâne săraci” și „mai lesne va trece funia prin urechile acului decât să intre ei în împărăția cerurilor”.

Ieșiseră din biserică, în ziua de Florii, d. Guță Ghimotoc, proprietarul moșiei, și Marin Dulamă, conțiliu comunal — și vorbeau pe linia satului despre frumusețea slujbei și despre adâncul vorbelor din sfânta evanghelie.

La o vreme, Dulamă, care aștepta de mult ocazie prielnică pentru a adresa „boierului” o rugăciune, zice, sfios, ca cum vorba i-ar fi fost sugerată de canzania pe care o ascultasera:

— Mare nevoie ași avea, boierule, de vre-o zece poli de parale.

— O fi, Marine, răspunde chiaburul, dar de unde să-i plătești când o fi la socoteală — că ești om sărăcuț?

— Păi, n'auziși pe taica părintele? Ci-că săracii de pe lumea asta, se vor îmbogăți pe lumea ailaltă. Oi plăti și eu atunci — unde mai pui că, tot după evanghelie, bogații, acolo, vor fi săraci, și tare bine 'ți-ar prinde, la lipsă, cei zece poli...

— Bine, Marine, zice boierul și se prefăce convins. Dar, adaugă: ce vrei să faci tu cu paralele astea?

— Păi, să cumpăr o vacă — să aibă copiii ăia ce legumi.

— Da, ripostează boierul, de cât, așa te lovești de evanghelie.

— Cum, boierule?

— Să vezi. Vaca, dacă vrei să ai cu ce unge duminicatul copiilor, va să aibă lapte — și dacă are lapte, are și vițel.

— Vezi bine.

— Stai să vezi: vițelu-ăsta, la anu, se face mare — și-l vinzi.

— Așa imi e în gând.

— Cu paralele prinse pe vițel anu ăsta, și cu cele de pe vițelul anului viitor, cumperi încă o vacă.

— Să-mi ajute Dumnezeu!

— Amin! De cât, două vaci fac doi vițeli — și doi vițeli, vânduți mai târziu, umplu coșarul de vaci...

— Ei, unde e norocu-ăla, boierule!

— N'am isprăvit. Când oi agonisi, o cireadă de vaci, începi să dai din ele — și cumperi boi.

— Păi cum!

— Vezi? Aici vream să te aduc. Cine are cireada de boi, se chiamă că e om bogat — nu e așa?

— Este. La ce să vorbesc!

— Cine e bogat pe lumea asta, sărăcește pe ail-altă — nu zice așa la evanghelie?

— Zice, boierule.

— Păi dacă oi fi sărac pe lumea ailaltă, de unde o să-mi plătești ăi zece poli.

— De, boierule, par'că vine și vorba dumitale, zice Marin, cam opărit, și se depărtează rumegând în gândul lui un crâmpeiu de judecată care-i tot pune înaintea întrebarea: cum dracu să fi sărac, frățioare, când ai o cireadă de boi — că popa Gălușcă are numai două perechi și e om cuprins!

— Automobilul ăla a trecut peste pălăria mea!

— Fii bucuros că nu ți-a fost capul în pălărie!...

PASTA ȘTIU?

NASTASE

Locotenentul Gh. C..., era amoretat până peste urechi de duduia Lilly S... Nici nu s'ar fi putut altfel, căci Lilly era tare frumoasă. Trupul ei perfect ar fi ispitit pe cel mai mare sculptor, iar farmecul chipului nu era întrecut nici de o vedetă Californiană care, după cum se știe, sunt matadoare în materie de sex-appeal. Într-o zi, locotenentul se hotărî să trimită o scrisoare alesei inimei sale. Compuse o epistolă înflăcărată apoi chemă pe Năstase, ordonanța sa, un vlăjgan dintr-o comună de prin Gorj.

— Năstase!
— Ordinați, don' licotinent!
— Tu știi unde șade duduia Lilly S...?
— Știu, don' licotinent.
— Unde, mă?
— Pă scaun!
— Prostule! Te-am întrebat dacă știi unde locuiește!
— O! unde locuiește cu lăcuința! Pă strada Calea Moșilor, la nr. 222 bis.
— Chiar așa!
— Ce trebuie să fac acolo?
— Duci scrisoarea asta.
— Bine.
Se înapoia după două ore.
— Ei, o găsiși pe duducă?
— Da, dar nu cred să poată citi scrisoarea!
— Dece?
— Fiindcă e oarbă!
— Oarbă! De când? Doamne stinte!
— Da, e oarbă. În vreme ce stam în sailon, în fața ei, m'a întrebat de patru ori unde mi-e capela; ori, don' licotinent, capela o aveam pă cap!...

IANCOVESCU LA DENTIST

Puiu Iancovescu, suferind groaznic de măsele, s'a dus la un prieten dentist, spre a-i face câteva plombaje. Dentistul i-a îngrijit dinții bolnavi vreme de cincispreze zile și când totul a fost gata, Iancovescu a spus prietenului său:

— Și acum, monșer, să discutăm și chestia banilor.

Dentistul, care știa prea bine că Iancovescu nu este un răsfățat al ministrului de Finanțe, a răspuns:

— O! chestia banilor nu prea este chiar atât de grabnică.

— Ba da, ba da, a insistat Iancovescu, zău că este grabnică.

— În cazul ăsta, fiindcă tu vrei, sunt la dispoziția ta, a replicat dentistul.

— Mulțumesc. Fii dar bun și împrumută-mi un miar!

INCA NU ȘTIE!

— Nicule, sărmanul tău unchiu și-a păstrat până în ultima clipă luciditatea?

— Nu știu, căci testamentul n'a fost încă deschis!

PERPLEXITATE

Se judecă procesul unuia care era acuzat de bigamie.

Judele glăsuește:

— Acuzat, tribunalul primind de bune explicațiile pe care le-ai dat, te achită de acuzarea nefondată de bigamie! Te poți duce acasă.

— La care casă, căci am două, dom'le jude?...
— Cheamă-ți câinele, cucoană!
— Nu pot, căci l'am cumpărat abia ieri și i-am uitat numele!

PREA TARZIU

Un confrate dela un ziar de seară, care are o încredere nemărginită în prezicerile feluritelor inspirate ale zeliilor, s'a dus deunăzi la o chiromanciană de pe calea Moșilor. Prezicătoarea, după ce a întins pe o masă două rânduri de cărți de joc pe care se găseau tipărite tot felul de figuri fantastice, a spus confratelui:

— Domnule dragă, să te ferești de o femeie blondă, foarte frumoasă care...

— Prea târziu, cucoană, m'am și însurat cu ea!

PREFERINȚA

— Năstase, nevasta ta n'a încercat niciodată să cânte ceva copilașului tău când țipă și plânge cum face acum?

— Ba da!

— Și?

— Vecinii au spus că preferă să audă copilul țipând decât pe nevasta mea cântând!

DISCREȚIE

— Ionescule, ai un pardesiu strașnic! Ce croială impecabilă! Parcă ai fi un model scos din galantarul unui croitor! Vrei să-mi dai și mie adresa celui care ți l'a făcut?

— Ți-o dau, cum să nu, dar cu o condiție: tu să nu-i spui actuala mea adresă.

— Dece?

— Păi încă n'am plătit pardesiul!

TOCMAI D'AIA

Ionescu avea o mutră atât de tristă de-ți venea să crezi că fusese condamnat la moarte. Il întâlnește un prieten:

— Ce-i cu tine, Ionescu, de ești atât de melancolic?

— Păi, monșer, mi-a fugit alaltăieri nevasta de acasă!

— O! nu-ți face atâta inimă rea, căci o să se întoarcă repede acasă!

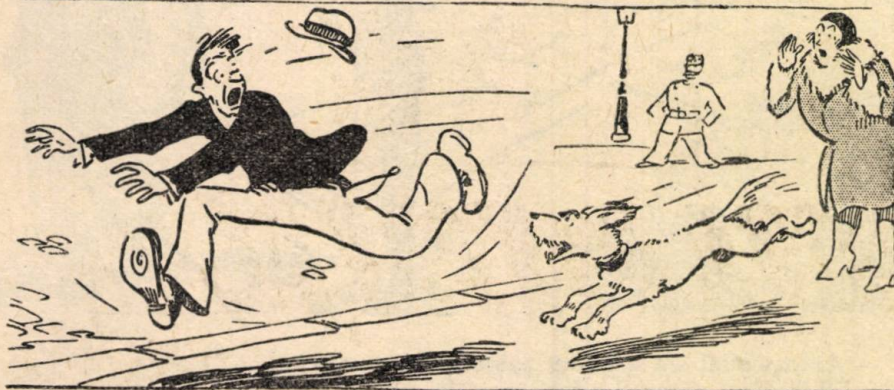
— Păi tocmai d'aia sunt trist, fiindcă știu c'o să se întoarcă!...

LA MEDIC

— Bine, dom'le doctor, consimt să-mi puneți ventuze, dar vă rog să-mi dați o dovadă scrisă!

— O dovadă? Pentru ce?

— Pentru bărbatul meu, care este foarte gelos!

AȘCHII

— Ce însemnează asta Vasile? Am găsit portofelul lui domnu ascuns în camera ta, sub saltea.

— Ce bine are să-i pară lui domnu, cuconiță; închipuiți-vă că era convins că i-l furase cineva.

★

(Nevasta, către bărbatu-său, care se îmbracă s'o șteargă în oraș, după ora nouă seara).

— Dacă ai de gând să te duci în oraș ca să cauți vre-o cocotă, atunci rămâi mai bine acasă.

★

— La birt.

Clientul. — Ascultă băiete, ce miroase aici? e vre-un closet prin apropiere?

Chelnerul. — Nu, domnule; dar ar fi bine să vă schimbați masa, căci v'ați așezat tocmai în dreptul ferestrei de la bucătărie.

★

Un domn cam de șaptezeci de ani și foarte slab, intră într-o casă cu bilete de închiriat.

— Mă rog, — se adresează el, proprietăresei, voinică cât un mal — ce chirie cereți pe apartament?

Proprietăreasa, nevrând să-i închirieze, îi pune tot felul de întrebări, sperând că va găsi vre-un pretext să scape de el.

— Aveți soție, copii, câini, pisici, piano, etc.?

Solicitorul, ahtiat după casă, răspundea mereu că nu.

Văzând că nu-i găsește nici un motiv de refuz, proprietăreasa îi spune categoric că nu poate să-i închirieze apartamentul.

Domnul (mirat). — De oare ce nu am nici piano, nici copii, nici câini, nici soție, nu înțeleg pentru ce nu vreți să mă aveți de chirias?

— Proprietăreasa. (După un moment de ezitare). — Deoarece văz că insistați atâta, am să vă spun drept: nouă nu ne place să avem înmormântări în casă.

★

Sunt unele coincidențe foarte stranii. Astfel, eu sunt născut în luna a patra a anului; în ziua a patra. am avut patru copii; băiatul meu a făcut armata în 4 roșiori; casa mea are patru ferestre la stradă; eri Popescu mi-a tras patru palme în strada 4 August.

Mă rog, cine poate să 'mi explice ce însemnează asta?

★

— Cum, Ionescule, nu cunoști Iliada lui Omer?

— N'am avut ocazie. Eșim așa de rar în oraș, și apoi nici măcar pe el nu-l cunosc, da mite pe nevasta sa!

Cocktail

OH! FEMEILE!

Madam Leuștean conducea o prietenă de braț căreia îi arăta încăperile casei. Iată-le în fața unui tablou care înfățișa un bărbat în floarea vârstei, cu mustața în furculiță și părul frezat.

— Uite, draga mea, asta e răposatu bărbatu meu, spuse madam Leuștean. Tare mult mai mă iubea!

— Ce bine de el că a murit! Ar fi suferit enorm văzându-te măritată cu un alt bărbat!

LA ȘCOALA

Un medic trimis de minister consultă pe elevii unei școli primare din Capitală.

Vine și rândul lui Nicușor.

— Băete, scoate limba!

— Nu pot face așa ceva!

— Haide, scoate limba!

— Mi-e frică!

— De ce ți-e frică?

— Păi, alaltăieri, am scos limba la mămica, și taticu mi-a tras o bătae de mă mai doare și acum locul ăla!

Costul abonamentului

LA

„VESELIA“

Pe an 220 lei

Pe 6 luni . . . 120 lei

Pentru risipirea gândurilor negre.
CEREȚI CARTEA DE MARE HUMOR

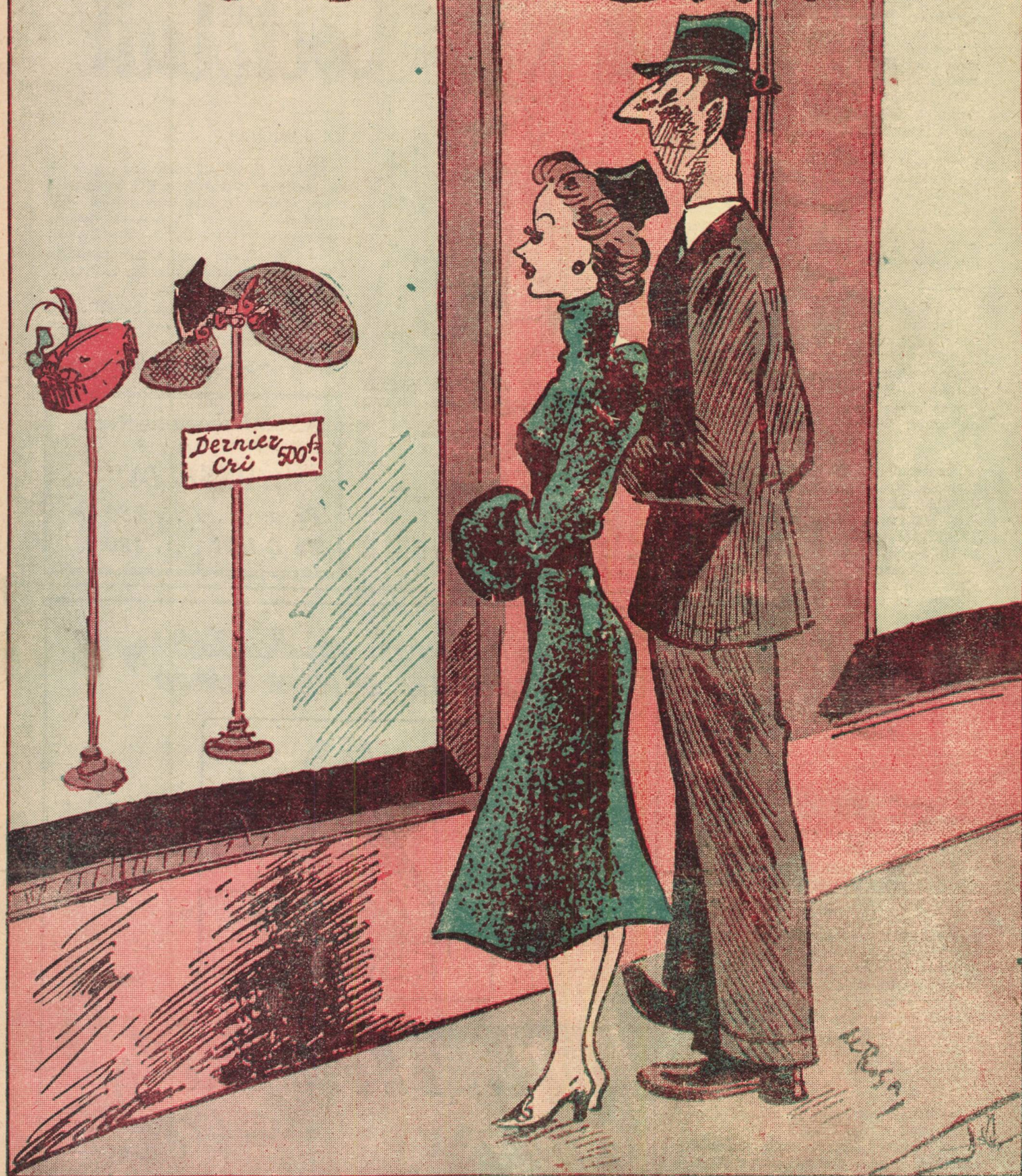

NITĂ PITPALAC

Prețul 40 Lei

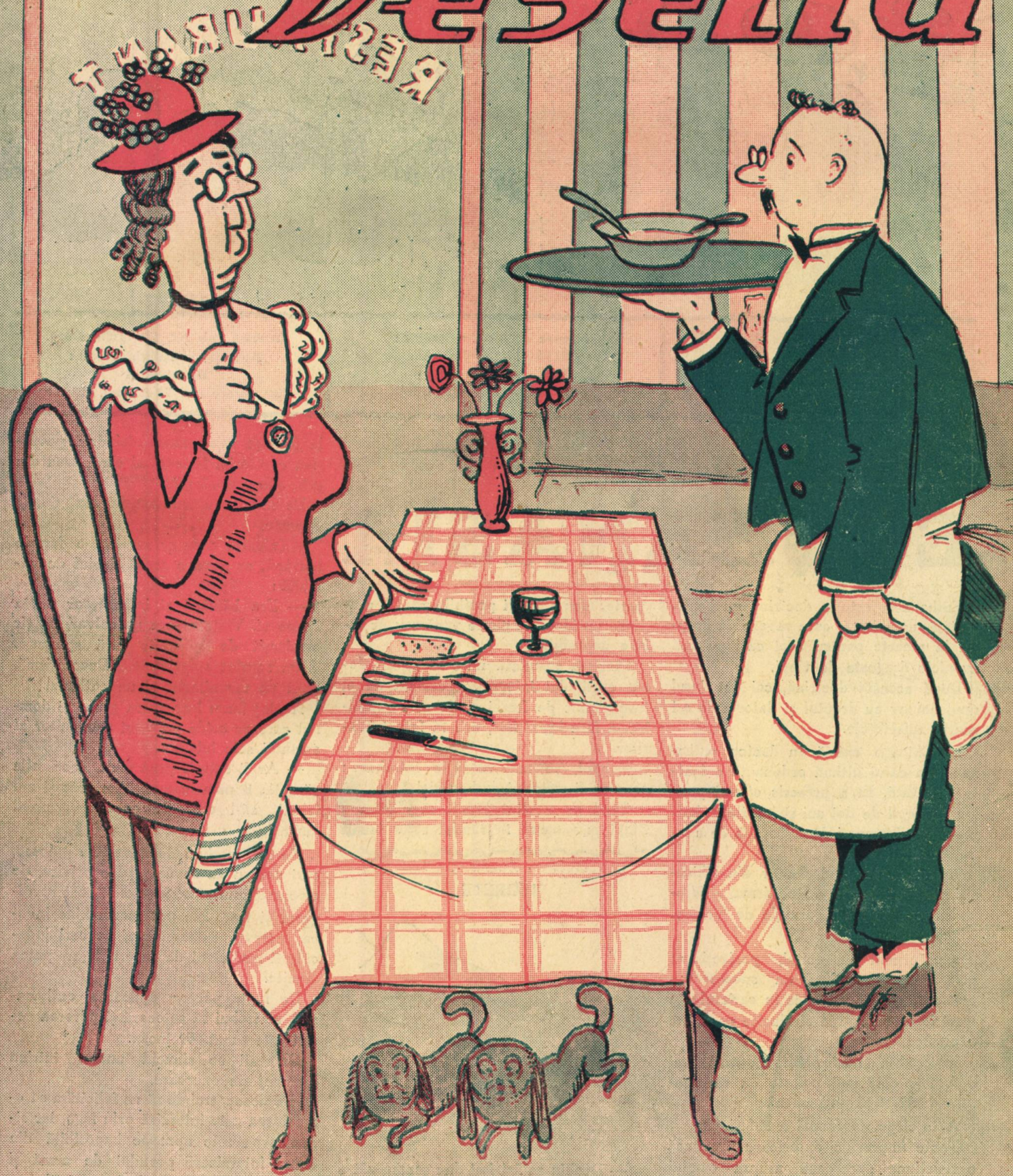
la Londra
de C. Cosco

VESELIA

— Nicule, ce înseamnă „dernier cri“ ?
— „Dernier cri“ înseamnă... „vândut“.

Veselia

R. G.

SĂPUNUL E SCUMP FOC...

- Chelner, am găsit în supă o bucată de săpun...
- Așa? Atunci veți plăti supa 45 în loc de 20 lei!...

Lei 5.-

JOI

Proprietar:
Soc. Anon. „Universul“, București
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat:
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil:
CONSTANTIN COSCO

Inscrișă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.
Redacția și Administrația:
București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

6 MARTIE 1941

EUTHANASIA

Euthanasia este o doctrină medicală, socială, umanitară, care revendică dreptul la moarte pentru acei cari nu mai au nicio dragoste de viață.

După această doctrină, cei din jurul unui bolnav au dreptul și datoria de a-i scurta suferințele.

La Chicago există un doctor euthanasist, a cărui ultimă ordonanță e foarte discutată. El a prescris otravă pentru un copil de doi ani și jumătate, bolnav de rahitism și dând dovadă de anemie mentală.

În speță, celebrul doctor din Chicago n'a avut dreptate. Rahitismul și idioția nu exclud nicio garanție de fericire.

Dimpotrivă.

Cretinismul congenital, perfecționat prin educație, asigură un succes din cele mai rapide mai ales în carierele în cari facultățile prea strălucite constituie o piedică.

Inteligența și sensibilitatea sunt deci defectele cele mai nefaste cu cari natura a înzestrat pe oameni.

A înțelege, înseamnă a suferi.

Toate impresiile exterioare provoacă o reacțiune dureroasă asupra omului inteligent și sensibil care, pe de altă

parte, face eforturi penibile pentru a atinge un ideal de glorie vană sau de iubire imposibilă.

Fercirea completă nu e accesibilă decât cretinului integral, satisfăcut de el însuși, iubit de femei și de zei, impasibil în fața lașităților, orb în fața trădărilor.

Și apoi, se mai naște o întrebare: care va fi criteriul euthanasiei?

Când ne va fi îngăduit să clasăm o ființă omenească în rândul celor inapți

la fericire. N'ați auzit niciodată povestea căsătoriei fericite, al cărei erou era orb, ciung și olog?

De altfel, cu euthanasia am ajunge departe.

Tâlharul care ar asasina o femeie bătrână, ar avea o scuză destul de valabilă:

— Era bătrână și infirmă, ar putea spune el. Viața ei era un calvar, un șir nesfârșit de suferințe fără speranță. I-am scurtat suferințele. Decorați-mă. Sunt un umanitarist și un euthanasist.

Acelaș lucru l-ar putea spune și domnul care ar ucid pe soțul stânenitor al amantei sale iubite:

— Ar fi suferit prea mult dacă afla că soția îi pune coarne. Am vrut și am izbutit să-l cruț de această grozavă mahnire.

Nu mai vorbim de nevestele geloase, cari pentru un cuvânt sau o privire, de cele mai multe ori inocentă, scot revolverul și trag. Ele pot foarte bine invoca pretexte euthanasiste, pe cari judecătorii mai slabi de ingeri le-ar putea admite.

De fapt, pentru aplicarea euthanasiei, ar trebui să se ceară și părerea celui interesat. Și încă...

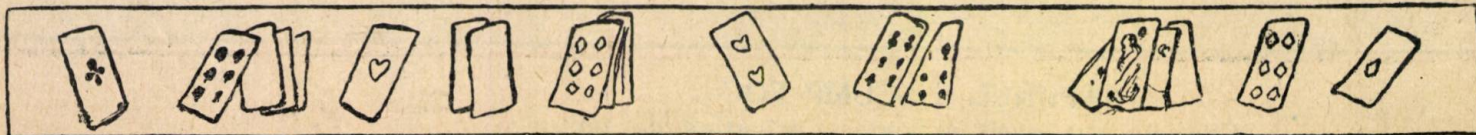
Oamenii se sinucid uneori într'un moment de enervare.

De aceea, trebuie să ne felicităm că omucidrea este interzisă prin lege, iar sinuciderea este aproape imposibilă din cauza interzicerii portului de armă și mulțumită înțelepciunii farmaciștilor.

REGRETE

— Deabia astăzi îmi dau seama cât e de greu să fii văduvă!...

Evoluția terapeuticeii

de Dr. Urechia

Grozav ar greși acela care ar crede că moda se mărginește în a hotări dacă măneca se poartă largă ori strâmtă, tocul jos, ori nalt d'o șchioapă, nasul mic sau mare; moda — a tot puternica modă — se amestecă în toate manifestațiile vieții: de la moașă și până la Belu. Suntem sclavii săi. Pruncii poartă azi buricul mai scunt ca anul trecut și dricul din 1900 e acum cu totul demodat.

Moda spune lui Lică cum să se îmbrace și Lilianei cum să se desbrace, moda comandă duduelor să poarte când sticleții pe cap și când în cap.

Ca să ne șupunem modei purtam eri monoclu în ochi, și azi, când moda strigă „economii, economii”, monoclu vom purta la turii pantalonilor.

Moda domnește în literatură: romantismul, decadentismul, spanachidismul, imbecilismul sunt fiii ei.

Moda domnește în știință: care modă-i mai răspândită ca moda microbiilor? Azi nu e boală, ceva-ceva, în curent cu moda, care să nuși aibă microbul său. Bacteriologii ne descriu azi microbul alcoolismului și bacilul sărăciei, ba unii au reușit chiar să cultive mult răspânditul microb al pros-
teiei.

Moda în politică? Dar ce-au fost pașoptismul, iredentismul, demagogismul, cașcavalismul? Dar ce sunt nepotismul, ginerismul, șperțismul, gheșefismul de nu epidemii morale datorite modei?

Și nu tot moda ne-a făcut să vedem, pe Calea Victoriei, miniștri, foști și viitori, oameni în toată firea, defilând în uniforme de amiral?

În toate manifestațiile vieții moda domnește; în nici una însă cu atâta putere ca în terapeutică.

Un bolnav întreba, odată, pe celebrul Charcot: — Doctore, să iau anti-prostină? — Grăbește de ia cât mai e la modă, mai târziu nu va mai avea nici un efect, răspunse Charcot.

Ca antiprostina câte medicamente! Câte vindecă numai cât sunt la modă? Istoria terapeuticeii este istoria câtorva medicamente, câtorva medicațiuni. Multă vreme clistirul lui Purgon a fost a tot puternic, azi toți îi întorc spatele. Lăsarea de sânge avu, și ea, o perioadă de mare vogă. Ea ajunsese un fel de aspirină. Erai sângeros? — Îți lăsa sânge. Erai anemic? — Îți lăsa sânge. Erai asasin? Îți lăsa sânge, — calăul, și erai vindecat, probă că prea puțini dintre asasinii operați au recidivat. Câtă vreme lăsarea de sânge a

fost la modă, nu i-a rezistat nici o boală, — și nici un bolnav.

Un succedaneu al venesecției, succedaneu care avu momentele sale de glorie, fu lipitoarea. Te durea capul? — lipitori, îți cădea părul? — lipitori, te 'nșela nevasta? — lipitori. Lipitori, mereu lipitori, atâtea lipitori încât trupul bolnavului semăna a buget român. Și câte asemenea epidemii terapeutice?

Kneipismul băntui, pe vremuri, și'n țară la noi. Pe vremea lui ne fu dat să vedem oameni cu jobenul în cap și cu picioarele goale plimbându-se prin iarba udă, ca să le treacă miopia, ori ca să le crească părul. Mi-aduc și acum aminte de un venerabil senator care se dusesse chiar la stabilimentul popii ca să se vindece de o veche și îndârjită surzenie, surzenie multumită căreia avusese norocul să nu audă nici unul din discursurile colegilor săi.

De la stabilimentul popii Kneip, nenea Costică îmi trimise știri extraordinare: Nenea Costică auzea! Auzea el, senatorul, care ajunsese să nu mai audă nici măcar vocea conștiinței sale!

„Sunt vindecat” îmi scria nenea Costică, „sunt vindecat, aud perfect”.

Intr'o zi mă pomenesc cu el.

— E, bine-ai venit, nene Costică!

— Mersi, nu fumez.

— Când te-ai întors?

— Cafea cu lapte!

Bine că se „vindecase”!

Dar au trecut și popa Kneip, și pilulele Pink, moda-i capricioasă; azi favoarea bolnavilor se îndreaptă către un nou medicament, medicament care acum lucește pe cerul terapeutic. Succesele noului venit sunt colosale, vindecările miraculoase. Infundate's azi și cartea lui Kneip, și pilulele Pink, și Votul universal, și Brăul lui Iov, azi singurul medicament infailibil, medicament căruia nu rezistă nicio boală este volumul „CU OU ȘI CU OȚET” datorit d-rului Urechia.

Vă doare capul? — Citiți „Cu ou și cu oțet”.

Vă strânge gheata? — Citiți „Cu ou și cu oțet”.

Vă junghie măseaua? — Citiți „Cu ou și cu oțet”.

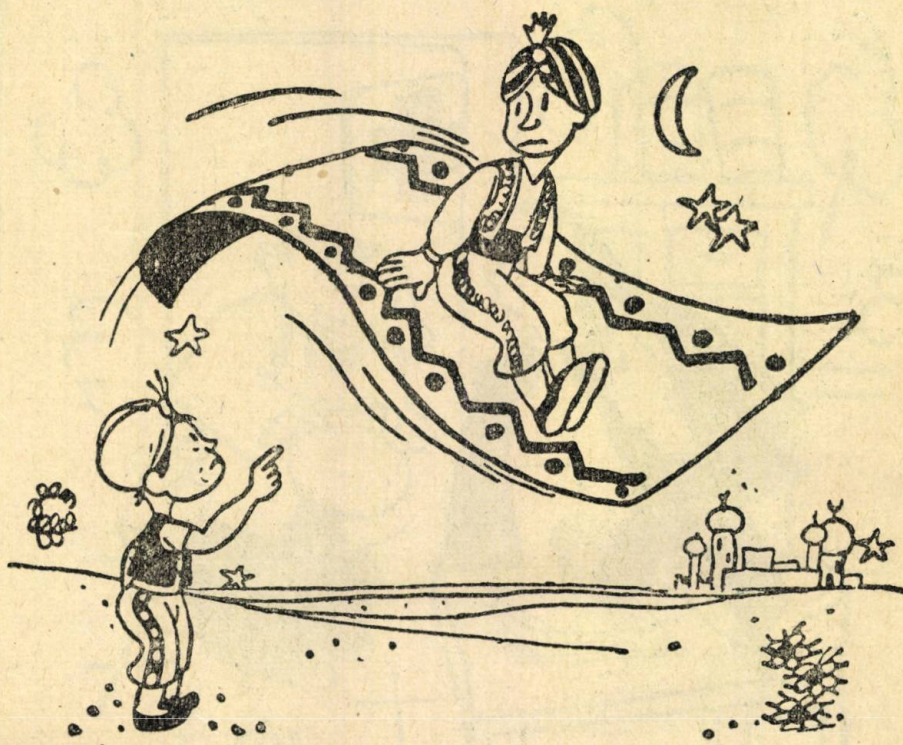
Vă doare soacra? — Citiți „Cu ou și cu oțet”.

Vreți să câștigați la loterie? — Citiți „Cu ou și cu oțet”.

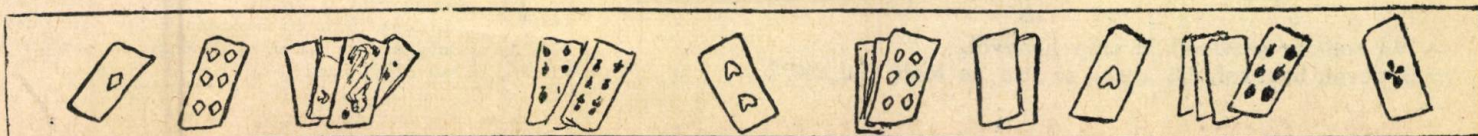
Scuipați sânge? — Citiți „Cu ou și cu oțet”.

Ați murit? — Citiți „Cu ou și cu oțet”, de la „Cartea Românească”.

O MIE ȘI UNA DE NOPTI 1941

— E un covor magic de vânătoare ori de bombardament?...

MAIRIK TWAIN

Dare de seamă asupra asasinării lui Iuliu Cezar (în stilul unui reporter local)

Singura și adevărata dare de seamă care a fost cândva dată la lumină; scoasă din ziarul din Roma „Gazeta de seară” cu data îngrozitoare întâmplări.

Nimic în lume nu face mai multă plăcere unui reporter, decât puțința strănerii amănuntelor unui asasinat sângeros și misterios și redarea în foaia sa. E cea mai mare bucurie a lui și e în culmea fericiri când știe că celelalte ziare n’au apucat vestea și că numai al lui va aduce îngrozitoarea noutate. Mie întotdeauna mi-a părut foarte rău că n’am fost în Roma, pe vremea când a fost asasinat Cezar, reporter la un ziar de seară și încă singurul de acest fel din acel oraș, așa încât cu acest articol strălucit să fi luat cu cel puțin douăsprezece ore înaintea edițiilor de dimineață. Au mai fost întâmplări tot așa de mișcătoare, dar niciuna care să aibă în așa grad amănuntele caracteristice unui articol favorit în zilele noastre, amănunte cari prin înaltul rang, gloria, poziția socială și politică a persoanelor implicate, au luat proporții uriașe. Pentru că nu mi-a fost dat să raportez în formule convenite des-

pre asasinarea lui Cezar, mi-a făcut mare plăcere să traduc următoarea foarte originală dare de seamă din originalul latin al ziarului „Gazeta de seară”, ediția a doua cu acea dată.

„Orașul nostru Roma, așa de liniștit de obicei, a fost eri prada unei emoții grozave din cauza unei încercări dintre acele ce umplu inima de grije și sufletul de frică, care pun pe gânduri pe toți oamenii cu grije pentru viitorul acestui oraș, în care viața omenească are așa puțină valoare și unde se batjocorește pe față cele mai sfinte legi. E trista noastră datorie de ziariști conștiincioși să anunțăm moartea unuia dintre cei mai de frunte cetățeni, a omului al cărui nume era cunoscut în tot locul unde ajunge ziarul nostru, căci bucuria și dragostea noastră a fost să răspândim gloria lui și să-l apărăm după slabele noastre puteri de calomnie și minciună. Vorbim de d. Iuliu Cezar, alesul nostru ca împărat. Imprejurările în care s’a petrecut cazul, așa după cum le-a putut stabili reporterul nostru din spusele contrazicătoare ale martorilor, ar fi următoarele:

Mișcarea a fost desigur cauzată de alegeri. Nouă din zece, din înfricoșătoarele măceluri care acoper cu rușine orașul nostru, provin din certurile, invidiile și dușmăniile pe care le iscă blesmatele de alegeri. Roma ar avea tot câștigul dacă și-ar alege funcționarii de poliție, pe câte o sută de ani de serviciu; căci după cunoștințele noastre nu s’a ales măcar un hingher, fără ca acest eveniment să fie sărbătorit cu omorul a zeci de oameni și cu umplerea gărzii polițienești, în acea noapte, cu tot soiul de vagabonzi bețivi.

Se spune că atunci când imensa majoritate a voturilor s’a pronunțat în piață pentru lista d-lui Cezar și i s’a oferit coroana, nu a fost de ajuns abnegația cu care el a refuzat-o de trei ori pentru a-l feri de ocările unor oameni cum ar fi Casca (din circumscripția X de votare) și a altor mercenari ai candidaților desilusionați, cari se adunau în oraș, venind de obicei din circumscripțiile XI și XIII ori din circumscripțiile din afara orașului și cari au fost auziți vorbind ironic și disprețuitor de purtarea d-lui Cezar în această împrejurare. Mai departe am aflat că sunt multe persoane, care au motive să creadă că asasinarea d-lui Iuliu Cezar era un lucru pus la cale dinainte cu multe pregătiri, un plan făurit de Marcus Brutus cu o ceată de cruzi mercenari și indeplinit întocmai după program. Dacă această bănuială este sau nu îndreptățită, lăsăm la aprecierea publicului cititor, pe care-l rugăm doar să citească cu atenție și nepărtinire amănuntele de mai jos asupra tristei întâmplări, înainte de a-și spune părerea.

Senatul începuse ședința, iar Cezar cobora strada spre Capitol, discutând cu câteva cunoștințe personale, urmat fiind ca de obicei de un mare număr de cetățeni.

Pe când trecea prin fața drogheriei lui Demostene și Tucidide, spuse unui domn, care după părerea reporterului nostru era un ghicitor, că au sosit ideile lui Marte. Acesta îi dădu următorul răspuns: „Da, au venit, dar încă n’au trecut”. În acest moment veni Artemidorus, îl întrebă cât e ceasul și-l rugă pe Cezar să citească un bilet sau tract ori cam așa ceva pe care i-l adusesese ca să ia cunoștință.

D. Decius Brutus spuse și el ceva despre „umila suplică” pe care îl roagă să o citească. Artemidorus imploră pe Cezar să citească atunci hârtia, pentru că el, d. Cezar, e personal în cauză. Acesta răspunse că intrucât era vorba de el personal, va citi la urmă. Cam acesta a fost înțelesul cuvintelor lui. Artemidorus imploră pe Cezar să citească imediat 1) suplica.

Cezar însă refuză să citească orice plângere ar fi, pe stradă. După aceea intră în Capitol și mulțimea îl urmă.

¹⁾ William Shakespeare, care a asistat dela început până la sfârșit la nenorocitul măcel, spune că acea hârtie era o simplă notiță care făcea cunoscut d-lui Cezar că s’a urzit un complot spre a-i ridica viața.

— Vă solităm serviciul în chip benevol.
— Benevol, benevol, dar vreau să știu ce leaă îmi dați?...

Cam în același timp s'a putut auzi următoarea convorbire, care noi credem că e în legătură cu întâmplarea și că ar avea mare importanță. D. Papilius Sena spuse d-lui George W. Cassius (cunoscut sub numele de frumosul George din circumscripția II, (un bătaș în solda opoziției) că el speră ca afacerea să-i meargă bine; iar când Cassius întrebă „care afacere?” el îi făcu cu ochiul stâng și-i răspunse cu o indiferență bine jucată: „să dea Dumnezeu bine”, și se îndreptă spre locul unde se afla Cesar.

Marcus Brutus pe care toți îi țin drept conducătorul bandeii care a asasinat pe Cesar, întrebă ce i-a spus Sena. Cassius îi povesti totul și adăogă cu voce înceată: „mă tem că complotul nostru e descoperit”.

Brutus porunci acestui ticălos conjurat al lui, să țină ochii pe Sena și o secundă mai târziu, Cassius zorea pe slabul și flămândul vagabond Casca, a cărui faimă nu e dintre cele mai bune, să lucreze mai repede, fiindcă se teme că s'ar putea preveni totul. După aceasta se întoarse vădit emoționat spre Brutus, întrebă ce trebuie să facă și jură că unul din doi, ori el ori Cesar, nu va pleca de acolo viu: mai curând s'ar omori singur. În acest timp Cesar se întreținea cu câțiva cetățeni asupra apropiatelor alegeri de toamnă și dădea prea puțină atenție celor ce se petreceau împrejurul său. Billy Trebonius intră în vorbă cu Marcus Antonius, prietenul poporului și al lui Cesar, și îl atrase deoparte sub un pretext oarecare.

Brutus, Decius, Casca, Cinna, Metellus, Cimber și alții din banda nerușinaților derbedei care face azi Roma nesigură, se înghesuiau împrejurul lui Cesar condamnat pieirii. Atunci ingenunchiă Metellus Cimber și se rugă pentru frațele său, ca să fie eliberat din exil, dar Cesar isgoni pe lingșitor și interzise îndeplinirea rugăminții lui. Indată după ce Cimber își expuse cererea, se rugă întâi Brutus și apoi Cassius pentru rechemarea exilatului Publius, dar Cesar rămase la interdicerea lui. El spuse că nu va ceda nici odată, că rămâne la decizia lui ca steaua polară și continuă în termeni foarte lingșitori pentru statornicia acestei stele și despre statornicia caracterului său. Apoi mai spuse că el e la fel cu această stea și că e singurul în stat care poate spune aceasta despre sine însuși; că dacă el a fost totdeauna pentru exilarea lui Cimber, rămâne la această părere și că mai bine s'ar lăsa spânzurat decât să-l libereze. De acest slab pretext de atac se folosi Casca și sări numai decât asupra lui Cesar cu pumnalul; dar Cesar îl apucă cu mâna dreaptă de braț și-i dădu cu toată puterea mâinii sale stângi o lovitură încât replila căzu înșăngerată la pământ. După aceasta se propti cu spatele în statuia lui Pompei și se pregăti să primească pe atacatori. Cassius, Cimber și Cinna se repeziră la el cu pumnalele, și cel dintâi reuși să-l rănească, dar înainte de a putea să împungă a doua oară și

înainte ca ceilalți doi să se poată măcar lovi, Cesar îi aruncă la picioarele sale pe cei trei răufăcători prin tot atâtea lovituri ale pumnului său puternic.

În acest timp, se înțelege că Senatul era într-o nemai pomenită emoție: cetățenii într-o silință nebunească de a ieși mai repede din local, astupaseră ușile; lictorul și cu ajutoarele se luptau cu asasinii; venerabili senatori își aruncau de pe ei togile care îi împiedicau la fugă, săreau peste bănci și sburau într-o înghesuială de nedescris în spre ieșire spre a se refugia în camera comitetului. Mii de voci strigau: poliția! po-li-ți-aa! în tonuri discordante care se ridicau deasupra tumultului, asemeni tipătului vântului asupra urletului furtunei. Iar în mijlocul acestei desordini sta marele Cesar, rezemat de statuă ca un leu incolțit de câini, se lupta luptă dreaptă cu atacatorii lui fără arme, curajos și neclintit ca pe atâtea câmpuri de luptă. Billy Trebonius și Caius Legarus se repeziră cu pumnalele: fură asvârliti la pământ ca și conjurații dinaintea lor. Dar când Cesar văzu pe vechiul său prieten Brutus înarmat cu o armă ucigătoare, zice-se că ar fi fost biruit de durere și mirare și pe când lăsa să-i cază neînvinsă lui mână stângă, își ascunse fața în cutele mantiei și primi lovitura trădătoare fără a face vre-o încercare de a opri mâna ucigătoare. El spuse doar: „și tu Brutus?” și căzu fără viață pe dalele de marmură.

După informațiuni sigure haina pe care o purta răposatul când a fost asasinat era aceeași pe care o purta după masă în cortul său, când a învins pe Nervi. Când a fost scoasă după cadavru s'a găsit că era tăiată și găurită nu mai puțin de cât în șapte locuri. În buzunare nu s'a găsit nimic. Haina va fi expusă la morgă și va fi o probă nediscutabilă că asasinatul a avut loc într'adevăr. Aceste fapte sunt garantate. Le avem dela Marcus Antonius, a cărui poziție îl pune în situația de a afla tot, chiar cele mai mici amănunte care sunt în legătură cu această întâmplare și prezintă vreun interes.

ULTIMA ORA. — În timp ce medicul legist își redacta raportul, Marcus Antonius și cu alți prieteni ai răposatului Cesar au luat cadavrul și l-au dus în forum.

După ultimele știri M. Antonius și Brutus ar fi ținut discursuri, care au mișcat mulțimea într'atât, încât pe când noi alergam la tipografie, prefectul poliției care era sigur că va avea loc o răscoală, a luat cele mai întinse măsuri de siguranță.

- De ce-l bate poștarul pe bărbatul d-tale ?
- Nu-l bate !
- Atunci ?
- Învață boxul prin corespondență !...

Un alibi perfect Țapul babei

— Poveste în versuri —

În vara trecută, cam prin luna Iulie, pe când Bob Scăureanu dormea greu în urma absorbirii a numeroase aperitive, cineva bătu de trei ori în ușe.

Deșteptat brusc, Bob se dădu jos din pat și fără să se îmbrace făcu un salt până la ușă, pe care o întredeschise.

O mână păroasă îi întinse un plic oficial :

— Conașule, a adus plicul ăsta pentru d-voastră, zice că e personal și urgent.

Mâna păroasă și glasul erau ale portarului imobilului.

Rămas singur, Bob suci și învărti plicul între degete, ca pe un obiect misterios.

Apoi, deschise plicul și citi.

Era o invitație din partea comisarului din cartier, care îl ruga, pe scurt, să bine voiască a trece pe la biroul său din strada Coțofenelor, pentru o chestiune extrem de urgentă.

Experiența ne învață că trebuie să ne supunem autorităților statului.

Bob era un om prudent și prea patriot, ca să nu răspundă imediat convocării ofițerului de poliție.

Deci, fără să mai stea mult pe gânduri, se îmbracă din cap până în picioare și, peste un sfert de oră, își făcea apariția în imobilul circumscripției respective.

*

După o așteptare de jumătate de oră, pe care și-a petrecut-o destul de agreabil urmărind jocul a doi purici pe bancheta de pluș, un agent veni să-l anunțe că domnul șef îl așteaptă.

Bob se ridică și îl urmă pe umilul subordonat în cabinetul comisarului.

— Pe dumneata te cheamă Bob Scăureanu ?

— Da, domnule comisar.

— Știi de ce te-am chemat ?

— Nu, d-le comisar.

— Vei afla imediat. După cât știu, dumneata ești proprietarul mașinei cu nr. 45.463 B ?

— Nu vă înșelați, domnule comisar. Sunt într'adevăr proprietarul unei superbe limuzine, opt cilindri, pe care am cumpărat-o anul trecut la...

— E suficient... N'am nevoie de atâtea lămuriri. Ceeace vreau să știu este următorul lucru: este adevărat că în ziua de 18 trecut, la ora trei și patru-

zeci și cinci ți s'a dresat proces verbal de contravenție la Băneasa pentru exces de viteză ?

Bob răspunse stupefiat :

— Eu ? Proces-verbal ? Imposibil !

— Ba se poate, stimat domn. Mergeai cu o sută douăzeci pe oră, viteză excesivă și formal interzisă de legile țării. Agentul de circulație nu a putut întrerupe cursa d-tale nebună. S'a mulțumit să-ți ia numărul și să dreseze proces-verbal.

Dar Bob întrerupse cu vehemență :

— E fals ! E o calomnie ! Protestez cu toată energia !

Comisarul îl privi ironic :

— Ei așa ! ?

— De altfel, nimic nu e mai ușor decât să dovedesc că la 18 ale lunii, orele trei și patruzeci și cinci, agentul d-vostastră s'a înșelat în mod grosolan.

— Cum așa ?

— Nu putea lua numărul mașinei mele deoarece...

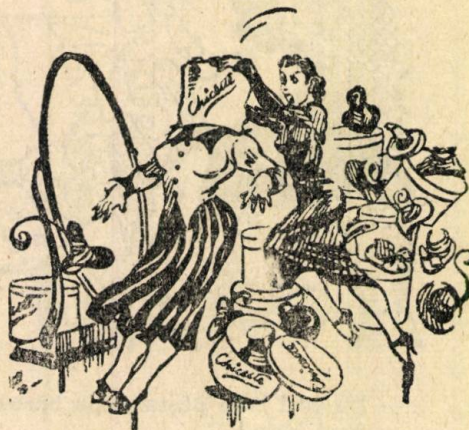
— Ai un alibi ?

— Da, domnule comisar..

*

Și în timp ce comisarul îl privea cu cea mai mare atenție, ca să poată să observe fiecare tresărire a individului, Bob Scăureanu continuă :

— Da, domnule comisar. În ziua de 18, la ora 4 fără un sfert, nu puteam fi surprins în flagrant delict de exces de viteză la Băneasa, deoarece la aceeași oră călcam cu mașina o femeie bătrână, un domn bătrân și trei copii pe strada Clopotarii Vechi...

Vânzătoarea plictisită. — Și acum probează și asta !

Intr'un sat, era o babă
S'ar fi fost săracă foc,
Dar avea un țăp de treabă
Și cu țăpu' avea noroc

De-i picau banii ca apa...
Că orice sătean „cu cap”,
Dacă vrea să-i fete capra,
Aducea capra la țăp !

Iar „bărbosul patrupe”
De minune făcea „treaba”,
Capra câștiga un ied
Și trei poli câștiga baba...

S'a gândit însă, primarul,
Că mai bine ar fi să ție
Țapul ăsta „de prăsilă”,
In obor la primărie,

Iar bătrânei să-i plătească ;
Să-i dea două mii de lei,
Pentru tot ce-o să muncească
Intr'o vară, țăpul ei !

Baba a primit chirie
Cele două mii, pe țăp...
Dar ajuns la primărie,
Țapul își făcea de cap.

Puteau caprele să „vie”
Că el își uitase treaba,
Par'că nici nu vrea să știe...
Veneau caprele de geaba !

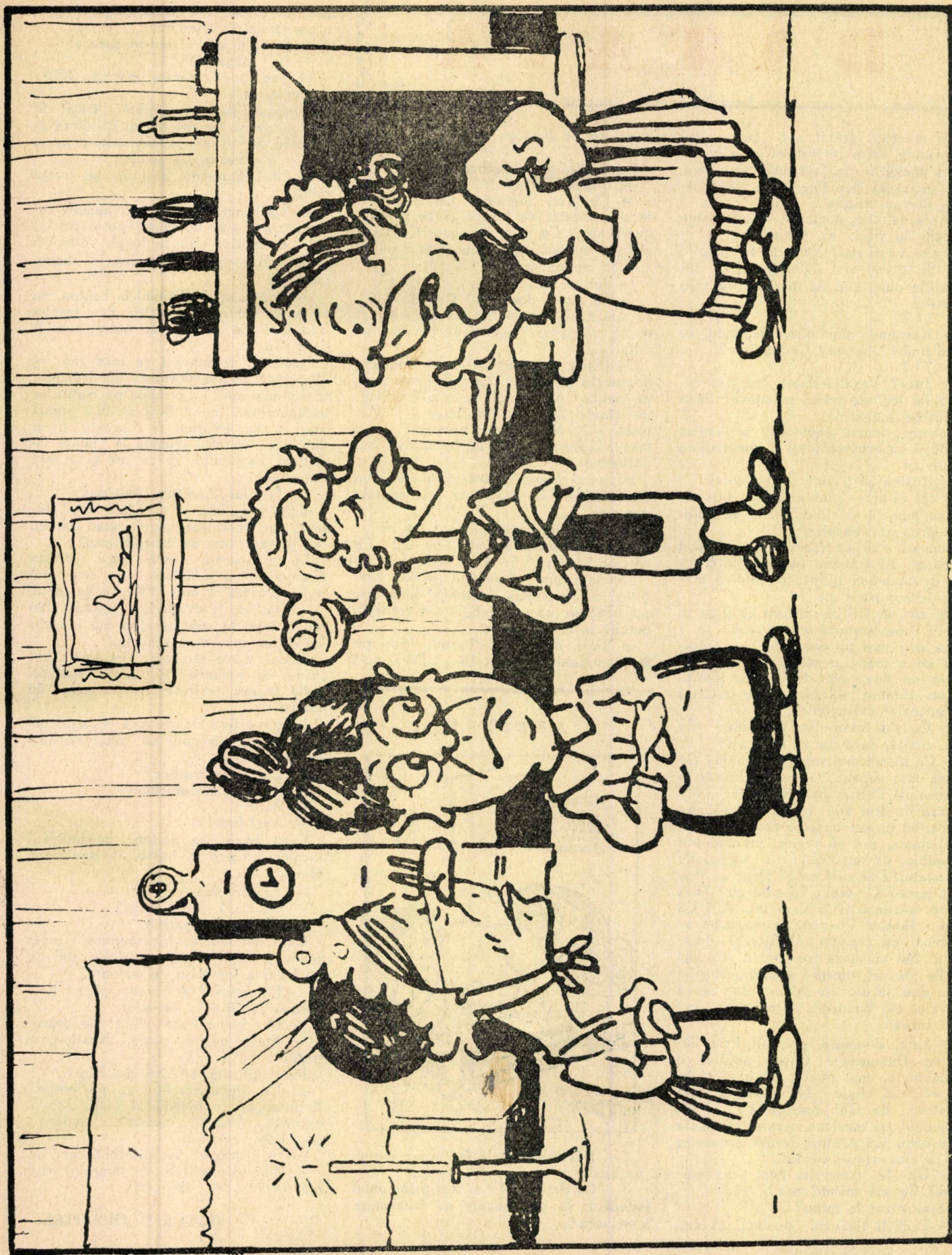
Amărăți ca... vai de ei,
Oamenii s'au dus la babă
Și i-au spus că țăpul ei
Nu mai vrea să facă „treabă”.

Baba a venit în grabă
Și s'a apiecat la țăp:
Il ascultă... îl întreabă...
Iar la urmă, dând din cap:

— „Maică, știți ce spune țăpul ?
Că chiar dacă stă degeaba,
E la stat... nu-l doare capul,
Leafa merge... merge treaba !”

RELU TROACĂ

— Bărbatul d-tale a murit de moarte bună ?
 — Da de unde ! Doftorul a venit de zece ori ! ...

BĂTAIA

Eri treceam grăbit spre casa unui amic unde eram invitat ca al patrulea la un pockeraș. În fața mea, un domn, bine îmbrăcat și o femeiușcă tare noștimă, făceau scandal.

— Ce te uiți, domnule, așa la mine cu ochi de vițel? Ei, comedie!

— Dece ești rea? Vezi cât te plac!?!

— Și te rog mai slăbește-mă cu declarațiile dumitale! Ai înțeles? Ce sunt eu, fisc?

— ?!?

— Răspunde domnule, răspunde, ce nu ai limbă? Spune? Ce sunt eu?

— ?!?

— Taci? Vagabondule! Nu ți-e rușine! Te legi de femei măritate? Să-ți fie rușine, măgarule!

Doamna, foarte enervată, se opriese în loc și cu ochi veninoși îl incolțise pe bietul om.

— Rușine să-ți fie! Derbedeule!

Și cât ai zice „plaivaz”, poc, poc, tipul se pomeni cu două palme pe obrazul-i proaspăt bărbierit.

Domnul, ca o reacție la palmele cucoanei, își trântise furios pălăria pe cap, și cu mâna înfiptă n șold, o măsură de sus până jos.

Eu, zic, să știi că măgaru se nfige în ea și-i rupe bastonul pe spinare.

Mă dau mai aproape, îmi așez cravata cu o mână nervoasă, și după ce tușesc de două ori să-mi dreg glasul, cu un zâmbet stângaci, ridic pălăria într'un salut ceremonial.

— Ce s'a întâmplat, domnule? Ce este, conită, dacă nu vă supărați?

— Ce să mă mai supăr, domnule? Ce să mă mai supăr! Nu vezi? Uiță-te la dumnealui! Poftim hal de măgar! Mă pisează de trei zile, ba în tramvai, ba pe jos, ba în autobuz; nu mai pot domnule, numai pot să respir, nu mai pot să umblu, că mă ciocnesc numai de dumnealui. Dar ce-i asta? Dece se ține după mine? Ce crede că sunt eu? Sunt femeie măritată și la casa ma. Ah! Că nu l-o întâlni Costică, mamă, că-l amestecă cu zăpada. Uiță-te și dumneata! Mă măsoară toată ziua! De sus jos, de jos sus, plesni-i-ar măsurătorile.

Eu dau să zic un cuvânt, dar ce să mai zici că dumneaei în culmea nervilor turu:

— Uite, domnule, pocitul! Ptiu bătut-l-ar Dumnezeu! Chem poliția, o chem, nu se mai poate; nu e omul liber să facă nimic? Nu poate să iasă pe stradă de răul dumnealui?

Domnul își mesteca nervos mustața și cu ochii scăpărători de ură o măsura fără a zice vreun cuvânt.

— Uite-te, domnule, cum mă măsoară! Ce mă măsoară așa?

Ce-ai văzut la mine?

— Tacă-ți fleanca, madam, că rup

bunătațe de baston pe cojocul dumitale!

Eu dau să-l iau de braț...

— Domnule, lasă că...

— Ce lasă, domnule? Ce lasă! Ce, asta e chestie de lăsat? Și ce te bagi dumneata? Ce, n'ai treabă? Ce, te-a chemat cineva? Știi cine sunt eu? O cunoști pe dumneaei?

— Păi nu că...

— Ce nucă, domnule? Ce nucă? Ce te amesteci dumneata? Te-am chemat eu să mă aperi? Vezi-ți de treaba dumitale.

— (Apoi întorcându-se) — Madam, dumneata ai să-mi dai mie socoteală de palme. Auzi? (și cu tonul ridicat, cu vinele dela gât umflate) — M'ai uitat, ai? Nu mă mai cunoști? Sunt măgar? Derbedeu? Na, haimana! Na, derbedeu.

Bastonul vâjâia în aer, oprindu-se cu regularitate de ceasornic pe spatele cucoanei.

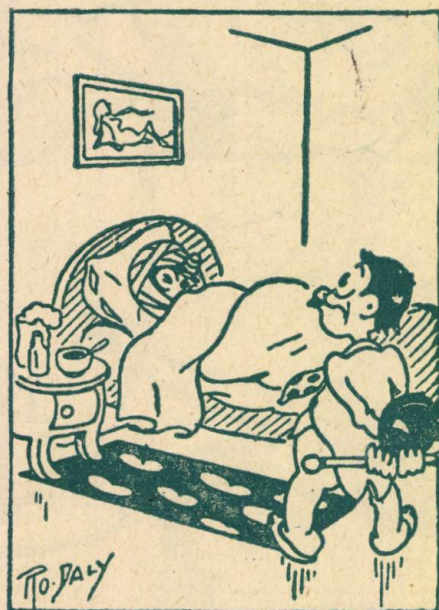
Eu, văzând bătaie, intru între ei.

— Stai, domnule, stai, nu da! Ce ești pe băragan? Și într'o femeie dai?

Deodată simt alunecând pe sub brațu-mi ce imobiliza bastonul domnului, pe doamna, care-și înfige cu frenezie mâinile în cravata mea.

— Dă-i, domnule! Nu mă lăsa pe mine, o biată femeie! Dă-i! Dă-i, nu-l

ARBITRU

— Năstase, ai arbitrat vreun match de box?

— Da de unde! Am fost principalul judecător la un concurs de frumusețe femeiască!...

ține, dă-i; dă-i să simtă măgarul cum e aia să dai în altcineva.

— Și apoi întorcându-se spre el:

— Na, măgarule!

Și poc, poc, palmele răsunau lipindu-se cu sete.

Domnul țipă, urlă, injură, trage de baston, eu îl țin cât pot și mai trag și eu câte un urlat; cucoana urlă și ea și trage de cravată cât poate.

— Dă-i, domnule, dă-i să se nvețe minte.

— Stai cucoană pentru numele lui Dumnezeu, stai domnule, potolește-te!

— Domnule! Nu te lăsa! Mușcă-l, bate-l! Măgarul, să mai dea în femei cinstite!

— Domnule, dă drumul la baston, nu te băga dumneata, vezi-ți de treaba dumitale. Să știi că la urmă o să-ți pară rău.

Deodată, doamnei i se face rău, se desprinde de noi, pornește doi trei pași în zig-zag, apoi cu o mână pe frunte se îndepărtează încet, fără să mai spună vreo vorbă. Domnul se oprește și el din urlat, se uită frumos la mine, dă drumul bastonului și cu un gest larg îmi spune:

— Ti-l las dumitale, prietene!

Tipul pornește și el agale după femeie; eu, complect năucit, stau locului și-l privesc cum se îndepărtează.

La picioarele mele zace batista doamnei și o jumătate din cea mai bună cravată a mea. Privesc bastonul. Îl cântăresc, îl evaluez; maximum 180 lei. Îl înfig la subțioară, și mă îndrept surâzător spre casa amicului.

Acolo, mare tâmbălău. Pocker. Sunt primit în aplauze din cauza toaletei mele grozav de bine pusă la punct de cucoană.

Le povestesc dandanaua — apoi mă așez la joc, în mijlocul unei ilariități nebunești.

— Cât miza fraților?

— Polul ca de obicei.

— Bun!

— Asul face!

Caut banii în palton, portmoneul nicăieri. Caut în haină, în pantaloni, nimic.

— Ei, drăcie!

— Ce cauți dragă atâta?

— Stați puțin fraților.

Caut din nou cu inversunare. Acelaș rezultat. Stau năuc, cu ochii holbați, cu fruntea inundată de sudoare.

— Ei, drăcie! Adineauri plecai dela bancă, cu 5000 în buzunar.

— Dar haide frate odată! Ce dracu!

— Stați numai puțin. Nenorocire, fraților.

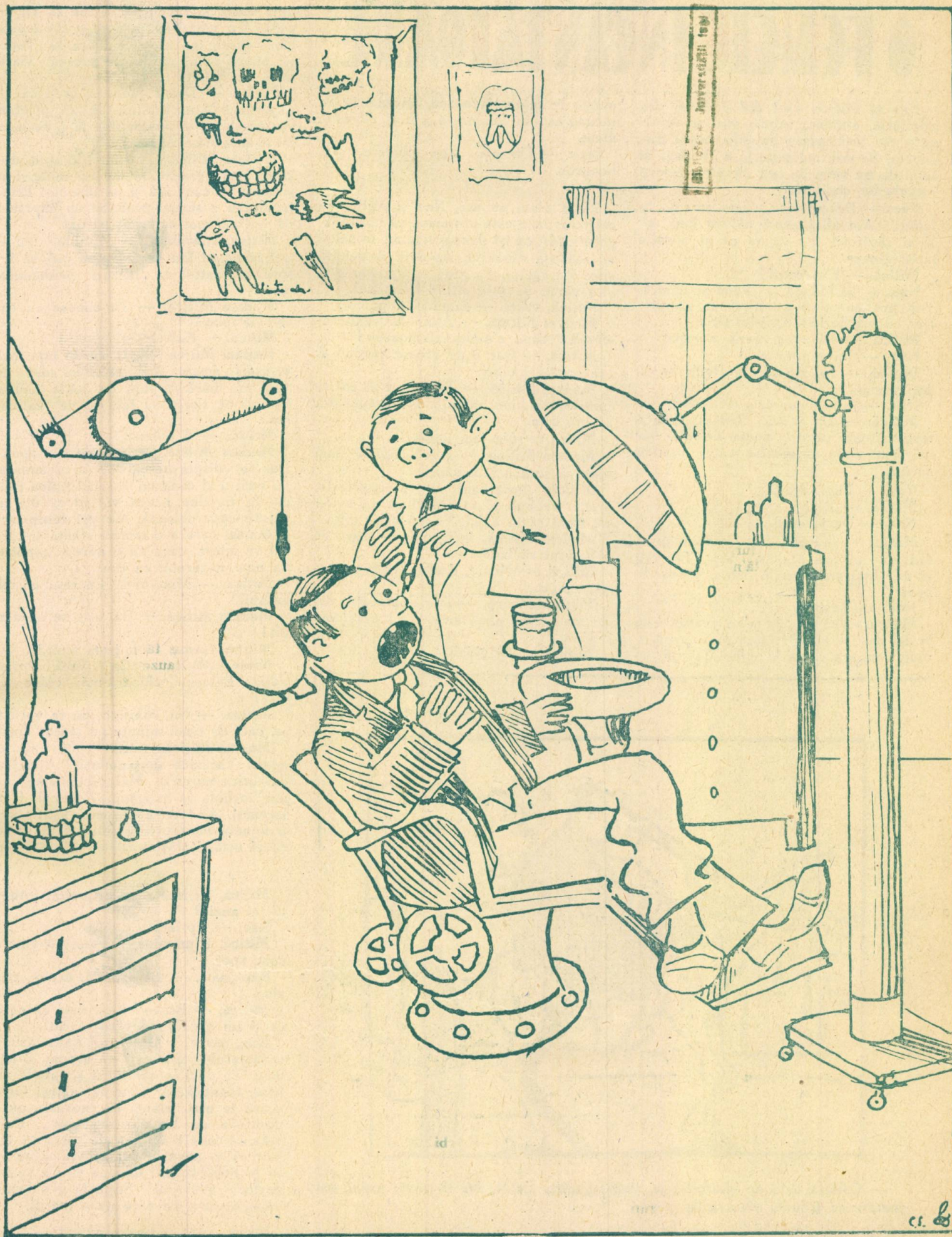
Pipăi din nou buzunarele. Nimic.

— Ce dracu am făcut cu portofelul? Îl puseseam în buzunarul palto... ah!... excrocii... domnul... cucoana... cucoana... ah... hoții, excrocii...

— Ce-i dragă? sar prfetenii speriați.

— Ah! excrocii! Și eu tâmpitul care mă omoram să-i despart.

VICTOR O. GUÉRITÉE

- Cum ți se par dinții mei ?
- Minunați !
- Crezi ?
- Da... o duzină trebuie scoși, iar restul sunt de plombat !

O FEMEIE ÎNCÂNTĂTOARE

Nae și Mitică sunt doi prieteni din copilărie, altădată intimi, cari se întâlnesc din întâmplare pe bulevardul Elisabeta. Se duc amândoi la o bodegă și timp de un sfert de oră discută despre trecuta lor copilărie.

Nae. — Dragul meu, dă-mi voe să te felicit. Am aflat acum câteva luni că te-ai căsătorit. Se spune că ai o soție încântătoare...

Mitică. — Exagerezi!

Nae. — Și blândă și bună și tandră. Toți prietenii cari o cunosc mi-au afirmat că ești fericit, arhi-fericit...

Mitică. — Se exagerează, monșer.

Nae. — Nu e adevărat!

Mitică. — Nu zic că prietenii mint, dar oricum...

Nae. — Sunt sigur că e adevărat.

Mitică. — Da și nu. Nevasta mea e fermecătoare când e cineva de față, dar îmi face viața nesuferită când suntem singuri.

Nae. — Fugi, dragă...

Mitică. — Îți jur...

Nae. — Nu te cred.

Mitică. — Ascultă Nae, suntem prieteni de nu mai știu câți ani. Te rog să-mi faci un serviciu. Nu e vorba de bani.

Nae. — Respir!

Mitică. — Vei veni la mine acasă. Stau la doi pași. Vom intra fără să facem sgomot, căci am cheia la mine. Te voi as-

cunde în salon și ceea ce vei auzi te va lămuri asupra felului de a fi al nevastei mele.

Nae. — Dacă-ți face plăcere, viu bucuros.

După cinci minute, Nae și Mitică se introduc la acesta din urmă ca doi spărgători. Mitică își duce prietenul în salon și lasă ușa deschisă. Apoi se îndreaptă spre sufragerie. Pe prag se oprește căci și-a văzut nevasta citind foiletonul.

Mitică, vesel. — Bună ziua, puico!

Madam Mitică. — Aha! Ai venit în sfârșit? Bine c'a dat Dumnezeu!

Mitică. — Dar e de vreme, puico. E ora șapte și cinci.

Madam Mitică. — Tocmai. Ești în întârziere cu cinci minute. Mă pregăteam să mă culc.

Mitică. — Nu faci impresia.

Madam Mitică. — Așa! Spune mai bine că sunt o mincinoasă!

Mitică, conciliant. — Liniștește-te, dragă. Trebuie să recunoști că nu aveai de gând să te culci. Te-am găsit citind.

Madam Mitică, indignată. — Dar ce ai fi vrut să fac?

Mitică. — Nimic, dragă. Nu-ți reproșez nimic...

Madam Mitică. — Dar dumneata, unde mi-ai fost până acum? La cârciumă desigur.

Mitică. — Ai ghicit.

Madam Mitică. — Așa vasăzică? Te duci seara la cârciumă în loc să vii acasă? Te 'mbeți ca un porc și cheltuești banii casei, în timp ce biata ta soție își strică ochii citind. Frumoasă viață duci. Te felicit!

Mitică. — Dragă Matildo, cred că exagerezi! M'am întâlnit cu un prieten din copilărie și ne-am dus la o bodegă ca să mai stăm de vorbă.

Madam Mitică. — Știu. I-ai spus desigur toate grozăviile despre mine. I-ai istorisit că sunt așa și pe dincolo! Prietenul tău a rămas probabil cu impresia că ești cel mai nefericit bărbat.

Mitică, conciliant. — Matildo, fac apel la bunul tău simț. De ce vrei să istorisesc astfel de lucruri prietenului meu?

Madam Mitică. — Te cunosc eu cât ești de ipocrit!

Mitică. — Eu?

Madam Mitică. — Da, tu. În fața mea te arăți amabil, dar când nu sunt de față mă bârfești față de toată lumea, fără să te sfiiești să faci uz de calomnie...

Mitică. — E culmea!

Madam Mitică. — Știu eu ce spun! Dar te disprețuesc. Totuși, ia aminte: va veni o zi când nu voi mai putea răbda. Și în ziua aceea voi pleca din această casă odioasă. Mă voi reîntoarce la mama, care e o femeie sfântă și care mă va apăra, dacă va fi nevoie, împotriva unui mizerabil ca tine.

Mitică. — Mizerabil? Eu sunt un mizerabil?

Madam Mitică. — Da, ești un mizerabil!

Mitică, furios. — E prea mult!

Madam Mitică. — Ce? Vrei să mă bați? Bate-mă, omoară-mă, căine ce ești!

Mitică. — Nu, Matildo, nu te voi bate, căci de cinci minute nu știu ce spui!

Madam Mitică. — Eu? nu știu ce spun? Vasăzică sunt nebulă? Ai întrecut orice măsură. Măine-poimăine mă mai închide în balamuc. (Isbucnind în lacrimi). Ah! ce nenorocită sunt! Sunt o femeie nenorocită! (pleacă în camera ei urlând sfâșietor).

Mitică, lui Nae care a ascultat totul. — Ei, ai auzit?

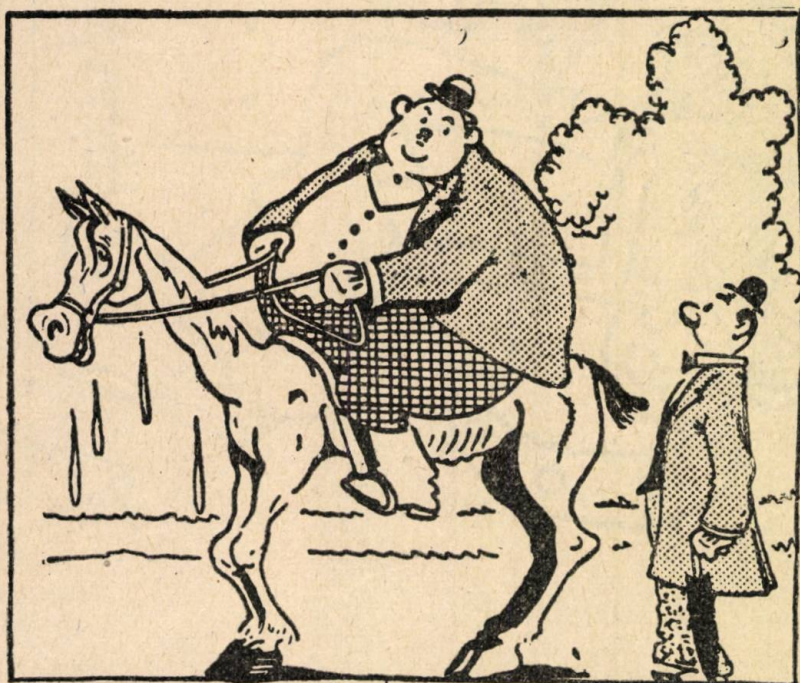
Nae. — Perfect.

Mitică, triumfător. — Te-oi convins acum, sper.

Nae, rece. — Da, Mitică, m'am convins.

Mitică. — Bravo! Vezi deci că ceea ce ți-am spus e adevărul curat.

Nae, sever. — Da, sunt fixat asupra caracterului tău. Ești un stricat, dragul meu. Te duci la cârciumă și cheltuești banii familiei. Iar când te întorci târziu acasă te mai plângi că nevasta nu te primește cu brațele deschise... Ce-ai vrea să faci biata femeie? Așa îți trebuie! Ai o nevastă de ispravă și nu știi să te porți cu ea! Ceea ce mi s'a spus e perfect adevărat. Soția ta e o femeie încântătoare, pe care nu o meriți.

— Călăria este un exercițiu minunat pentru slăbit. Să fi văzut calul ăsta înainte cu o lună, cât era de gras!...

U PICIOARELE ÎN APĂ RECE

Sunt tot mai incredințat că fericirea cea mai tangibilă, dacă nu cea mai trainică, e apanajul exclusiv al acelor care nu se gândesc de fel la ziua de mâine.

La cele mai multe femei, buna dispoziție pare să fie în strânsă legătură cu buna funcționare a stomacului.

Nu cerși niciodată mila; te vei rușina ori vei disprețui pomama căpătată.

Bogăție, frumusețe, dragoste sunt lucruri pieritoare. Profități de ele până la limitele absurdului.

Viața este o amantă care are nervii ei, capriciile ei. Las-o să-și facă mendele. Își va cere curând iertare fiindcă te-ai purtat cu ea ca un cavalier.

Căutați de nu vă civilizați prea mult, dacă vreți să nu fiți cei mai nenorociți oameni de pe lume.

Nu există pe lume decât o problemă de rezolvat. „Cum să profităm de viață?” Restul nu poate îngrijora decât pe constipați și neurastenici.

Felicitările spre a fi sincere ar trebui să fie rare.

Un sărut conjugal acrișor atâta pofta adulterului.

Dragostea femeilor are ghiare. Nu uitați că toate pisicile sunt egoiste, voluptoase și crude. Baudelaire a avut dreptate!

Amorul propriu e mai isteț decât cel mai isteț om din lume.

Morala este știința fericirii.

Băgați de seamă să nu pierdeți, atunci când sunteți fericiți, virtuțile care v-au dat fericirea.

Arta de a fi fericit e arta de a trăi bine.

Virtutea e o muzică, și viața înțeleptului o armonie.

Nu te juca niciodată, chiar și în glumă, cu dragostea și nu glumi asupra capitolului infailibilității tale!

Urmărirea unui câștig nedrept este mai mult o pricină de ruină decât de succes.

Calul nu este altceva decât un motor care merge cu fân și ovăz, în loc de benzină și ulei!

Căsătoria, pentru o fecioară, e o loterie: e sigură totdeauna c'are să piardă ceva...

Pudoarea e un sentiment absolut masculin.

Femeia seamănă cu un curs de apă, care, uneori, în drumul său, se umflă.

Cea mai mare artă a unei femei este e să știe să-și ascundă istețimea.

Bunătatea face pe femei mai slabe și pe bărbați mai fericiți.

A convinge pe alții să facă rău e mai rău decât dacă ai face tu.

Nu de femeile iuți la mânie să te temi. Ci de cele care nu se supără niciodată.

Cel mai prost sfătuitor al omului este amorul propriu.

Acela care nu poate suferi pe nimeni nu este nici el suferit.

Nu forțați inima să simtă ceea ce nu simte.

Cine isbutește să-și ascundă mânia poate fi sigur de rășunarea sa.

În gura care stă închisă nu intră niciodată muște!

Un proverb popular zice: „Ascultă primul, vorbește ultimul”.

E foarte frumos, dar inchipuiți-vă că ar face toată lumea așa!

Acela care a dat peste o femeie eco- noamă, a găsit o comoară.

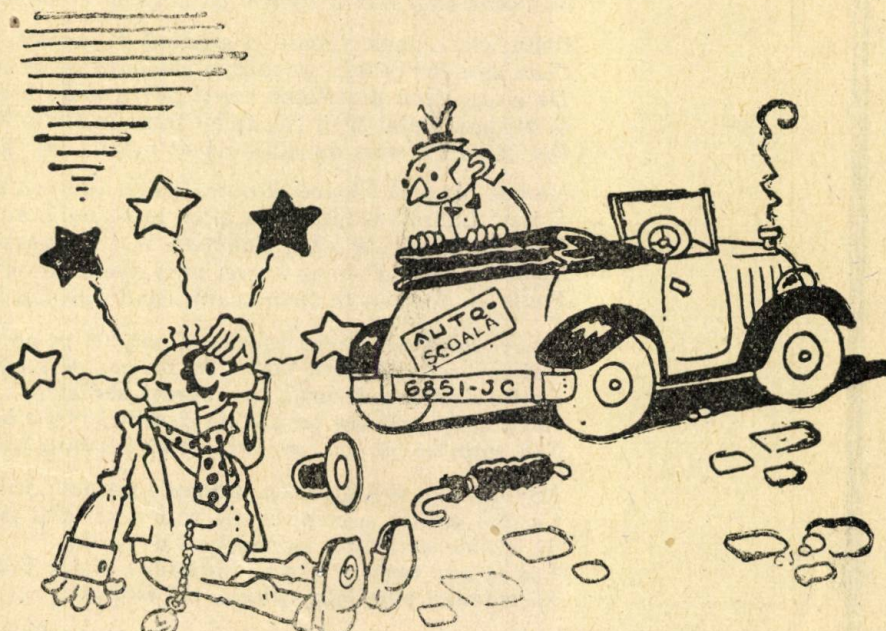
Femeilor, nu căutați niciodată să atra- geți privirile asupra voastră, căci nu veți isbuti decât să vă arătați și mai mediocre decât sunteți!

Politețea îndreptează sbârciturile.

Curajul nu este altceva decât o stare de frică învinsă.

Ferește-te mai mult de tine decât de alții!

SANGE RECE

— Ești bun să-mi spui, dom'le dacă roata din spate e desumflată ?

Revista revistelor

Când cad uneori pe gânduri în odaia mea săracă,
Fără pic de foc în sobă, spiritul meu vagabond,
Se 'ndreptează 'n pas gimnastic, ne-având altceva să facă,
Spre reviste și gazete și coprins de-o jale seacă
Imi șterg nasu cu batista și'mi ridic ochii'n plafond.

Văd reviste o mulțime, dispărute azi din țară,
Apărând un număr două și în haos apoi pier,
Câte-va citez în treacăt, Lumea nouă literară
Hazul, Vatra, Carmen, Moftul, Jartiera cea... ușoară
Viața și Povestea Vorbei, plus Miș-Mașul pșicher.

Căci s'au încercat mulțime, cugetând în ei firește
Că-i câștig, en gros, de-or scoate o revistă sau jurnal,
Tai cu foarfeca — ziceau ei, din ziare vr'o poveste,
Dai cinci lei, pe-o poezie, p'un articol opt plătește
Și-ast-fel faci nighistărie și'ti creezi un capital.

Dar au fost numai iluzii și sărmănele gazete
Sau reviste de tot soiul cu formatul mare, mic,
S'au vândut cu kilogramul, pe la negustori de ghete,
Pe la băcănii sau cârciumi, altele pe la... closete
Rezultat: pierduți toți banii, muncă gratis, și-alt nimic.

Foaia pentru toți sireaca, mai mult moartă de cât vie,
Se târa de la un număr pân' la altul cu amar,
Oferind: parfum și pudră, praf de dinți și alifie
Abonaților, ca ast-fel prin tertip să se susție,
Nefăcând mai nici o treabă, cu bogatul ei sumar.

Eminenta Lumea Vechie, o grădină de revistă,
Cum mai rar găsești în țară, o comoară de humor,
De citeai ceva dintr'insa, nu-ți părea viața tristă
Și strigai: Halal să-ți fie, spirit mult în tin'există,
Dar și ea s'a stins de jună, tocma'n luna lui Cuptor.

Numai spun că Floare-albastră traiul lung să simuleze
Scrise: Luăm vacanță vara, pân' la toamnă, au revoir,
Plan cusut cu apă albă, p'abonați să-i îmbuneze
Toamna vine, Toamna trece, nu-i speranță să'nvieze,
Poate — doar — în Primăvară, când din nou florile-apar.

Tineri plini de... focul sacru, ce gândiți în poezie,
Voi ce vreți ca banii voștri în reviste să-i băgați,
Dați-o dracului de artă, că-i curată sărăcie,
Astă-zi, îți prăsești parale, de deschizi vre-o berărie
Sau stabiliment de... vinuri, astfel deveniți bogați.

Dar de nu voiți, atuncea, trageți-i un chef știi colo
Cu d'ăl vechiu și complicații, c'un taraf d'ăl țigănesc,
Să rămăe amintire, lepădați-vă d'Apollo,
Lui să i se închine grecii din Atena și din Volo,
Să trăiască veselia și acum... mă iscălesc.

COSTACHE MODESTU

(Din revista umoristică „Moș-Teacă”, 1899).

Deosebirea cea mare între vremurile de astăzi și cele de odinioară, atât din punct de vedere moral cât și material, este că nimic nu mai are valoare fixă.

Odinioară cinstea, distracția, dragostea, virtutea, viciul aveau cote tot atât de neschimbate ca rentele de stat. Astăzi, ele seamănă cu niște titluri supuse capriciului urcării și scăderii, și printre toate nesiguranțele speculației, este cu neputință să le fixezi o valoare reală.

Nu sunt demni să iubească aceia cari nu îndrăznesc să riște nimic. Orice dragoste în care nu există riscuri e fără farmec și sortită peirei.

Iei adesea dragostea altuia drept a ta.

Femeile sunt, de câțiva ani, atât de ciudațe, și este atâta anarhie în capul lor, încât de multe ori ele iau agitația nervilor drept sensibilitate, și dezordinea gândurilor drept dragoste.

O femeie care n'ar minți, și-ar pier-

de tot farmecul său cel mai tulburător și ațățător, și care te face să eziți între speranța de a descoperi o comoară ori decepția de a nu da decât peste gol!

Sunt unele trădări care unesc și mai mult pe îndrăgostiți, în loc să-i despartă! E atât de ciudată biata inimă o-menească.

Ultimul snobism sentimental și ultima modă intelectuală se întâlnește, mi se pare, în divorț.

Fericirea, când trece, ar trebui să poarte un semn deosebit, o uniformă ori o insignă; ar fi singurul mijloc să o putem recunoaște!

Extravaganta disproporție pe care femeile o stabilesc între cauze și efecte e una din tainele farmecului femeii: nimic nu este mai seducător și captivant.

După o ceartă violentă, sunt momente când e mai util să spui: „Ce avem de mâncare?” Ori: „Ai plimbat cățelul?...” decât să murmuri: „Te iubesc” ori: „Te iert!...”

Tirania este desigur una din formele cele mai plăcute ale dragostei. Dar dacă mulți bărbați vor să fie tirani, puțini au aptitudinile trebuincioase. Sunt printre ei un mare număr de falși tirani care se năruiesc la prima revoltă!

Femeile orgolioase n'ar mai fi atât de mândre de forța lor dacă ar ști că bărbatul nu așteaptă dela ele decât o clipă de slăbiciune spre a le iubi și mai mult.

Sunt deajuns, într-o zi, câteva momente de plictiseală spre a te întoarce la o femeie pe care ai uitat-o de multă vreme.

C o c k t a i l

A DAT ROADE

— Acum două săptămâni, prietene dragă, m'am plimbat pe calea Victoriei. Trecând prin fața fostei librării „Alcalay”, am zărit în vitrină o carte: „Arta de a economisi banii”. Deoarece nevasta mea e tare cheluitoare, m'am gândit că n'aș face rău să cumpăr o astfel de carte pe care să i-o dăruiesc. Zis și făcut.

— I-ai dăruit-o?

— Da.

— Foarte bine. Și a dat roade?

— Sigur. M'am lăsat de fumat, iar la birou merg pe jos, nu cu autobuzul, ca până acum!

DRAGOSTE PLATONICA

Madam Coșcoveanu se întâlnește pe stradă cu o vecină, madam Precupescu

— Te felicit, soră dragă, pentru norocul care a dat peste fata d-tale! Mi s'a spus că trăește cu un bogat negustor de coloniale!

— O! zice madam Coșcoveanu cu modestie, nu merită să mă feliciți! Prietenia lor e curat platonice!

— Platonice?

— Da, în adevăr, e prietena unui bogat negustor de coloniale, dar el nu-i dă nici o para chioară!

MOTIV DE MANDRIE

— Angelo, ce-ai zice tu dacă cineva ți-ar spune că ești o vacă?

— M'aș simți grozav de mândră!

— Mândră?!

— Da! Carnea de vacă se vinde cu 80 lei kg.!

LA RESTAURANT

— Chelner!

— Porunciți, conașule!

— Chelner, am găsit un pieptene negru în supă pe care mi-ai adus-o a-dineauri!

— Un pieptene negru! O! ce mult o să se bucure bucătarul!

— ?!

— Pierduse pieptenul de două săptămâni și nu știa unde!

SAFTA

O atmosferă furtunoasă domnea în casa lui Alcibiade Popândău. Dominând sgomotul oalelor și cratițelor pe care le spăla, Adela șuera:

— M'am săturat până în gât! Iată că se împlinesc trei luni de când suntem fără servitoare! Ce viață păcătoasă!

Alcibiade crăpă timid ușa:

— Ce spui, scumpo?

— Te rog, omule, du-te imediat oriunde, și adu-mi o servitoare! Vreau o servitoare, auzi tu? Dacă nu...

Alcibiade preferă să nu audă ultimatumul. Scobori scările în fugă și se puse în căutarea pasărei rare.

După trei ceasuri se întoarse acasă.

— Ei, mi-ai găsit femeie?

— Da.

În urma lui se ivi pasărea rară. O chema Safta, măsura 1 m. și 80, părea

de patruzeci de ani, dar abea împlinise 24. Avea sânni cât dovlecii, burta ca un cazan de rufe și spatele fenomenal de voluminos. Gura i se lărgea până la urechi atunci când surădea.

Chipul Adelei s'a iluminat ca prin farmec.

— Te rog, draga mea, șezi. Ești o făptură care împrăstie numai simpatie. Îți dau cât ceri, căci îmi placi tare mult.

Așa a fost angajată Safta.

Totul a mers bine trei zile. Însă bucuria stăpânei avea să fie de scurtă durată.

Într-o după amiază, Safta intră în salon.

— Ce este, Safto?

— Coniță, nu mai pot rămâne în serviciu la dvs.!

Adela simți un pumnal în inimă. Își pierdu aproape respirația.

— Vrei... vrei... vrei... să pleci? De ce?

După ce-a oftat de câteva ori și a plâns îmbelșugat, Safta a răspuns:

— M'am amoretat de conașul... Tare mi-e drag, dimineața, când îi duc cafeaua cu lapte!...

— Ești nebună?

— Ba nu's nebună! Și sub șorțul meu bate o inimă de femeie! De ce n'aș avea și eu dreptul la dragoste ca altele? Ori conașul doarme la noapte cu mine, ori plec!

Ingrozită, Adela a cerut puțin răgaz.

— Vezi că, Safto, asta nu depinde de mine ci de conașul. Așteaptă până vine acasă.

— Bine.

Iată-l și pe Alcibiade.

— Omule, Safta vrea să-ți petreacă noaptea la ea!

— Eu?

— Da, tu! Ori faci asta, ori pleacă! Știi ce-ți rămâne de făcut.

— Vrei tu ca eu... Cu Safta, care miroase a ceapă și untură râncedă!

— Da, vreau, altminteri femeia pleacă!

— Niciodată!

Safta se ivi în sufragerie.

— Ei, coniță, ce-a zis conașul?

— Nu vrea!

— Atunci mă duc să-mi fac bagajul. Și Safta ieși.

— Alcibiade, du-te la bucătărie și spală cratițele și oalele!

Glasul era tunător.

— Eu!?

— Da, tu! Nu cumva vrei să robesc tot eu! Pe urmă, să cari gunoiul. Măine dimineață te scoli la șase, măhuri salonul, sufrageria, dormitorul. Te duci apoi la piață în vreme ce eu o să mă îmbrac! După asta, te apuci de gătit. Pe scurt, vei face toată treaba ce-o făcea până acum Safta!

— !!!

— Refuzi? Bine! Nu vei căpăta nimic de mâncare.

Și Adela răsuci cheia bufetului și o vără apoi în buzunar.

Bietul Alcibiade, cu stomacul gol, cu mâțele chiorăind, începu să guste din urmările încăpățănării lui. Perspectiva unui iad conjugal de lungă durată nu-l entusiasma de fel. Nu mai avea vreme să stea pe gânduri. Incet, porni spre odaia Saftei. Așa crăpă ușa și se pomeni înhățat de două brațe voioase care miroseau a ceapă și untură râncedă...

Așa a devenit Alcibiade iubitul bucătăresei.

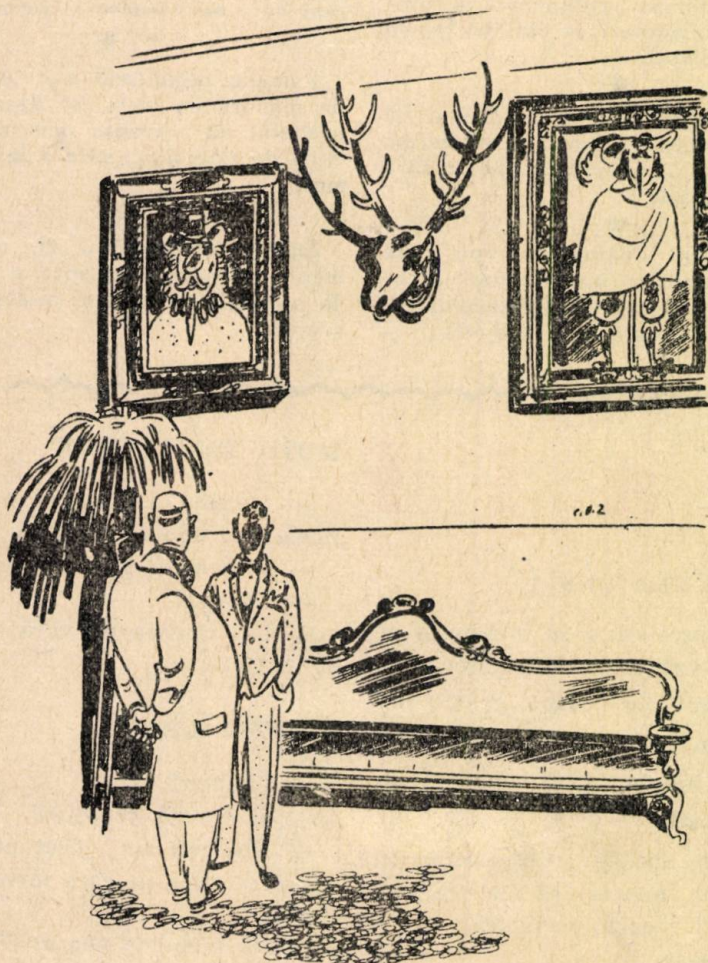
A doua zi, pe la zece, nevăzând-o pe Safta și nici pe Alcibiade, îngrijorată, Adela ciocăni în ușa servitoarei:

— Ei, Alcibiade, ai murit?

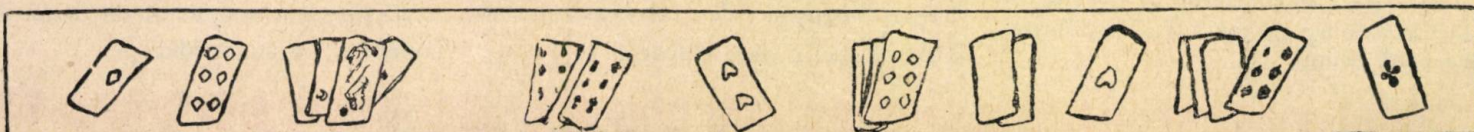
— Nu, nevestico, dar așteptam să ne aduci cafelele cu lapte...

Localizare de I. TRIF.

AMIC IN VIZITĂ

— Toți aceștia sunt strămoșii tăi ?

FEMEIE ECONOMA

— Marițooo!
— Pofțiți, conașule:
— Marițo, de ce nu stingi tu niciodată lampa dela tine din odaie?
— Ca să nu stric chibriturile; cuco-nița a zis să fac economie la orice lucru!

PRICINA

— Dece mi-ai adus așa târziu ziarul, Leanco?
— Fiindcă astăzi este mai mult decât ci-tit: „Universul” are 12 pagini în loc de 8!...

FEMEILE!

EL. — Ia te uită, Aglaio dragă, ce frumos este grupul ăsta de stânci în mijlocul mării!
EA. — Da, Tăchiță, e tare frumos, dar mă gândesc cu câtă casnă și trudă au fost ele cărate dela munte și apoi așezate aci în apă!...

HOTEL CURAT

— Cât costă pe zi odaia asta?
— 300 lei!
— O! e tare scumpă!
— Nu e scumpă de fel! Gândiți-vă, schimbăm la fiecare trei luni cearceful de pe pat, iar de două ori pe an măturăm odaia!

CUCUIUL

Georgescu avea în frunte un cucui mare cât un măr domnesc. Il întâlnește un prieten:
— Georgescule, cum de ți-ai făcut cucuiul ăsta?
— Alunecând pe ghiață!
— Ce tot vorbești prăpăstii! Cum era să aluneci pe ghiață în luna Iulie?
— Zău că am alunecat pe ghiață! În fața unui restaurant, pe un bloc de ghiață artificială!

MITICA

Mitică ducea în mână un coș plin cu nu știu ce. Un prieten îl întâlnește și-l întreabă:
— Nene Mitică, ce ai în coșul ăsta?
— Dacă ghicești, îți dau ție jumătate din nuci!
— Ai nuci!
— Chiar așa! Dar cum naiba ghi-ciși?!...

PRICINA

Intr'un spital din vecinătatea șoselei Kiseleff, chirurghi și infirmiere se învă-teau în jurul patului unde zăcea cele-brul boxeur V. Y., invins cu o zi înain-te de rivalul său prin knock-out.

Boxeurul, a cărui falcă superioară era zdrobită, nu putea scoate nici o vorbă. Totuși, prin semne grăitoare, el dădu a înțelege că îi era foame. Două minute după aceea, o ceașcă plină cu cafea cu lapte fu adusă de o soră. O altă infirmieră, frumoasă cum e păcă-tul, apropiă ceașca de buzele pacientu-lui care scotea sunete surde și refuza conținutul ceștei. Alte încercări, ace-leași proteste. Medicul hotărăște atunci să i se dea cafeaua cu forța.

Campionul de box se sbătu și mai cu putere. Mirarea medicului și a infirmie-relor nu mai avea margini. Un asistent avu ideea să întindă bolnavului o foaie de hârtie și un creion. Furios și rotind niște ochi groaznici, boxeurul scris pe hârtie:

„Cum naiba de nu pricepeți! Cafeaua cu lapte nu este indulcită”!...

V. O. G. — Se va pune și cealaltă (socotim că nu sunt localizări); aștep-tăm însă mai bune. Scrie numai pe o față a hârtiei.

RE-TR. BLAJ. — Vom publica „Pri-ma discuție”, e bună, dar ultima stro-fă? E acolo un calificativ care nu mer-ge pentru Cel prea înalt. Schimbă și trimite din nou. În tot cazul dela d-ta așteptăm lucruri și mai bune.

IRIS. — Când vei trece pe la mine, îți voi da explicații. Dimineața până la 10. D. a. 5—6.

Costul abonamentului

LA

„VESELIA”

Pe an 220 lei

Pe 6 luni . . . 120 lei

Pentru risipirea gândurilor negre.
CEREȚI CARTEA DE MARE HUMOR

NITĂ PITPALAC

Prețul 40 lei

la Londra
de C. Cosco

De ce oare o fi venind stăpânii așa devreme acasă?

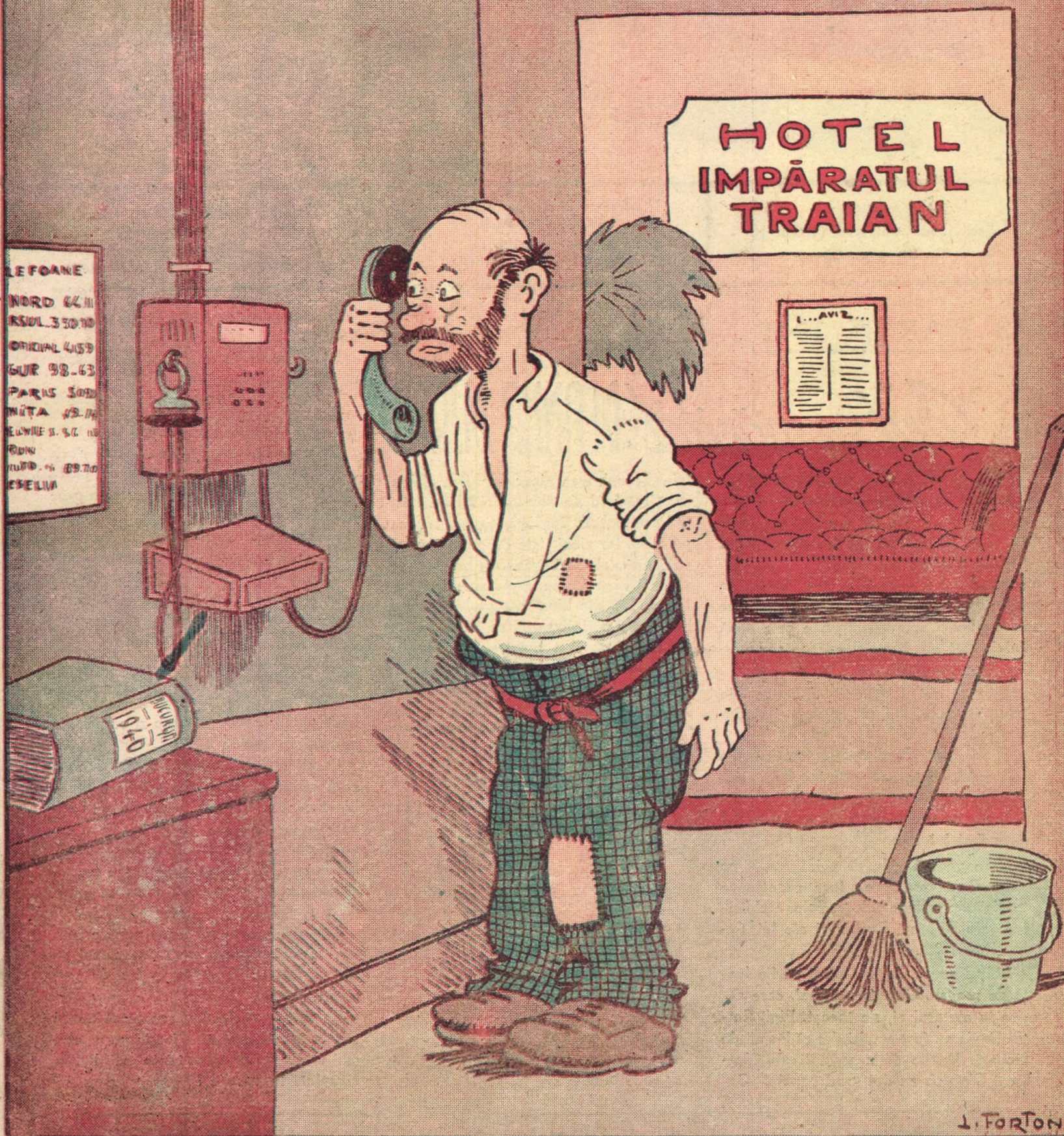
O GĂINĂ. — Dece oare o fi venind stăpânii așa devreme acasă?
CEALALTĂ GĂINĂ. — Cum! Tu nu știi soro că acum toată lumea trebuie să se culce... odată cu noi??

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 24.464/939.

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA BREZOIANU 23—25 BUCUREȘTI (ROMANIA)

Biblioteca Universității Iași

VESELIA

OMUL DE SERVICIU. — Allo! Da, aici e Împăratul Traian.

Lei 5. —

JOI

Proprietar :
Soc. Anon. „Universul“, București
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat :
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil :
CONSTANTIN COSCO

Inserisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.
Redacția și Administrația :
București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

13 MARTIE 1941

Când s'a măritat DEANNA DURBIN

O mare senzație a stârnit în toată lumea vestea că fermecătoarea artistă Deanna Durbin, care n'a implinit încă 16 ani, se mărită cu celebrul artist Tyrone Power.

Pământul s'a oprit în loc, lumea s'a emoționat iar stelele priveau curioase spre plaja Californiană unde cele două celebrități ale filmului își șopteau vorbe dulci de dragoste.

Cămășuțele Deannei! Noaptea de nuntă a Deannei! Pijamalele lui Power!

Și deodată s'a întâmplat ceva. S'a întâmplat că în acel moment cerul și-a deschis zăgăzurile sale și a inecat toată cetatea de mucava sub un potop la fel cu cel al lui Noe.

Care vedetă geloasă a intervenit pe lângă Dumnezeu spre a face o asemenea tragică diversiune telegramelor publicitare ale Deannei Durbin și ale lui Tyrone Power?

Lilly Damita era cât p'aci să fie luată de uragan. George Marshal, care sărise în ajutorul ei, s'a inecat. Pini Betty Davis au fost smulsi din rădăcină de furtună. Daliile de neasemuit ale Marlenei Dietrich au dot ortul popei... Co-

toiul de culoarea piperului pisat al Joanei Crawford s'a ales cu o lăbuță frântă! Lui Robert Taylor uraganul i-a luat pălăria... iar cinci țigle de pe acoperișul vilei Grettei Garbo au fost smulse de vânt și repezite în capul unui perceptor!... Tot din ziua uraganului, un policeman din Hollywood se laudă la toți cunoscuții că el a văzut, datorită vântului puternic, ce culoare au... pantaloanașii ce-i poartă Loretta Young!

Biata Deanna Durbin! Pe cine mai

— Bravo, neică! Arunc'o puțin și înspre Bibicu!

putea interesa dragostea ei cu Tyrone Power?

Lovitura reclamă — dacă putem spune așa — dăduse greș!

*

UN NOU GEN DE RECLAMA

Dintr'un ziar care apare în New-York aflăm că o fabrică americană de paste alimentare a făcut mușterii ei o propunere ispititoare. Fabrica se oferă să ridice din banii ei monumente funerare pe mormintele rubedeniilor cari au dat ortul popei la o vârstă înaintată, dar cu condiția să i se îngăduie să graveze pe piatra mortuară următoarea inscripție:

„Aci se odihnește V. Y..., răposat în Domnul la vârsta de 85 ani. El n'ar fi ajuns niciodată vârsta asta frumoasă, dacă nu se hrănea în fiecare zi cu paste alimentare marca Z...”

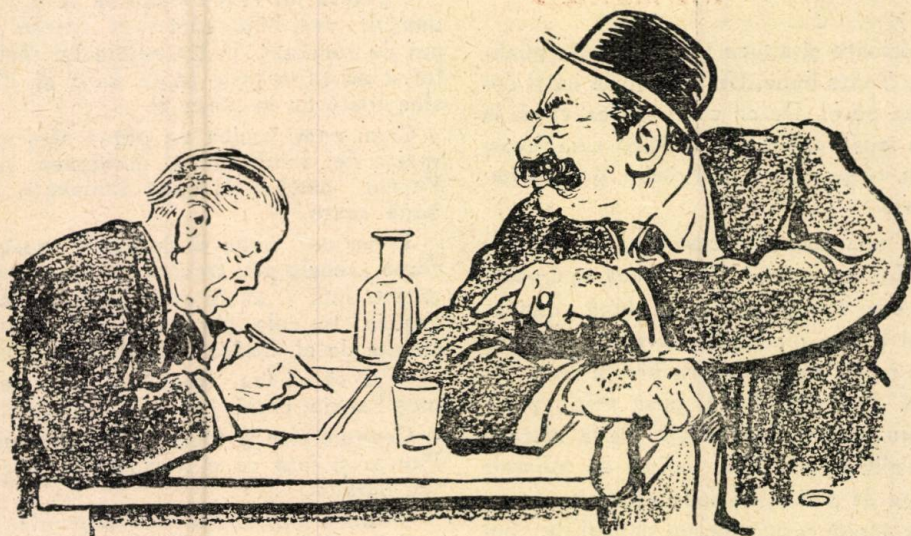
Cimitirul era poate singurul loc în care reclama nu-și împrăștiase încă binefacerile. Această anomalie va dispărea în curând, mai întâi în America, pe urmă desigur și în bătrâna Europă. Ne bucură că se mai introduce puțină schimbare în arta până acum monotona a epitafului.

Este de ajuns să arunci o privire asupra Bucureștilor ca să-ți da seama ce aspect intens de animație i-a dat reclama.

Nu este oare de dorit ca ea să aducă același serviciu și cimitirelor care, cele mai multe, sunt tare triste și lipsite complet de veselie?

Tre buna mea

Niță Pitpalac se culcă de vreme

— Măntreabă fiște-care: ce e cu matală, nea Niță, de nu te iexprimi în dă-ravelile între care trebuie să vorbești? Ești oare mutu dela Malutanță?

— Și eu mă uit la prost și zic: uite-te la gura mea; este până la urechi sau nu e? Este, zice. Zic atunci: păi dacă e, de ce nu-ți închizi moara?

Mă, eu vorbesc nu tac. Vorbesc, dar vorbesc în somn, când goșnesc adică-telea.

— Și dumneaei Sița, aude. Zice: — Cum mă, rumâne, tu ești contra ca să te culci de vreme?

— Și pe când eu sunt în brațele lu ăla, cum îi zice, Morfeu, dumneaei îmi toacă:

— Scumpule, nu te-ai săturat de hai-manalâc? Trebuie odată și-odată să te faci om de treabă. Să-i dea Dumnezeu sănătate celui cu ordonanța de trimite pe oameni pe la cășile lor.

— Și, adevăr adevărat: ciulamaua nu mai e ca piftia, tocănica nu mai e sleită, mușchiulețul nu mai e sfaroagă la grătar, curelușa nu mai se prezantă ca talpa. Toate sănătări frîșchi-frîș când ești igizat și metrologic la domițil conju-gal.

Mă întâlnesc cu Năică Itidentu. Zice:

— Hai, nea Niță, să ardem la „Steag” f’o „jumate”.

— Nu, băiatule, zic, că „jumatea”

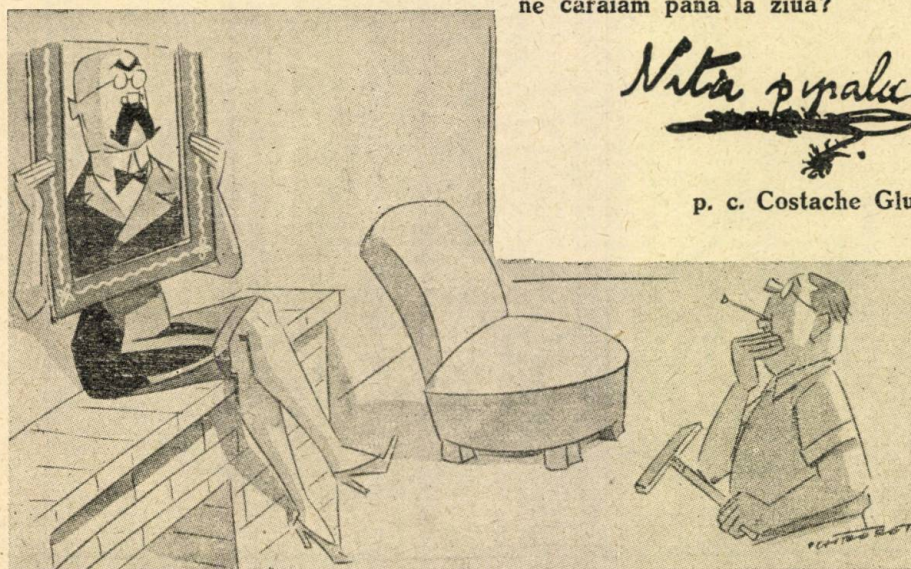
se face chil. Sporește ca laptele țiganu-lui. Și se face și mai mult d’un chil, că unul din noi trebuie să mai dea o „ju-mate ca să se cunoască cinstea”.

Năică sbârcește din nas, mă spurcă în gând, dar amândoi rămânem ca fata mare.

„...Taci mireasă nu mai plânge”... — vorba cântecului.

Acasă când viu, Sița e ca o floare.

UN PORTRET DE EFECT

— Da, da... deasupra căminului stă minunat.

Miroase floarea a rântaș, dar este tran-dafir. Zice:

„nger, ingerașul meu
Ce mi te-a dat Dumnezeu
Acuș văd că ne iubim
Hai la masă să halim!”

— Și ne înfigem. Măncăm până ni se u-răște. A doua zi ne cântărim. Am mai pusăra fiecare câte f’o litră de osânză.

Nu e bine? Ba este. Că mâine, d’o fi cumva mai prost, ai de unde să dai și la ăia cari sunt ca speteaza.

Iar Sița e transportabilă. Nu știe ce să mai facă de bucurie. Nu știe ce, dar face... face observație.

— Ascultă musiu, care va să zică, dacă nu ne înecăm pipota la „Steag”, o facem gârlă acasă? Ce sănătări bateriile astea sub masă?

— Sițișor, puile, este, mă’nțelegi, a-părare antiariană. Dacă e baterie!

— Cum? Te îmbeți, ești alcolistru? Băutura este oprită în pivniță, la adă-post.

— Păi aici e pivniță? Și în pivni-ță nici nu e vin, este apă. Intreabă tu pe orce cărciumar. Și, la urma urmii, leagă căteaua, că p’ormă întorc foaia cu viciversu în sus.

— Va să zică mă insultezi! Izmeni-tule!

— Fomeie, clonțu! Că, pesemne, ți s’a făcut de coafer...

— Și, frați-miu, nu ne mai certăm de cât până la ora 10. Stingem lampa și ne culcăm.

Asta e viață? Unde e vremea, când ne cărâiam până la ziuă?

Niță pitpalac

p. c. Costache Glumici

UMORUL DE ALTADATA

VORBELE BĂTRĂNEȘTI SUNT PIETRE NESTIMATE

P. SPIRESCU

Badea era un băiat de treabă. El își vedea de munca câmpului, își îngrija vitele și ducea sarcina casei tatălui său, mai bine decât mulți oameni maturi. La dânsul toate erau jucărie. Lucrurile cele mai grele pe cari ceilalți le făceau cu mare anevoință, la el floare la ureche. Era inimos și cu voe bună, nevoe mare. Numai după umblet, îl cunoșteau sătenii. Avea un mers mândru și el totdeauna cânta. Nici odată nu-l vedeai trist. Apoi unde puneă el mâna, puneă Dumnezeu mila. Era blând, supus la cei bătrâni și ascultător, în cât tuturor le era drag să se uite la dânsul. Fetele însă se băteau pentru dânsul. Lui nu-i plăceau flecăriile și vorba lui era vorbă de om în toată firea. Când trecea câte un bătrân pe dinaintea caselor, el se scula

în picioare și apuca înainte de da bună-zuia. Toate bune. Un lucru însă nu îl domirea pe el. De ce când trecea el pe la alde moș Panciu și-i da bună ziua, acesta îi răspundea: mulțumim d-tale, împărate.

De una, așa era, cum zicea moș Panciu. Lui nu numai că-i plăcea să-l vadă, dar i se scurgeau ochii după dânsul, când trecea p'acolo. Și avea la ce să se uite moș Panciu. Badea umbla cu o căciulă de hârșie bună, pusă într-o parte ca un militar dăia viteji, purta niște ȋțari albi în picioare, opinci cu nojițele legate de picior, de socoteai că sunt turnate acolo; o cămașe pe dânsul de bo-rangic cu mânecile largi de s'o spargi cu limba, și pe deasupra cu ȋndra prin-să de gât cu ȋncheieturi și lăsată cam

pe umeri, par'că ar fi fost un fecior de Domn, nu altceva.

N'avem nevoie a mai spune că era în-nalt ca un brăduț, mustăcioara trasă, știi colea, ochii lui mâncau foc, și chica lăsată pe spate.

Îi plăcea lui moș Panciu să se uite la dânsul, vezi bine, căci și el fusese un pui de românaș. În tinerețele lui sărbătorea da raita prin șapte sate și câte alea toate nu le făcea el.

Cum, cum, Badea nu putea să-și dea seama de felul cum îi mulțumea moș Panciu, când îi da bună dimineața, or bună seara.

Trecu ce trecu și Badea se însură. După aceasta mai trecură la mijloc vre-o câteva luni și el nu mai întâlni pe moș Panciu. În cele din urmă, aducându-și aminte de el, Badea zise în sineși:

— O să-mi fac treabă să trec pe la moș Panciu, că nu l'am văzut de mult.

Ceea-ce zise și făcu. Trecu pe la moș Panciu și iată că el tocmai sta dinaintea ogrădei.

— Bună dimineața, nea Panciule. Ce mai faci? Ești sănătos? zise Badea.

— Mulțumim d-tale, Om-in-rândul oamenilor. Iacă și eu p'aci cu bătrânețele. Ce să facem?

De unde până aci îl făcuse tot împărat, acum îl face om-in-rândul oamenilor. La aceasta nu se aștepta Badea. Ba că o fi una, ba că o fi alta. Ași, nu putea el ghici ascunsul vorbelor bătrânului. Se mai gândi, se resgândi. Nimic.

Îi rămase în minte aste vorbe. El însă își căuta de-ale lui ca și până acum. Dar fiind-că vorba ăluia: om în lume n'a stă-tut a fi fericit cu desăvârșire, Badea de-te peste o muere a dracului: leneșă, pu-turoasă și guralivă. De cum se făcea ziua, o lua papuc la drum p'în sat. Nici tu casă, nici tu masă, nici cu unele. La ea nu se știa de nimic.

Bietul Badea la început îi spuse cu binele ce avea să facă. Ași, unde să-l asculte. Ea se lua la colț cu dânsul. Îi zise apoi și mai cu răul. De loc. Îi zise apoi și în adunarea bătrânilor. Ea se făcu și mai arțăgoasă. Se căia bietul Badea că-și închisese lumea cu dânsa.

Dacă văzu că nu-i chip de îndreptare, urcă dealul Mitropoliei și se despărți de nevastă.

Ei! mult după astă întâmplare, nu știu cum se dresă, că Badea trecu iară pe la moș Panciu și văzându-l, îi zise:

— Bună ziua, nea Panciule. În cât ai mai lăsat-o?

— Mulțumim dumitale, Om-ca-neoa-menii. Iacă fac și eu umbră pământului, până într-o zi.

Badea al nostru puse ochii în jos, ple-că cu coada între picioare și tocmai începu a veni și el d'acasă.

Se mulțumi în cele din urmă, ferin-du-se să nu incalce și pe calul altuia.

O ÎNTREBARE GREA

— Haide, puiule, spune-mi ce te apasă?

DESPRE NAPOLEON

complet fața lumii și ar fi tulburat istoria, politica, geografia contemporană și destinele prezente și viitoare ale Franței.

Gustul pentru sporturile de iarnă nu datează de astăzi... În ziua de 5 Ianuarie 1791, pe gropile înghețate ale unei bălți din orașul Auxonne, districtul Coasta de Aur, se dădea pe ghiață trei tineri ofițeri de artilerie, dintre care unul se numea Bonaparte. Venise ora mesei și micului corsican i se făcuse foame. Se opri din patinat, privi la ceasul arsenalului, apoi se pregăti să-și scoată patinele.

— Ce faci, vrei să pleci, Bonaparte? întrebă camarazii săi.

— Da. E douăsprezece fără un sfert și nu vreau să merg prea târziu la masă unde ultimii veniți nu mai capătă decât rămășițe...

— O! avem timp deajuns! Aide să mai facem câteva tururi, e atât de plăcut! Doar cinci minute.

Napoleon ezita. O clipă, fu aproape gata să cedeze, căci iubea nespul sportul patinatului și ghiața era atât de lucitoare. Dar neascultând decât de glasul stomacului, zise:

— E mai bine să plec.

— Faci rău, Bonaparte!

— Nu, nu, nu mai stau!

Se duse la pensiune și se așeză la masă.

Stărsise de mult masa și cei doi colegi tot nu se iviseră. Porni în căutarea lor. Dar vai: ghiața se rupsesse tocmai în locul unde voiseră să ieie cu ei pe Bonaparte... și de sub ghiața spartă fură scoase doar două cadavre!

— Am scăpat ca prin urechile acului! Ce bine că am rezistat ispitei! Pot spune că foamea m'a salvat dela moarte!

Și chiar așa. Dacă n'ar fi ascultat de chlorăiturile burței, cine știe care ar fi fost astăzi soarta Europei!

NAPOLEON ȘI LITERA M.

Litera M a jucat un mare rol în viața lui Napoleon. Șase mareșali (Massena, Monton, Mormont, Macdonald, Murat, Moncey), și 26 generali de divizie ale căror nume începeau cu litera M, au fost tovarășii și colaboratorii lui Napoleon I.

Guvernatorul Marseux i-a înlesnit intrarea la școala militară. La Montemotto a dat el prima luptă; la Mont Saint Jean ultima. La Marrengo a reputat prima mare isbândă asupra generalului austriac Melas. Milano a fost prima capitală unde a intrat ca învingător. Moscova ultima. Cel mai fericit loc a fost Malmaison, marea tulburare a inimei Maria Louisa; cel mai temut adversar; Metternich... Fu trădat de Moreau; Mallet, apoi Mormont conspiră împotriva lui. Avu ca șambelan pe Montesquieu; ca miniștri, Moret, Montelivet și Molieu; ca tovarăș la Sf. Elena, Monteholm, ca valet Marchand. Și în viața lui Napoleon al III-lea litera M a jucat un oarecare rol. În Crimeea, a reputat două izbânzii importante, la Malakoff și Mamelon vert; două în Italia: Montebello și Magenta. Planul lui era să-i atace pe Austriaci la Marengo. S'a înșurat cu conțesa Montijo și a avut de miniștri pe Moruy, Marco și Melon. Marea lui speranță, mareșalul Mac Mahon, e rănit. Metz capitulează și Moltke invadează Franța...

FEMEILE!

— Plătești multă chirie pentru odăița asta?

AȘCHII

Răstălmăciri de proverbe

Ochii cari nu se văd... sunt închiși.

Când doi se ceartă... nu te băga că o încasezi.

Mai bine brânză bună în burduf de câine. decât brânză de câine în burduf bun.

Câte capete... atâtea pălării.

Cui îi dai pe datorie, se numește debitor.

În casa în care nu intră soarele, e întunec.

Cine râde la urmă, e vesel.

După ploaie... iese lumea cu galoși, că e umed și noroi.

LISTA DE BUCATE

Limbă... de pantof cu măsline.

Cap... Caliacra la tavă.

Picioare... de scaun răcitură.

Pui de... năpărcă cu mujdei de usturoi.

Oul lui Columb... jumări

Lapte de... pasăre covăsit.

Somn... servit în pat.

Tocană de... mărunțiș.

Ciorbă de burtă verde.

Salam din cai verzi de pe pereți.

Pară... de foc, mărul... lui Adam, Ana...nas și alte fructe de asemenea specii.

Culmi... Culmi... Culmi...

Culmea uitucelii: Să mori asfixiat din pricină că ai uitat să respiri.

Culmea geometriei: Să pui un elev să stea la colț într-o cameră rotundă.

Culmea iufelii: Să te învârești în jurul unui stâlp așa de repede încât la un moment dat să te ajungi din urmă și să-ți ceri un foc.

Culmea distracției: Să îți un țap de barbă și să crezi că ai în mână un țap...de bere.

Culmea confortului: Să locuiești în casa... melcului.

Culmea unui gazetar: Să scrie la presa... hidraulică.

Culmea unui îndrăgostit: Să ia la braț un candelabru, și să sărute o gură de canal.

Culmea culmilor: Să citești ce-am publicat aci și să râzi.

Adunate de IRIS ROZ

Un bărbat generos

Acum o lună și ceva, ședeam la masa unei berării de pe bulevard, când văzui că un domn, care stetea lângă mine, își șterge două lacrimi. Era destul de bine îmbrăcat. Să fi tot avut cincizeci de ani.

— Te rog, nu da atenție! spuse el. Iartă-mă.

— Nu vă jenați!

— Lacrimile astea s'au din pricina Lenuței... urmă el.

— Fiica dvs?

— Nu, domnule. Mai mult decât fata mea, iubita mea. Singura ființă pe care o iubesc în lume! Ce minune de femeie. Cred că e cea mai frumoasă creatură!

Își suflă nasul, apoi sorbi două înghițituri din halba mea.

— E o prostie că vă spun toate as-

„Petrecui clipe delicioase...”

tea. Însă simt că d-ta ești în stare să mă înțelegi. O iubesc ca un nebun. Sunt totodată pentru ea un iubit, un bărbat și un tată...

Alte lacrimi.

— Și ea mă înșală! O! dacă m'ar înșela cu oameni bine, aș ierta... Căci nu mai am vârsta când poți cere unei femei o dragoste exclusivă. Dar nu, dom'le: mă înșală cu tot felul de pușlamale, și pentru asta sunt atât de disperat.

Încă două lacrimi. Apoi scoase din buzunar o fotografie.

— Uite-te ce femeie superbă! Ce grație și farmec!

Și domnul în chestie îmi dădu informațiile cele mai minuțioase asupra tinerii femei pe care o chema Lenuța. Îmi spuse chiar și restaurantul unde avea ea obicei să mănânce seara.

Conchise, oftând:

— O! dacă m'ar înșela cu o persoană bine ca d-ta, aș închide ochii! Ba ceva mai mult, mi l'aș face prieten!

Trecură două zile. Apoi, într-o seară îmi adusei aminte de fotografia și de adresa restaurantului.

M'am dus acolo. O găsi pe Lenuța. Ce femeie superbă. Domnul în vârstă nu exagerase de fel!

M'am împrietenit imediat. O condusei acasă. Îmi susură:

— Ah! dacă aș fi liberă, cum te-aș mai iubi! Dar sunt legată de un babilac, un nătâng, care vrea să-l iubesc numai pe el!

Am petrecut clipe de neuitat.

Vreme de opt zile, am dus o viață delicioasă, întâlnindu-ne în fiecare zi. Îi făceam unele daruri, ba îi achitan și câte o factură care zăcea pe noptieră ori bufet.

Apoi, într-o seară, l'am revăzut pe soț.

— Oh! de ai ști ce fericit sunt! Dumnezeu te-a trimis în calea mea! Lenuța ți-e cât se poate de credincioasă!

Am gustat alte opt zile de vraje.

Intr-o după amiază, am dat peste unul din prietenii mei într'un garderob din casa Lenuței!

— Ce cauți aci?

Prietenul a izbucnit în râs:

— Domnul în vârstă te-a trimis și pe tine, ai? Ți-a arătat fotografia? Ha! ha! ha!

Deziluzie. Disperare. Scotesc casa spre a-mi aduna pantofii și pijamaua. Deschid o ușă la care nu mă gândisem niciodată. Și iată că mă pomenesc în fața domnului în vârstă, care era încălțat cu pantofii mei, pijamaua mea, fuma o țigare de a mea și citea o revistă adusă de mine. Lângă el erau câteva bucăți de pastramă de gâscă și un kil de vin, aduse de mine Lenuței, de cu seară... Credeți c'a fost mirat când a dat cu ochii de mine? De fel! Blesmatul! Trăia de pe urma Lenuței!

Trad. de I. TRIF

MIC MANUAL

Pentru uzul acelor cari urmăresc femeile pe stradă

Bărbatul care acostează o femeie, poate rosti celebra frază a lui Alexandre Dumas-fiul:

— Doamnă, cine te vede te iubește; dar când te iubește cineva, unde te vede?

Formula e excelentă, îndrăzneată și are întotdeauna succes.

✱

Unei femei întâlnite pe stradă, îi poți oferi ceva. E modul cel mai banal de a acosta. Această intrare în materie e primită mai bine sau mai rău, după ceea ce oferi. Căci e mare deosebire între o simplă prăjitură și — să zicem — un pandantiv cu turcoază.

✱

La exclamația victimei:

— Drept cine mă iei?

Trebue să răspunzi prompt:

— Drept o femeie frumoasă!

✱

Bărbații pot fi cât se poate de îndrăzneți în fața vitrinei unui giuvaer-giu, dacă au bani mulți.

O femeie ispitită, e pe jumătate învinsă.

✱

În cofetărie fii prudent. Poate că femeia își așteaptă bărbatul sau prietenul și atunci îți pierzi timpul de poimană. Dacă însă așteaptă pe oricine, poate pe d-ta, atunci nu pierzi numai timpul ci și altceva.

✱

Adeseori, după primele tatonări, adversarii încep să se atace și să se sfideze. Fiecare vrea să-l facă pe celălalt să creadă că nu e un oarecare. Unul insinuiază că are un unchi senator; celălalt dă să se înțeleagă că are rude sus puse. Dar, la ce bun?

✱

Femeia acostată de doi bărbați, e întotdeauna stânjenită. Ea nu știe cui este destinată. Afară numai de cazul când, sireată, ea nu caută să-i separe și să-i învrăjbească. Această din urmă eventualitate ar umple-o de bucurie.

✱

Când două femei merg împreună, una din ele este întotdeauna urâtă ca muma pădurii.

✱

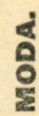
O observație de ordin general: femeile, cu tot scepticismul de suprafață și o necredulitate aparentă, iau drept bun tot ce îl se spune.

✱

Dacă aceea pe care o acostezi îți spune: — „Nu sunt ceea ce crezi dumneata”, răspunde-i: — Ba da, căci ești o femeie.

Dar s'ar putea să nu înțeleagă nici obrăznicia și nici omagiul.

— Uite, dragă Nae, parcă ar fi niște colaci. —
— Sigur, bre ! Colaci peste pupeze ! —

INSFĂȘIT !

Un soț, care fusese toată viața sub papucul nevestii, muri. Curând după aceea i se deschise testamentul, care purta titlul semnificativ: Prima mea dorință.

NEDUMERIRE.

Doamna dela etajul II — „Am avut eri musafiri. Sper că zgomotul nu v'a deranjat prea mult”.

Doamna dela parter: — „Cătuși de puțin. Nu înțeleg însă cum ați izbutit să urcați caii pe scări!”

CEAS, NU GLUMA...

— „Luați ceasul acesta, merge două săptămâni fără să fie nevoie să-l întorci”, spune ceasornicarul clientului nedecis.

— „Extraordinar! exclamă acesta, adăugând apoi pe un ton foarte serios: Și cât timp merge, când îl întorci?”

CELEBRITATE.

Mark Twain primi într-o zi o scrisoare adresată astfel:

Mark Twain
Dumnezeu știe unde

După mai multe săptămâni expeditorul primi răspunsul:

A știut
Mark Twain

MODESTIE.

— Ce splendide bijuterii aveți, doamnă Imbogățescu.

— Ah, sunt încă cele de anul trecut..

LOC DOMNILOR.

Tramvaiul e arhiplin. Toate locurile pe scaun sunt ocupate, bineînțeles de bărbați. O doamnă se urcă în vagon. Nici un domn nu se mișcă. Doamna așteaptă câteva secunde, apoi zâmbind se adresează unui tânăr:

— „Imi permiteți, domnule, să vă ofer locul meu în picioare?”

ÎNVAȚĂȚII...

Un profesor de statistică spune soției sale pe un ton foarte grav:

— Gândește-te, Caterino, de câte ori respiri, moare în lumea asta un om!..

— Și nu cumva ai pretenția să nu mai respir din cauza asta?

INTREBARE INDISCRETA.

— „Și atunci Dumnezeu pedepsi pe șarpe ursindu-l să se târască toată viața pe pânțece”.

— „Dar până atunci pe ce se târăse, mămico?”...

MOMENTUL POTRIVIT.

Domnul Icsulescu e la cinematograful. În fața lui șade o doamnă cu o pălărie ce se înalță agresiv spre plafon, împiedicându-l tot timpul de a vedea ceva. La un moment dat, pe ecran se vede trecând un cortegiu funebru.

Atunci, domnul Icsulescu, atingând discret umărul doamnei, îi șoptește:

— „Mă iertați, stimată doamnă, dar nu credeți că cel puțin acum ați putea să vă scoateți pălăria?”

ACCIDENTUL

La marginea unei comune din Moldova, un băstinaș, fu răsturnat de un automobil mare și luxos. Toată lumea se repezi la locul accidentului. Conducătorul automobilului, la rândul său, coborâse din mașină și în vreme ce se căsnea să readucă în fire pe victimă, spunea celor de față:

— Oameni buni, duceți-vă careva și chemați medicul comunei, dar cât mai repede, vă rog!

Nimeni din grup nu se clintea. Conducătorul automobilului repetă întrebarea adăugând:

— La naiba, nu știți românește? De ce nu dați fuga după medicul comunei?

În momentul acela, rănitul, trezindu-se din leșin, spuse cu glas slab:

— Păi, dom'le, eu sunt medicul comunei!

VREMURI NOUI

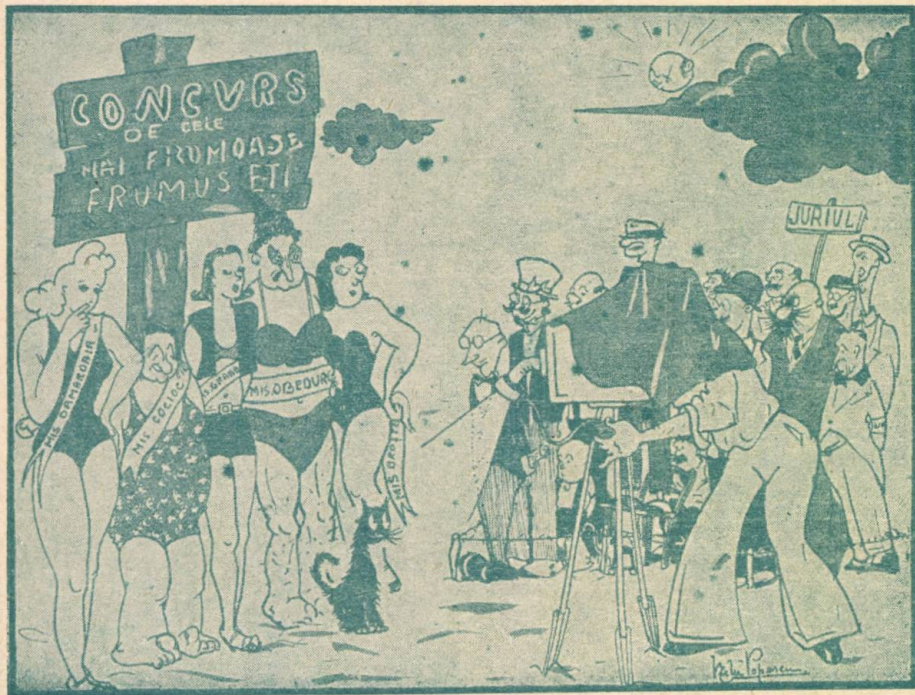
O doamnă bătrână, pe cap cu o pălărie de pe vremea lui tata Noe, se oprește în fața unui cerșetor înepentrit lângă grădina Cișmigiului. Încet desface poșeta și scoate din ea două lei pe care îi întinde cerșetorului.

Acesta ia moneda și o bagă în buzunar fără să spună o vorbă.

Ciuda bătrânei doamne explodează:

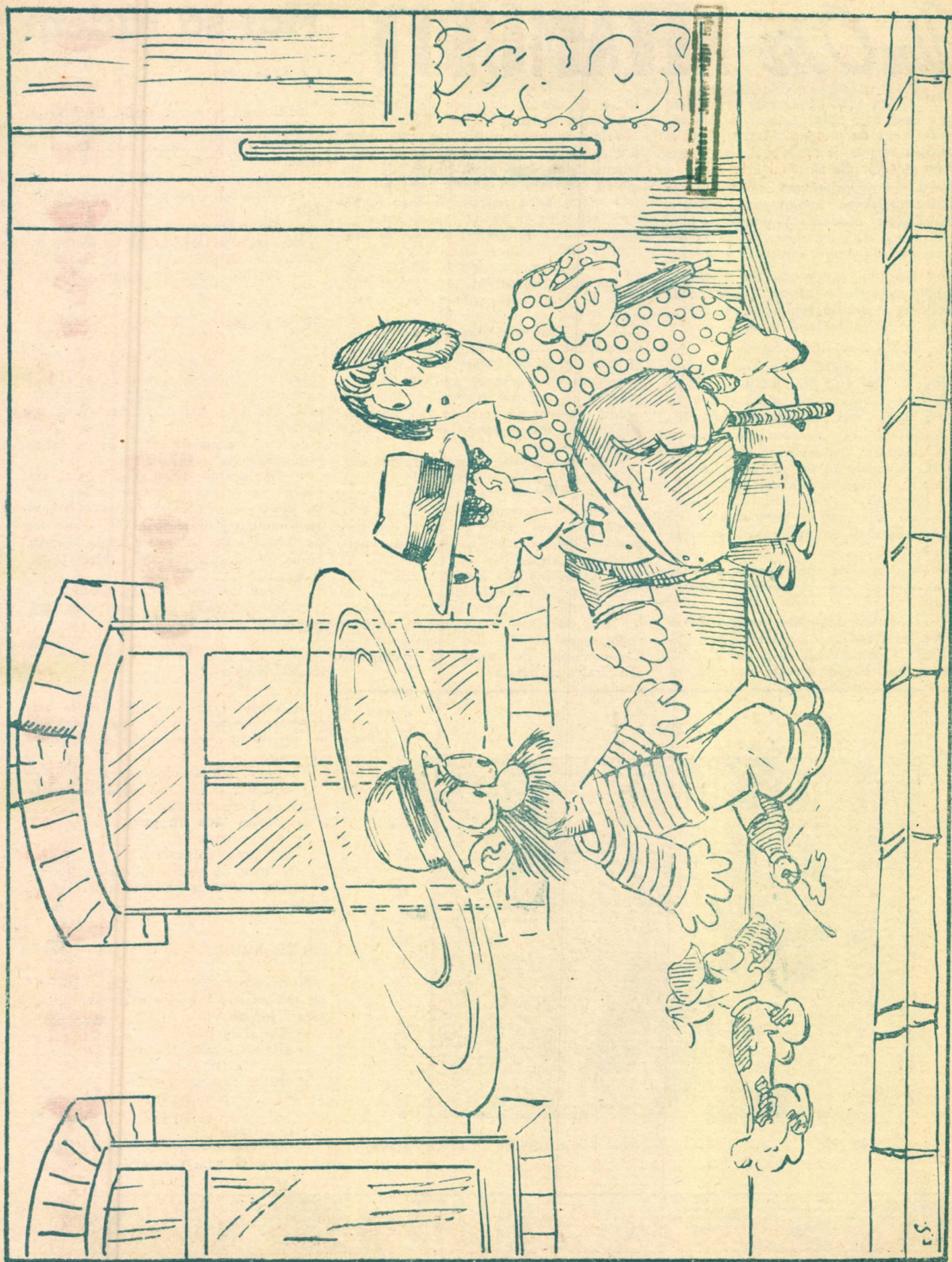
— Ce înseamnă asta, omule? Îți dau două lei și nu-mi spui nici măcar mulțumesc?

— O! cucoană, nu trebuie să te superi! De când s'a scumpit viața, m'am hotărât să nu mai mulțumesc decât dela zece lei în sus. Pentru două lei, mișc doar puțin din cap!

Fotografatul. — Curios! Fotografiez cinci vedete și în aparat nu văd decât una... și aia negativă.

— Rău faci că bei, omule !
— O ! nu, dom'le. Rău fac că merg după ce-am băut ! ...

Un Om NELĂMURIT

Hai să râdem

LA LIBRARIE

În fiecare seară, în vreme ce mergea spre casă dela cafenea, Ionescu era regulat jefuit de pungăși. Lucrul ăsta îl necăjea nespun de mult, mai ales atunci când se întâmpla să câștige la cărți.

Intr'o zi de primăvară, când prin aer pluteau miresme îmbătătoare, Ionescu, pierzându-și răbdarea și punga cu bani din surtuc, s'a dus să se plângă la comisariatul de poliție cel mai apropiat.

— Imi poți spune numele și adresa hoților care te-au atacat? a întrebat comisarul, un tip limfatic, cu părul inele și mustățile lipsă la apel.

— Nu! a mărturisit Ionescu.

— Atunci, omule, cum vrei să-i pot prinde? Cel mai bun lucru pe care-l poți face, a reluat comisarul, este să te aperi singur. Ești bărbat, ce naiba!

Ascultând de povața asta, Ionescu și-a cumpărat un revolver și, a doua seară, în vreme ce mergea spre casă, a început să tragă în pungași care încercau din nou să-l jefuiască. Nici nu dispăruseră bine hoții că Ionescu se simți înghățat de doi sergenți care-l târău la secție.

— Am ascultat de povața dvs. și m'am apărat, zise el mândru comisarului!

— Te felicit, răspunse comisarul, dar de ce te-ai apărat cu o armă prohibită de lege? Sunt nevoit să-ți închei proces verbal. Legea oprește pe cetățeni

să se folosească de arme de foc care pot fi ușor ascunse!

Vrând să tragă profit de pe urma lecției, Ionescu și-a cumpărat o pușcă frumoasă cu două țevi, lungă de un metru jumătate cu ajutorul căreia, într'o seară, puse repede pe fugă agresorii săi. Dar și de data asta, un sergent atras de detunături îl duse în fața comisarului.

— Cred că acum, dom'le comisar, n'o să mă mai trimiteți în judecată! Uitați-vă la pușca asta, sper că are lungimea destul de respectabilă!

— Da, așa este, conveni comisarul; din păcate, arma d-tale e de vânatoare și vânătoreea s'a închis de zece zile! Vei scăpa cu o amendă de 5000 lei!

În urma acestei întâmplări, Ionescu socoti prudent să renunțe la folosința puștei cele mari, mai ales că-i fusese confiscată.

După ce chibzui vreme îndelungată, chipul lui Ionescu se luminează.

În seara următoare, fu văzut plimbându-se mândru pe străzi într'o armură din evul mediu pe care o cumpărase dela un negustor de fiare vechi cu trei mii de lei!

— Acum cred că nimeni n'are ce să mai spună! gândea fericit Ionescu.

Se înșelă însă amarnic, căci fu arestat și de data asta și condamnat pentru deghizament în alte zile decât cele ale Carnavalului. Pe urmă fu închis la „Central“, ca nebun!

Miticescu a intrat într'o librărie ca să cumpere un glob pământesc pentru fiul său cel mai mare care învață la liceu.

— Ce dorește domnul?

— Dă-mi un glob pământesc, dar mai solid.

— Ce mărime, domnule?

Miticescu a fulgerat pe vânzător c'o privire de dispreț:

— Mărime naturală, tinere!...

PE STRADA

Început de primăvară. Prin aer miroase a benzină și nămol. Pe o stradă vecină cu grădina Cișmigiu, se întâlnesc doi buni prieteni. Amândoi au hainele negre și tâmpile albe. După ritualele și banalele întrebări de sănătate, unul spune celuilalt:

— Mă lăncule, acum șase luni mi-am pierdut ceasul de buzunar! L'am căutat peste tot, fără nici un folos. Astăzi le diminează, îmbrăcând o vestă pe pe care n'o mai purtasem de pe vremea când pierdusem ceasul, ghici peste ce-am dat?...

— Cred că peste ceasul pierdut.

— Nu. Am găsit gaura prin care l'am pierdut.

RAZBUNARE

Un cerșetor se duse într'o zi la ușa doamnei Ionescu, și, în ciuda refuzului ei, insistă în chip obraznic ca să capeze ceva.

Plictisită, madam Ionescu îi zise:

— Ascultă, dacă nu pleci imediat, chem pe bărbatul meu!

Cerșetorul făcu un gest ca:

— N'ai bărbat!

— De unde știi asta?

— E ușor de ghicit: o femeie pocită și rea la suflet ca tine, nu poate avea bărbat!

LA CE BUN?

Moriț trecea pe calea Văcărești cu un pachet sub braț. Il întâlnește Bloch care-l întreabă:

— Ce ai în pachet?

— Mi-am cumpărat o cămașă.

— S'o văd și eu!

Și Bloch desfăcu pachetul.

— O! ce calitate proastă! Pânza din care este făcută cămașa nu rezistă de fel la spălat!

— Dar prost mai ești, Bloch! Parcă am nevoie să spăl cămașa!...

IDILA

— Trebuie să mai pierd încă vreo zece kilograme ca să te pot strânge în brațe!

Cu picioarele în apă rece

Baletul nu este altceva decât o simfonie a trupurilor.

Cea mai mare nenorocire este că, atunci când fugi de dragoste, ea se ține după tine.

Pianul este hipodromul degetelor.

Trebuie totodată blândețe și brutalitate spre a cuceri femeile. Dacă mulți dau greș, pricina este că nu știu cum să se servească de ele.

Cântărețul, după părerea mea, nu este altceva decât un debitor care nu-i toldeauna dispus să-și reguleze notele.

Visurile cele mai caste de dragoste duc, la fel ca celelalte, în brațele femeii.

O femeie are nevoie de mult tact ca să știe când trebui să se dăruiască. Este un moment precis, variabil pentru fiecare caz, când pasiunea bărbatului trebuie satisfăcută. Dacă femeia cedează înainte de acest moment, ea înăbușe dragostea încolțită; dacă nu cedează decât după aceea, e prea târziu! Așa se face că adeseori, fiindcă s'a înșelat cu câteva ore, ori chiar minute, o femeie trece alături de o pasiune care ar fi putut-o face fericită toată viața.

Iubita stă cu capul pe umărul tău, liniștită, surâzătoare, fericită. Dacă ai avea puțină, barem o secundă, să-i pătrunzi gândurile, ce repede ai sări de lângă ea, înspăimântat!

Când o femeie acordă ertarea ei unui bărbat care a jignit-o, face asta doar cu scopul ascuns de a se putea răsbuna înzecit pe el, la prima ocazie.

Nehotărârea sentimentală e mai păgubitoare pentru suflet decât cele mai violente pasiuni.

Când un bărbat a iubit, simte că nu poate fi înșelat, chiar dacă iubita îi este necredincioasă. Ceilalți sunt înșelați, nu ei! Această siguranță îngăduie iubitului unei femei să suporte ușor împărțirea!

Inima n'are aproape nici un amestec în gelozie.

CUTITELE

Eram gata să stăm la masă când, zăbind două cuțite așezate cruciș, prietenul meu Petre glăsui:

— Nene Ionică, vederea acestor cuțite așezate cruciș, mi-a adus în minte o întâmplare de pe vremuri.

— Ce întâmplare?

— O istorisesc imediat. Îl cunoști pe Iancu Pătlăgică?

— Nu.

— Iancu era înșurat și critic muzical la un ziar de seară. Înșurat cu o femeie fermecătoare, care-l înșela din belșug, Iancu era tare gelos și n'o lăsa pe nevastă-sa singură decât atunci când trebuia să se ducă la concertele despre care urma să scrie la gazetă. Și în serile când el lipsea, Mia îl înșela. Printr'un procedeu simplu de tot: Poftea pe iubitul ei la masă, de față fiind și bărbatul ei, și printr'o anumită așezare a cuțitelor pe masă, îl vestea pe iubit că seara poate veni la ea, căci este singură.

— Crezi oare că era necesar să amestece cuțitele în astfel de treburi? Putea ușor fixa întâlnirea cu iubitul ei prin viu grai!

— Poate că se putea și cum zici tu. Am băgat însă de seamă că cea mai mare parte din femei au o preferință grozavă pentru lucrurile primejdioase și neprevăzute! În orice caz, pentru un motiv ori altul, era convenit că, atunci când două cuțite sunt așezate cruciș

pe masă, înseamnă că bărbatul ei va petrece seara în oraș și amantul poate să vie fără grijă...

— Știu acum ce s'a întâmplat. Intr'o seară cuțitele au fost așezate din întâmplare cruciș, fără ca Angela să aibă vreun amestec, iubitul a crezut că locul e liber, a revenit seara și s'a pomenit foarte încurcat neștiind cum să explice bărbatului de ce sunase la o oră atât de târzie!

— Nu, nu s'au petrecut așa lucrurile, ci într'un chip mult mai simplu.

— Acum știu. Intr'o seară, bărbatul s'a întors pe neașteptate și a dat peste ei!

— Nici acum n'ai ghicit!

— Spune-mi dar cum a fost!

— Uite cum: amantul venind într'o seară când văzuse cuțitele așezate cruciș, găsi locul ocupat, dar nu de bărbatul oficial, ci... de un altul!

—... De un altul!

— Da, un alt bărbat!

— Acum știu tot. Angela poftise în seara aceea doi amanți la masă și din greșeală, confundase mijloacele de a-i vesti!

— Nu! Nu! Niciodată o femeie demnă de numele ăsta, n'ar face o asemenea greșeală. Totul se datora bărbatului ei care, aflând că este înșelat, hotărî să se răzbune punând pe cei doi rivali care-i cunoștea față în față, încrucișând chiar el cuțitele!

FOSTUL TOBOȘAR ÎȘI CORIJEAZA ODRASLA

Frânturi de zâmbet

de TITU FIROESCU

DOI FLĂCĂI ȘI-O FATA...

În orașul ăsta au trăit odată
Doi flăcăi de-o vârstă și-un boboc de fată.
Nu e mult de-atuncea, totuși, mi se pare
Că s'a scurs atâta vreme schimbătoare.

Fata, totdeauna, veselă sprințară,
Zăpăcea flăcăii și-i făcea să moară
Tot ademenindu-i cu frumusețea ei:
Ochii-i — două stele potopind scântei;
Fața ei roz-albă — floare de gutuie;
Păru 'nvolt ca fumul ce'n spre cer se sute;
Mersul — val de apă, lan de grâu atins
De Zefirul tainic — Domn în Necuprins...

Iată, deci, atâtea calități ca fata
Pe flăcăii noștri să ni-i deie gata.
Încât fiecare se'ntrecea să-i placă
Și să-și chinuiască mintea lui săracă,
Concepând la planuri pentru viitor,
Cum să-și facă viața din belșug și-amor,
Căci cu fata asta cine nu și-ar zice
Că-i va fi viața dulce și ferice...

Și veneau la fată zilnic pețitoare
Cu zeci de partide de băieți cu stare,
Dar primeau răspunsul: „Tânărul nu-mi place”!
Iși avea și fata of-ul ei și pace.

În sfârșit, pe urmă, unul din flăcăi,
Împieगत la Poștă, sfătuit de-ai săi,
S'a 'nsurat cu fata — era mai înfapt;
Celălalt rămas-a — cum s'ar spune — fript...

Au trecut de-atuncea patru ani de zile;
Măna vremii 'ntoarce file după file;
Ce-au ajuns eroii povestirii mele?
Unde-i strălucirea vremilor acele?

Într-o zi de toamnă cu zbor de lăstuni,
Am pornit spre-ospiciu... Casa de nebuni,
Și-acolo un paznic cu cap de Hercule
Mi-a 'nșirat povestea celor din celule:

— „Vezi, mata, la dreapta, un nebun trudit
Ce cu pumnii-și bate pieptul scofălcit?
Asta e flăcăul ce-a tubit în van
Pe fetița aceia cu păr de catran”.

— „Dar celalt din stânga fioros, turbat?”
— „Ăla e flăcăul ce i-a fost bărbat!”

TECHNICA...

Doar patru luni trecură de când Tase
Cu fata coanei Zoea se'nsurase;
Și iată că, frumoasa-i nevestică,
I-a și sporit familia cu'n... Tăscică.

Nedumerit de câte i se'ntâmplă
Iși duse, Tase, indexul la tâmplă
Și pronunță hamletic rar și greu:
„Eu nu sunt eu!”

În urmă socoti pe-o întreagă coală,
Dar nu-i ieși deloc la socoteală;
Apoi își aminti, pătruns de-un crez,
De unterofitzerul bavarez...

Atunci simțind cam cum devine cazul
Ii spuse unui prieten tot necazul:
„Cum e posibil ca nevastă-mea
Să facă un copil cu'n neamț sadea
În patru luni de zile — dumneaei
Să'nfrângă-un termen hotărât de zei?”

Și-amicul i-a răspuns clipind
din geand:
„Te put, mata, cu tehnica germană?”

SCUZA

Terciulescu era slujbașul cel mai
chiulangiu din tot Ministerul Bugetu-
lui rotund. Nu trecea o săptămână,
fără ca el să nu lipsească, barem o zi,
dela birou. Spre a motiva această lip-
să, ucisese în gând o sumedenie de ru-
bedenii apropiate și se gratificase pe
sine, din când în când, cu cele mai
groaznice boli ce existase vreodată pe
pământ.

Cu toate astea, vreme de o lună de
zile, nu lipsi de loc. Epuizase oare
dicționarul scuzelor valabile care, după
cum știe fiecare, este cartea de căpă-
tâi a oricărui slujbaș de stat?

Șeful de birou nu știa ce să mai
creadă.

Când, într-o dimineață, Terciulescu
il vesti bucuros că se însoară. Pricina
era fără apel și îi fu acordat un conce-
diu de câteva zile.

Opt zile după evenimentul ăsta feri-
cit, el lipsi într-o dimineață, scuzându-
se că nevasta sa avusese o naștere.
Încă odată șeful s'a inclinat gândind în
sinea sa că nevasta lui Terciulescu prea
se grăbise cu copilul.

Săptămâna următoare, altă lipsă
dela birou.

— Nevasta mea a avut altă naștere!
se scuză Terciulescu a doua zi.

— Nu! Nu! Termină cu gogoșile!
Săptămâna trecută mi-ai spus aceeași
poveste! Un copil în fiecare săptămână,
e cu neputință, afară de cazul când
te-ai însurat cu un fenomen.

— Nu, dom'le șef, nu m'am însurat
cu un fenomen, ci cu o moașe!

LACONISM

Știm cu toți că Scoțienii sunt foarte
laconici în vorba lor. Un ziar ameri-
can a publicat o corespondență între
două prieteni Scoțieni, dintre care unul
locuia în Londra și celalt în New-York.

Iată cum a întrebat unul pe celalt
dacă este ceva nou la Londra:

New York, Ian. 2.1941

Prietene,

?

Mac.

Iată răspunsul:

Prietene,

Ttt.

Thom.

DESPRE FEMEI ȘI DRAGOSTE

Îți părăsești familia pentru dragoste, din care îți faci o altă familie, pe care o părăsești pentru o altă dragoste... Doamne, cât este de ciudată biata noastră inimă !

Îți trădezi un prieten ca să poți cuceri o femeie, și pentru a lua masa cu această femeie, chemi în ajutor un prieten.

Dragostea este efortul pe care îl face bărbatul spre a se mulțumi cu o singură femeie.

Amorul propriu al femeilor e aproape totdeauna un egoism deghizat.

Nu zeul Amor trebuia închipuit cu ochii legați, ci bărbații !

Cel mai primejdios sfătuitor al femeii este amorul propriu.

Scoateți din inima noastră dragostea pentru femeie : ați scos tot farmecul vieții.

Fericirea și virtutea sunt înălțuite una de alta prin legături de fier și de diamant.

Mândria ne face să suportăm mai ușor rănilor pricinuite de o dragoste nefericită.

Bogăția decepționează pe bărbați fiindcă l-au costat prea multe eforturi; pe femei, fiindcă nu le-au costat nimic !

Cereți virtuții secretul fericirii.

Poate exista virtute fără fericire, dar nu cred să existe fericire fără virtute.

Minciuna seamănă cu vântul care umflă pânzele corăbiei; fără ea femeia nu poate trăi și nici face o mișcare !

Cele mai multe rele le datorăm femeii.

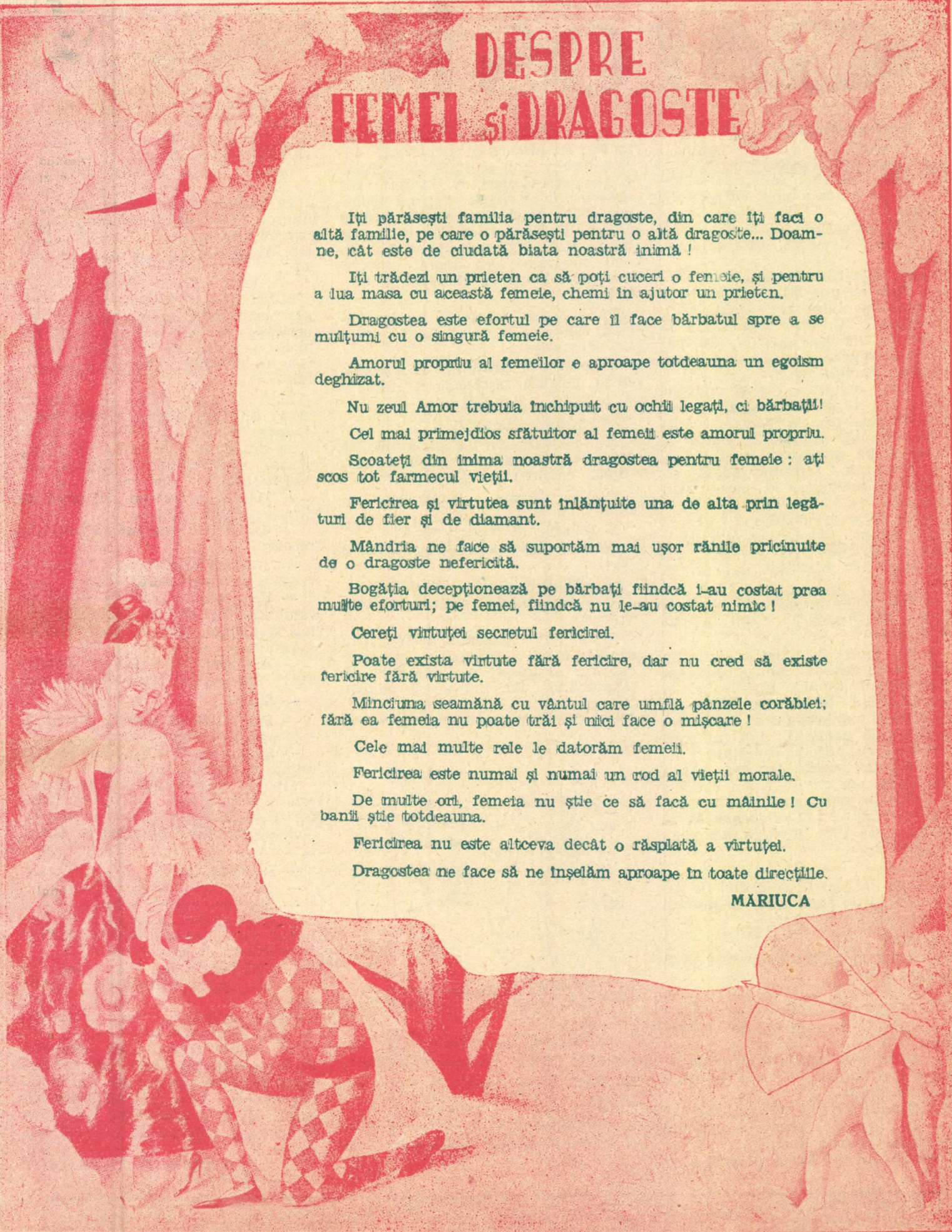
Fericirea este numai și numai un rod al vieții morale.

De multe ori, femeia nu știe ce să facă cu mâinile ! Cu banii știe totdeauna.

Fericirea nu este altceva decât o răsplată a virtuții.

Dragostea ne face să ne înșelăm aproape în toate direcțiile.

MARIUCA

GALOȘII

— Bonjour dragă!
— Bonjour!
— Ce mâncăm astăzi?
— Stai, stai, stai, unde mi te bagi în casă pe covoare noui cu pantofii murdari?

— Păi i-am șters!
— Cum i-ai șters? Uite ce-i pe tine?!

— Ei, asta-i acum!
— Tică, eu una știu: ori te ștergi ca lumea pe tălpi, ori rămâi afară.

— Dragă, mie mi-e foame, așa că te rog nu mă bate la cap. Nu mai are omul voie să intre în casa lui că ești gata cu cața pe el.

— Apoi, domnule, ori îți cumperi galoși, ori îți iei servitoare, că eu una, nu mai frec la covoare. Auzi dumneata! Vii murdar de noroi și te repezi pe covoare.

— Cucoană, termină odată comedia că mă'mbrac și plec. Auzi dumneata?

— Ce să aud, domnule? Ce să aud? M'am săturat până'n gât. Mi-a ajuns cuțitul la os. Păi am mai văzut eu bărbați, dar nu ca tine.

— Hai dragă lasă-mă 'n pace și dă-mi să mănânc, c'am muncit până acum!

— Păi sigur! Eu n'am muncit! Eu am stat de geaba? Am dormit, am băut cafele, numai dumneata ai muncit. Ei! Nu te las, domnule, până nu-ți cumperi galoși, că de trei luni, regulă generală: imi infectezi covoarele cu noroiul dumitale.

— Ascultă femeie! De unde draçu vrei să-mi iau galoși la ora asta?

— Treaba dumitale! Ce mă întrebi pe mine? Omu trebuie să se simtă, nu să-l tot împingă dela spate nevastă-sa.

— Păi...

— Nici-un păi! Ei comedie! Ce zic ăia dela birou când intri cu noroiul pe parchet?

— Mda!

— Mda! Of! Tot eu trebuie să-ți deschid capul!

— Bunăziua.

— Bonjur domnu! Cu ce vă servim?

— Ia să văd, dom'le, o pereche de galoși mai bunice!

— Cu limbă?

— Neapărat!

— Ia! Ionele! scoate o pereche de galoși pentru domnu!

Negustorul imi arată perechi pes-

te perechi. În fine, după ce-i scot cu 850 lei, plec cu ei în picioare, fericit că-mi scap pantofii de noroaie și pe nevastă-mea de curățat covoarele. Și pe urmă, crema-i scumpă! N'are omul bani numai pentru cremă! Mai trebuie să dea pe ruj de buze, pălării, ciorapi, pantofi, rochii, mantouri, că doară nevastă-mea nu-i țoapă ca alelalte din mahala.

Până acum, mergeam pe jos; acum fiindcă am galoși noui, țiiu să iau tramway-ul.

Tramway-ul arhiplin. O cocoană ca un boloboc, se repede în mine:

— Pardon, domnule!

— Pardon, cucoană!

Mă măsoară de sus până jos. Eu mă roșesc de fericire. Galoșii străluceau ca oglinda.

— Hei, domnu! Intră mai în față.

— Domnu! Pardon domnu!

— Stai cucoană, ei drăcia dracului!

— Avansați înainte, domnilor!

— Sue, domnule; sus de pe scară, cucoană.

Peste tot vacarmul acesta; din când în când — trompetă — se aude câte-un „avansați mai înainte” al taxatorului. Eu, imi feresc galoșii,

— Am scris un articol despre caramellele „Stop” și directorul fabricii mi-a trimis acasă o cutie întregă.

— Bună idee! O să încerc să scriu și eu ceva despre baletistele dela „Alhambra”.

stau când într'un picior, când în altul.

— Stai, domnule, că mă calci. Ce, n'ai loc decât aici?

— Stai cucoană ce te'mpingi așa?

— Ce tot urli, domnule? Ei, drăcie! Dumneata nu vezi că mă împinge și pe mine altcineva?

— Păi ține-ți picioarele acasă! Ce vrei să-mi rupi galoșii?

Cobor la capătul liniei, surzător.

— Să vezi ce bucurie îi fac Sofiței!

Pe stradă e jale! Stingerea luminilor a reușit să camufleze noroaiele cum niciodată nu m'aș fi așteptat. Ajung la colțul străzii. Beznă! Zic:

— Să știi că aici rămân.

Știam că-i o băltoacă acolo! Păi buzunarele, dau de chibrit, văd pericolul, fac un salt și... buf! Un picior a reușit s'o ia înainte. Celălalt, s'a priponit în mijlocul noroiului.

Zic: ai văzut Tică ce dreptate avea Sofița? Acum frecai toată noaptea la pantofi.

Ies din noroi și iavaș-iavaș, ajung acasă. Trec în antreu. Sofița imi iese înainte.

— Matake a fost pe aici până a-dineauri, Tică!

— Ce vroia? zic eu bucuros c'a plecat!

— Vroia să te întâlnești mâine cu el să-ți cumperi galoși!

— Ei ce știi tu Sofițo?! — zic eu zâmbitor. Păi mi-am cumpărat galoși bomboană, să nu-ți mai freci tu mânuțele pe covoare.

— Ei! vezi Tică? Tot eu săraca! Vezi? Așa-i că-ți pare bine și ție?

— Ei...

— Păi du-te la cișmea Ticuță și lasă apa să curgă pe ei.

— Stai nițel că viu acum. Să vezi numai ce minune de galoși?

Trec la cișmea, imi sucesc picioarele sub apă, apoi călcând pe vârfuri intru în casă. Sofița se uită la picioarele mele și rămâne cu mâna la gură.

— Ei ce zici?

— ?!?

— Minune, așa-i? Hahaha!

— Ce hahaha, domnule? Ce hahaha? Care haha? Unde ți-e unul?

Eu rămân cu ochii în gol!

— Unu? Care unu?

— Un galoș, domnule! Unde este?

Cobor privirea cu frică și rămân cu ochii holbați!

În seara aceea n'am mâncat. n'am dormit. Cu lampa am umblat toată noaptea pe stradă, răscolind noroaiele cu bastonul. Imposibil de găsit. Și la 5 dimineața, am jurat că în viața mea nu-mi mai cumpăr galoși.

VICTOR O. GUÉRITÉE

MITICA

Plimbându-se pe malul mării, la Constanța, tocmai dincolo de cazino, Mitică auzi deodată un glas disperat care venea dinspre mare:

— Ajutor! Ajutor! Nu știu să înot! Mitică, aranjându-și flegmatic nodul dela cravată, răspunse de pe dig:

— Nici eu nu știu să înot, omule. Cu toate astea, nu fac atâta gură cum faci d-ta!

O LECȚIE BUNA

Victor Eftimiu este, după cum știm cu toți, un scriitor care nu are nici o priză la public. Însă el e atât de incredințat de geniul său, încât dacă cineva i-ar spune că n'are pic de talent, ar fi în stare să-l lovească cu ceva în cap! Într-o zi, câțiva confrăți, plictisiți să-l tot audă laudându-și talentul care nu se vedea nici simțea de fel, se hotărăsc să-i dea o bună lecție de modestie. Iată cum se face că într-o zi, Victor Eftimiu a aflat că se fondase o asociație de admiratori ai săi. Deveni și mai vanitos ca totdeauna.

Câteva zile după aceea, apărut un comunicat în toate ziarele:

„Prima manifestare a admiratorilor lui Victor Eftimiu.

Admiratorii marelui scriitor organizează Duminică viitoare un matineu dansant în saloanele hotelului „Bulevard”. Toți cei care admiră pe celebrul scrib sunt rugați să se înscrie dinainte.”

Trei zile în șir, Eftimiu s'a plimbat cu ziarul în mână arătându-l tuturor confratilor.

Sâmbătă seara, a apărut în ziare al doilea comunicat:

„Admiratorii lui Victor Eftimiu se văd nevoiți să renunțe la matineul dansant proiectat pentru mâine în saloanele hotelului „Bulevard”. Cu toată reclama făcută, nu s'au înscris decât două persoane!...

Cocktail

IN CIȘMIGIU

O cuconiță oacheșă, numai farmec și ispită, gura o rană sângerândă, ochii două viorele, pieptul o poemă și trupul o invitație la un atentat la pudoare, în ciuda vremii răcoase, ședea singură pe o bancă din Cișmigiu și privea la doi soldați germani care flirtau cu o guvernantă, ce-și păzea cu strășnicie copilul din căruț și virtutea. O boare primăvăratecă se simțea prin aer. Cărând veni de se așeză pe bancă un domn înalt și brun. O mustață deasă ca o perie de dinți îi împodobeau buza superioară. Mirosea a tutun și odicozon.

Conița cea oacheșă nu prea avea dispoziție să lege conversații cu necunoscuți.

Noul venit cercă imediat să intre în vorbă.

— Dudue, nu vă plictisiți stând singură pe bancă?

— Nu mă plictisesc, domnule, căci se găsește totdeauna câte un tâmpit care vine să-mi țină de urât!...

SEMITA

Moriț a moștenit averea unei mătuși care murise într'un orașel din Moldova. După ce-au fost plătite sarcinile, i-au rămas lui Moriț 7777 de lei. Deoarece căpătase moștenirea în ziua de 7 Februarie și el tocmai împlinise 27 de ani, Moriț văzu în repetarea numărului 7 mâna destinului. A doua zi s'a dus la hipodromul Băneasa.

— Vreau să joc 7777 lei pe un cal. Dar vreau un cal care să poarte un număr în care să se afle și cifra 7.

— Bine, dom'le. Jucați pe calul no. 7.

— S'a făcut.

Moriț a scot banii și a căpătat în schimbul lor biletele cuvenite.

Visând numai milioane, Moriț aștepta cu nerăbdare rezultatul cursei. Dar vai, calul său sosi la potou al 7-lea!...

Costul abonamentului

LA

„VESELIA”

Pe an 220 lei

Pe 6 luni 120 lei

Pentru risipirea găndurilor negre.
CEREȚI CARTEA DE MARE HUMOR

NITĂ PITPALAC

Prețul 40 Lei

la Londra
de C. Cosco

DRAGOSTE CURATĂ

- N'aș putea niciodată să mă mărit cu un bărbat pe care nu l-aș iubi!
- Dar dacă te-ar cere în căsătorie un milionar?
- O! dacă ar fi milionar, l-aș iubi!

VESELIA

— Vai, câtă dreptate a avut biata mamă să se cpeue căsătoriei noastre.

— O femeie foarte cumsecade! Sunt furios că n'am știut cât de bună a vrut să fie cu mine!

Lei 5.—

JOI

Proprietar :
Soc. Anon. „Universul“, București
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat :
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil :
CONSTANTIN COSCO

Inscrisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.
Redacția și Administrația :
București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

20 MARTIE 1941

UN CAINE SĂTUL DE VIAȚĂ!

Cred că toți iubitorii rasei canine au citit, cu ochii plini de lacrimi, telegrama de mai la vale, care-i poate doar o manifestare a umorului britanic... Totuși noi o luăm în serios și chiar în tragic.

Liverpool, 10 febr. 1941.

Un câine de lux, chinut de câteva luni de eczemă, pe semne descurajat din pricina boalei, a încercat de trei ori să-și pună capăt vieții.

Dormind în bucătărie, într-o noapte, cu laba a încercat să deschidă robinetul gazului aerian. N'a isbutit. A doua

zi, în vreme ce se prepara baia stăpânului său, a sărit în apa fierbinte. Fu scos aproape opărit. În fine, eri profitând de o clipă de neatenție a servitoarei, a eșit în stradă și s'a aruncat în fața unei mașini, cu gândul să fie făcut terciu. N'a isbutit nici de data asta.

Seara, câinele a fost internat într-o clinică veterinară.

Faptul acesta dovedește că englezii sunt mai indulgenți cu câinii decât cu oamenii. Un creștin recidivist în sinucidere ar fi fost dus în fața judei după a treia încercare publică, și aspru pe-

depsit. Căci în Anglia sinuciderea nu este numai un păcat de moarte față de religie, ci și un delict grav față de legile penale ale țării.

Câinii sunt mult mai privilegiați decât oamenii în caz de boli nevindecabile. Un veterinar are dreptul să scurteze cu o injecție agonia chinuitoare a clientului său. Un medic nu are același drept față de un pacient cu două picioare și cravată la gât!

Deosebirea aceasta este explicată prin faptul că un câine nu are un suflet conștient.

Greșeală adâncă!

Iată dovezile contrare:

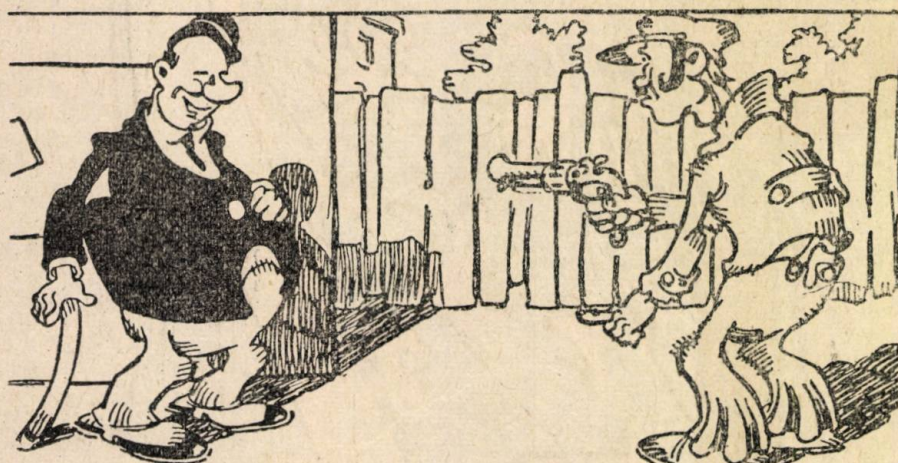
1. Câinele din Liverpool a sucit robinetul dela gazul aerian. Asta dovedește că el cunoștea proprietățile toxice ale gazului de iluminat.

2. Câinele a sărit în baia plină cu apă fierbinte. De ce n'a făcut gestul asta atunci când baia era plină cu apă rece? Asta vedește că patrupelele anglo-saxon știa bine că numai cu ajutorul apei fierbinți se poate veni de hac unei vieți fără farmec.

3. Câinele a încercat să se arunce sub roțile unei mașini! Nu pot crede că treaba asta a făcut-o cu scopul de a se juca! Pe semne că o fi văzut unii oameni călcați de automobil și atunci ce și-a zis: haide să-i imit și eu, poate în acest chip scap mai repede de viața asta păcătoasă!

Și când te gândești că toate încercările câinelui de a-și pune capăt vieții le-a făcut doar din pricina blestematei de eczeme!

Dacă eram în locul câinelui, mergeam la o farmacie, cumpăram de cinci lei alifie, și mă lecuia în doi timpi și trei mișcări...

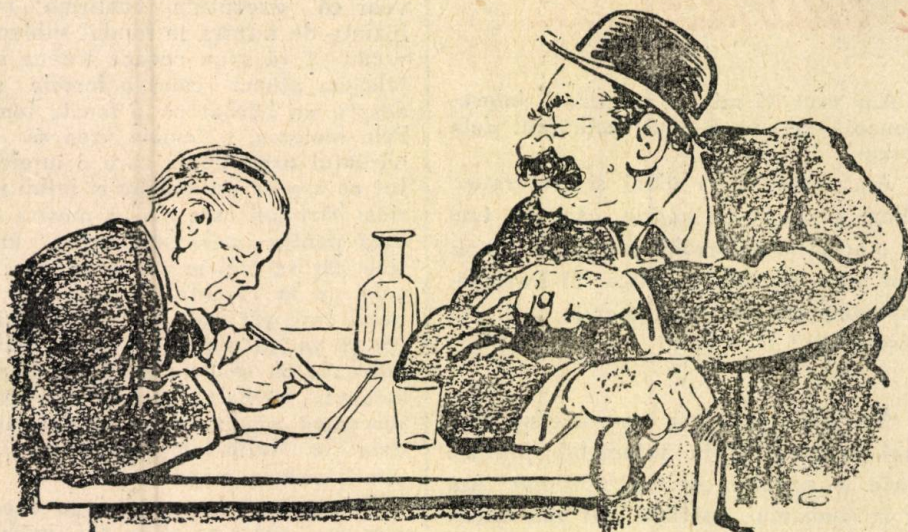

— Dece răzi ?

— Răd deoarece mi-am uitat acasă portofelul !...

Tre buna mea

Niță Pitpalac are lumină

— Acum zice unu și altu că este chesat, că n'avem câte cevaș. Mă, care e ăla de minte așa fără de obraz ?

Că să vorbim pe slovă. Și dacă vorbim pe slovă, să ridice deștu endividu căruia îi e de lipsă f'un articol.

Ce n'ai tu mă Năică, d'un pareg-zamplu ?

— Păi, nea Niță, zice omu, nevastă am, slavă Domnului (că o știe toți bărbații din mahala).

— Bun. Și... nevastă-ta ?

— Are toate calitățile bune (că sunt și calități rele, va să zică).

— Alaboner ! Vine că dacă o atingi la permanent. spune că i-ai pus vintuze, fiindcă prinsese guturai pă spinare.

— Aprubat. Am și spurcăciuni de copii.

— Bun. Dar sgâmboii au făclii la oiște, adică la nas ? Au rasoalele în bocanci rupți ?

— Cum să n'aibă, nea Niță ? Se poate aminterea !

Am de toate, mă 'ntelegi: am amenzii, am proceste-verbale de impunere, am igrasie la casă, am maldămer după pileală, am drăci când s'amestecă muerea în damblalele mele și am, parcă, și nițel cârlig la nebuna lui Ciupitu, aia cu prepelicarul ca năpârstocu și cu picerile în ciorapi de culoare „mașer” de i-se vede, când se sue în traivan, tot arnașamentu.

Am de toate, nea Niță, de ce să zic vorbă.

— Păi atunci unde ți-e dificitu, pacoste dă rumân ? Că să-ți spun și eu tot pă șart, că nu mint. Mă, am căne mox ? Am. Am eu mănă-rime la labă ? Este. Am eu vizavi de Sița amor incalificabil ? Este. Mă, cât sunt eu de umblat, am bătători și rematism la ciosvârte ? Am.

Și am și boala să spurc pe mă-lăeț oricine ar fi el, iar dacă mi se urăște cu sănătatea, am fomeie să-mi pue cataplazme și ghiață la moalele dovleacului.

Atuncilea, dece se văicărește ăla și ălălantu că n'are cutare și cutare ?

Criză este, că dacă e foc pă la vecini, trebuie să sară câte o scânteie și pă dranita megieșului. Avem tot neamul de crize. Uite Sița mea are și ea criză de sirvitoare și criză de nerve.

Zic : — Sițico, ce gătim azi !

— Ce gătim ! se sforțează dum-

— Ce scrie în ziar ?

— Spune că e liniște pe tot frontul !...

neai. Vorbirea e: cu ce mă gătesc eu, nu ce gătesc, că umblu, vorba ăluia, goală.

Toate papelcile se întolesc cu taere noui, numai eu sunt ca o zdreanță.

— Păi, fetișoara lu nentu, zic, să dau fier să se facă...

— Iți bați joc de mine ? răspunde dumneaei. Stai tu, jagardea, că mă combiconez eu pă linia curbă... să vedem o să mai „acir” la un fraer cu cioc ca tine ?!

Și curg nervele de parcă bate barabanciu.

Așa dar și prin urmare avem de toate. Suntem ca în rai cu pătura în cap.

Năică Itidentu, care se închină la ce spune nea Niță, rămăsese motamo. Avea dreptate îndrăcitul rumân. Argomentele toate, — cremă de Jii.

Dar o mică nedumerire parcă. Bine, își zicea Năică, săntără de toate, dar cevaș tot trebuie să fie lipsă la apel.

— Nea Niță, să nu te ofansezi, suntem amândoi catifele vechi, dar permitează-mi să te acostez în favoare. Nu mă ține cureaua să te combat și nu că zic, dar spui: avem de toate; dar, rogu-te, nu se poate să fie ceva absent în ce se ramifică necesitatea de trebuință ?

Nea Niță Pitpalac, binevoitor, își ia poză de mag sau de Mafaldă cu cruce, vrea să răspundă cevaș, dar nu știe ce, și rămâne ca o gâlmă.

Năică e însă fericit de astă dată și e sigur că pentru prima oară va infunda pe celebrul mucalit.

— Nea Niță, iote ce subțiu eu că n'ai nici dumneatale, nici eu. Nea Niță, n'avem, va să zică, lumină noaptea prin maala. Asta e. Cred c'am pleznit-o. Iar dacă zici că bancu e marfă dela foc, atunci... scu-zemoa !

Nea Niță rămâne un moment de căruță, dar apoi se 'nfige :

— Ascultă, mă băiatule: tu ai fomee ? Ai. Eu am fomeie ? Am. Fomeile noastre au și ochi. Ei, jură-te tu și spune dacă ochii lor nu săntără cei mai primații dintre ciuleafări ! Mă Năică, candelambruri cu o mie de lumânări, nu altcevaș... Este ?

Năică se convinge și de astă dată că cu nea Niță n'o scoți ușor la capăt, dar adăugă și el :

— Este, nea Niță, ce să zic. Este mai mult de cât ciuflenderi ochii lor... Mai ales când se uită în potrofel...

Niță Pitpalac

p. conf. Costache Glumici

MI-AM CUMPĂRAT AUTOMOBIL

Insemnările unui automobilist

...In fine, am isbutit să-mi cumpăr și eu un automobil. Asta înseamnă că în loc să mă plimb în automobilul prietenilor mei, fără să mă coste un ban, eu voi fi cel obligat să plimb prietenii, și tot eu să suport și cheltuelile...

Arăt automobilul meu nou nouț la toată lumea, dar îmi dau seama că nu e pe placul nimănui.

— Eu, în locul tău, alegeam unul vopsit negru!

— Patru cilindri?... Firește, te-a costat mai puțin! Eu, dacă cumpăram automobil, luam unul de 8 cilindri!

— Accept să mă plimb cu tine, dar numai când vei avea șofer! N'am poftă să mă isbești cu capul de vreun copac ori felinar...

— Prost ai mai fost, Tase! Dacă mergeai cu mine, puteai lua automobilul ăsta cu 20% mai efin!

Țin mai puțin la automobil de când văd că nu e pe placul prietenilor. Dacă ar fi vorba despre o femeie, lucrurile s'ar petrece tot la fel.

Aveam de gând să cuceresc o modistă de pe Șelari. M'am dus de-am așteptat-o la ușa atelierului.

— Asta-i mașina ta? (cu dispreț) Jean are un tip sport și Costel un „Lincoln”...

— Pentru ca să te plimbi n'ai nevoie de o mașină mare, am răspuns modest.

— Da... În fine poți veni uneori să mă aștepți seara. Când vei vrea să mergem la Snagov, să mă vestești c'o săptămână înainte.

— Dece?

— Ca să-mi cer un concediu dela serviciu!

— Concediu?!

— Sigur. Cu rabla ta nici în două săptămâni nu ajungem la Snagov!

Nu mai epatez pe nimeni cu automobilul meu. Îmi făcusem atâtea iluzii. Credeam că în ziua când voi sta la volan, mă vor pismui toți. Când colo, își bat joc de mine.

— În București nu există decât un mijloc de locomotie practică: tramvaiul.

— Un automobil? Ca să epatezi pe cineva? Păi și zarzavagiul din colț și-a cumpărat unul!

Am vrut să-mi fac o intrare impresionantă în curtea unui restaurant dela șosea.

Am călcat două găini și trei rațe... M'am acoperit de rușine, căci am turrit o aripă la automobil și păsările mi-au fost puse pe nota de plată. Și Doamne, tare scumpe mai sunt găinile vii, la restaurant!

Am găsit pe șosea un biciclist leșinat. L'am urcat în automobil spre a-l duce la spitalul cel mai apropiat. Am spus medicului, sperând să-l văd felicitându-mă:

— Dom'le doctor, l'am găsit pe biciclistul ăsta rănit pe șosea.

— Așa spun toți, dar nu putești pleca până nu se fac întâi cercetări.

— Păi, dom'le...

— Nici un păi!

— Întrebați pe rănit.

— E leșinat...

Nu și-a revenit în fire decât după 36 de ore. M'a recunoscut imediat și mi-a strigat în obraz: Asasinule!

Am fost arestat și judecat de tribunalul de urgență. Am scăpat cu două luni închisoare și 50.000 lei despăgubiri. Când voi ieși din închisoare, dau foc automobilului...

— Ce-ți place mai mult la restaurantul ăsta?

— Casierita!...

DESPRE MÂNGÂERI

Mângâerea este neîndoișor o calitate specific femeiască și dacă unii bărbați au această calitate, este doar spre a dovedi că excepțiile confirmă regula. Înainte de a intra în fondul subiectului, vreau să vă spun ceeace trebuie să înțelegem atunci când o femeie spune despre un bărbat că e foarte feminin. Prin feminin, o femeie vrea să arate bărbatul excepțional care o înțelege în tot ce are ea de nelogic și intim misterios; bărbatul care n'o va mustra niciodată pentru unele sentimente instinctive cărora trebuie să se supune și pe care nu le va înțelege niciodată; bărbatul care gândește la fel cu ea și care totuși va ști s'o ajute să-și îndrepte judecata cu sângele său rece și simțul măsurii; bărbatul în fine care știe ce înseamnă mângâerile și ce poți aștepta dela ele. Multă lume judecă greșit scopul și nevoia mângâierilor.

Prin mângâeri se înțelege aceea nevoie ce-o simți ca să te știi învăluit de gesturi blânde, duioase, care sunt preludiul dragostei.

Nu cred că arta mângâierilor se poate învăța: ăsta e un dar; te naști tandru cum alții se nasc cocoșați, chiori, șchiopi ori... scriitori!

Dacă la femeie mângâerea e un dar, este de asemenea și o armă de care trebuie să știe cum să se servească ca să nu se rănească singură, căci cunosc puține arme femeiești care să nu aibă două tășuri. Este dela sine înțeles că dacă o femeie are ca bărbat un individ al cărui gând este numai la afaceri ori cursele de cai, mângâerile ei vor fi cu totul nelalocul lor. Din fericire sunt încă mulți bărbați pentru care dragostea e un adevărat cult. Aceștia știu cum să primească mângâerile și cred că nu mă înșel spunând că ei chiar le așteaptă! Este o mare greșală ca femeia să se arate mângâetoare atunci când bărbatul pe care-l iubește se gândește cu totul la altceva. Mângâerile sunt mai mult de ordin moral. Ele s'expresia mută a unei dragoste fervente. Există priviri care sunt mai calde decât o subă!

Femeile trebuie să fie foarte atente, căci plictiseala poate veni repede din partea celui mângâiat și plictiseala, în dragoste, știm cu toți unde duce: la tribunal ori la altă femeie! Și chiar dacă femeile sunt mai dispuse să primească mângâerile, nici ele nu scapă acestei legi a plictiselei. Cunosc multe femei care, cu un gest agasat, resping mângâerile bărbatului, care s'au produs într'un moment când femeia simtea nevoia unei singurătăți morale. Toți cei care iubesc vor ști singuri să ghicească momentele când sufletul nostru simte nevoia să fie mângâiat.

Cu SARE...

ETERNUL BUTON !

Doamna Chițimescu are o deosebită atenție pentru chiriașii săi și, intrând dimineața cu cafeaua cu lapte la cel mai vechi dintre ei, domnul Zăpăcescu, îl întreabă plină de o maternă sollicitudine:

— Ei, domnule Zăpăcescu, mi-ai urmat sfatul, ai fost la pedicurist să-ți taie bățutura care te supăra atâta ?

— Ah, închipuește-ți, dragă madam Chițimescu, că n'aveam nicio bățătură ! Era doar butonul de la guler pe care-l purtam de o săptămână în ciorap.

ODATA PENTRU TOTDEAUNA

Frederic cel Mare primi într-o zi o petiție din partea unui ofițer, care îi cerea permisiunea de a se căsători pentru a patra oară. Frederic scrisese pe marginea petiției: „De azi înainte, maiorul X se poate căsători de câte ori i-o plăcea !”

INCA O COLONIE ENGLEZA

Sacha Guitry povestea următoarea anecdotă :

— Am de câteva luni în serviciul meu un camerist indian, tăcut, inteligent, îndemânat și îl laud din toată inima ori de câte ori îmi dă dovadă de afecțiune și fidelitate.

Intr-o zi îi spusei: „Dragă Kali”, când vei muri o să te duci de drept în paradis !” „Paradisul ? îmi răspunse el. Mă tem că acest loc de delicii nu există”. „Kali, de ce ești sceptic ? — „Nu sunt sceptic. Dar cred că dacă paradisul nostru ar exista cu adevărat, pân'acum ar fi fost de mult colonizat de englezi !” „Se prea poate !” zise Guitry.

INCA DE ACTUALITATE...

Cu prilejul instalării primului cablu între America și Anglia, regina Victoria trimise președintelui Statelor Unite următoarea telegramă : „Onorate domnule președinte. Prin acest cablu s'a restabilit în sfârșit înțelegerea între ambele noastre țări.

La care, președintele răspunse : „Majestate, vă rog să nu uitați că această înțelegere nu ține de cât de un fir, relativ destul de subțire...”

O TOALETA GREU DE DESCHIS.

— Ai stat la banchet, în fața frumoasei doamne Mitescu. Cum era gătită ?

— Avea un colier de perle.

— Și altceva ?...

— De unde vrei să știu ?... Doar nu era să mă uit sub masă.

TOTUL SE EXPLICA

— Te-ai lovit la genunchi, Gigel ?

— Da, mămico.

— Dar, cum se face că nu te-am auzit plângând ?

— Nu știam că erai aici, mămico.

DEXTERITATE

D. Banherescu s'a însurat cu stenodactilografa sa.

După câțiva ani, se întâlnește cu un vechiu prieten, care îl întreabă, confidențial.

— Am auzit că nevasta ta a fost o minunată stenotipistă ? Adevărat ?

— Da, dragă, minunată ! Azi încă rostește trei sute de silabe pe minut !..

CEL MAI POTRIVIT DAR

— Ascultă Titișor, spune mămica, băiețușul ăsta nu mai are tată și nici cine să-i dăruiască jucării așa de frumoase ca ale tale. Nu vrei tu să-i dai una din mingiile tale ?

Titișor se gândește o clipă apoi, într'un avânt de generozitate :

— N'ar fi mai bine să-i dăruim pe tăticu ?...

CONFUZIE SCUZABILA

Mitică e atât de distrat încât, dimineața, când intră în sufragerie ca să-și bea ceaiul, sărută oul și lovește delicat cu lingurița în capul nevestei...

PRILEJ UNIC

George întreabă pe Victor :

— Tatăl tău e totdeauna așa de serios ?

— O da, răspunse Victor : numai de două ori pe an râde de se prăpădește, primăvara și toamna, când ies noile modele de pălării pentru doamne.

SCHIMBARE LA... FAȚA

— Tăsică, tu-l știi pe Bumbăcescu ? Îi mai calci casa ?

— Bumbăcescu ? Pungașul ăla, pușlamaua, excrocul, falsificatorul, dezertorul...

— A moștenit acum două zile cinci milioane de lei !

— O ! dragul de el ! Nu l-am mai văzut de multă vreme ! Mă reped să-i fac o vizită căci, să fiu sincer, am ținut totdeauna mult la omul ăsta, a cărui cinste n'are pereche pe lume !

AH ! DRAGOSTEA...

Zi de vară. Soarele polește cu pulbere de aur casele, pomii și fapăturile întâlnite în cale.

Pe Dunăre, la Brăila, într'o barcă, o pereche de amoroși își plimbau dragostea și mătreața din cap. Privindu-l adânc în ochii de culoarea prazului, ea șopti, înfiorată de dragoste și de briza apei :

— Nicule, dacă, Doamne ferește, aş cădea în apă, ai sări să mă scapi ?

Dragăstos și anemic, el rosti :

— Poate.

Indignată, replică :

— Cum, poate ?

— Da... Știi, te iubesc atâta, încât aş fi în stare să fac orice !

SCENA DE MENAJ

Desenatorul Iancu M..., este unul din oamenii cei mai modești din lume. În timp ce toți prietenii lui plecaseră să facă sporturi de iarnă pe Valea Prahovei, el se plimba liniștit pe străzile Bucureștilor. Un prieten îl întâlni alaltăieri, cu brațul drept vârat într'un bandaj.

Ingrijorat și parfumat ca o droguerie, prietenul îl întrebă :

— Dragă Iancule, efectul unui accident de automobil, nu-i așa, pe soseaua București-Ploiești ?

Iancu M..., ar fi putut profita de slutația asta spre a se lăuda și a poza în erou, dar nu.

— N'ai ghicit, amice dragă, a răspuns el cu simplitate: scenă de menaj !

O tragedie în tren

Compartimentul unui vagon. Un domn șade în r'un ungher, un alt domn pe bancheta opusă. Trenul aleargă.

PRIMUL DOMN. — Mă erta, i! Mai avem mult până la Constanța?

AL DOILEA DOMN, care citește niersul trenurilor, cu voce tăioasă. — Nu știu.

PRIMUL DOMN. — Mulțumesc pentru amabilitatea dvs.

AL DOILEA DOMN. — N'ai pentru ce.

O PAUZA.

PRIMUL DOMN, surâzând. — Mă erta, i. Cum se numește gara în care ne-am oprit?

AL DOILEA DOMN. — Nu știu! Mă iei drept un birou de informațiuni?

PRIMUL DOMN. — Sunteți foarte gentil.

AL DOILEA DOMN. — Exact.

O PAUZA.

PRIMUL DOMN, surâzând. — Mă erta, i că vă deranjez; deoarece aveți mersul trenurilor, imi puteți poate spune la ce oră ajungem la Constanța?

AL DOILEA DOMN. — Nu-ți pot spune! N'ai decât să-ți cumperi și d-ta un mers al trenurilor!

PRIMUL DOMN, mereu surâzător. — Ce mult mă bucur că am un tovarăș alături de încântător ca d-ta.

AL DOILEA DOMN. — Mie imi displace!

O PAUZA.

PRIMUL DOMN, întunecându-se la chip. — Răzbunare, vreau răzbunare!

AL DOILEA DOMN. — Ce-ai spus?

PRIMUL DOMN, fără să răspundă. — Da, sunt înconjurat numai de dușmani care vor moartea mea! Li știu, îi văd!

AL DOILEA DOMN. — Ce este cu d-ta?

PRIMUL DOMN, cu ochii fixi. — Viața mea e în primejdie! Trebuie să mă apăr și-i voi răpune fără milă, unul după altul, pe toți cei ce vor să a în drumul meu!

AL DOILEA DOMN, îngrijorat. — Ascultă, nu vorbi prostii.

PRIMUL DOMN. — Ce-mi pasă de pedeapsă! Brațul meu răzbunător nu tremură!

AL DOILEA DOMN, aparte. — Unde o fi semnalul de alarmă?

PRIMUL DOMN. — Cu arma asta în mână voi răpune toți dușmanii! (Apuacă ceva în mână din buzunar).

AL DOILEA DOMN, care a tras semnalul de alarmă. — Stai, stai, eu știu cu d-ta!

PRIMUL DOMN, urlând în felul tragedienilor. — Vreau să ucid! Să văd sânge!

TRENUL SE OPREȘTE.

ȘEFUL DE TREN. — Cine a tras semnalul?

AL DOILEA DOMN, liniștit. — Eu. Individul ăsta e un nebun furios! Trebuie făcut inofensiv!

ȘEFUL DE TREN VREA SĂ FUGA SPERAT.

PRIMUL DOMN. — Nu te teme, dom'le șef. Sunt Alcibiade Cortinescu, societar al teatrului Național din București și repet rolul pe care trebuie să-l joc diseară la Constanța...

AL DOILEA DOMN. — Păi are un revolver în mână!

PRIMUL DOMN. — Un revolver? Nu! E cutia lulelei mele de care mă servesc ca accesoriu.

ȘEFUL DE TREN. — Scuzați-mă ilustre maestre. (Adresându-se celui-lalt). Ați făcut-o fiartă! O să inchei proces verbal pentru căți tras semnalul de alarmă. 50.000 lei amendă.

AL DOILEA DOMN. — Asta-i prea de tot! Proiestez...

ȘEFUL DE TREN. — Protestați? Ei bine, vom vedea la prima gară. Unde mergeți?

AL DOILEA DOMN. — La Fetești.

ȘEFUL DE TREN. — La Fetești? Păi am trecut! Acum vine Cernavodă!

PRIMUL DOMN. — Cu tot mersul de trenuri al d-tale!

AL DOILEA DOMN, după ce s'a uitat la carte. — La naiba! E de anul trecut!

CONAȘUL VANEAZA...

— Nu trageți decât în al treilea epure, ceilalți nu sunt ai noștri!...

Cu picioarele

în apă rece

Mânia e o nebunie de scurtă durată. (Aviz femeilor!).

Femeia e belșugul sau ruina unei case.

Căutând să strălucești, înseamnă că te gândești numai la tine; căutând să plăci, înseamnă să te gândești și la alții.

Nu există cu adevărat decât un fel de egalitate care depinde de om: a virtuților.

Plictiseala se naște din lenevie.

Curajul e graiul caracterului.

Adevărata bogăție a omului, e afecțiunea; adevărata sărăcie, egoismul.

Adevărul se oprește la inteligență, frumusețea pătrunde până în inimă.

Fericire înseamnă să te împaci cu soarta și să rămâi ceea ce ești.

Arta de a fi ba prea îndrăgneaț, ba prea prudent, e arta de a isbuti în viață.

Prudența e tot așa de trebuincioasă ca și curajul.

Nu poți să fii totdeauna o stea pe cer, dar poți să fii o luminiță în casă.

Bogăția face prieteni, sărăcia îi pune la încercare.

Femeile vor să aibe totul. Asta-i pricina că sunt atâtea femei nefericite.

Caută să fii stăpânul voinței tale și sclavul conștiinței!

Nu există taină a sufletului pe care purtarea să n'o desvăluie.

Bărbații cer femeilor calități și ei nu le laudă decât cusururile.

Medicii buni n'ar trebui să vorbească niciodată de medicină, scriitorii de operele lor și femeile frumoase de calitățile lor trupesti.

MOMENT POTRIVIT
FEMEIA DELA TRAPEZ. — Ai să mai susții, Mimi,
că eu nu sunt bine făcută?...

SCOTIANA

În trenul care mergea dela Dublin la Londra, călătorii dintr'un compartiment erau foarte mirați de purtările unui călător înalt și deșirat, un scoțian după aspect, care, la fiecare gară unde se oprea trenul, cobora și se repezea la ghișeu de bilete.

În cele din urmă, nemaiputându-se abține, un călător din compartiment întrebă pe scoțian:

— Domnule, de ce coborâți la fiecare oprire a trenului?

— Cobor ca să-mi scot bilet până la gara următoare!

— Păi nu era mai ușor să cumpărați un bilet direct dela Dublin la Londra? Vă costa mult mai puține parale.

— Nu, nu era bine.

— Dece?

— Medicul la care am fost acum câteva zile, mi-a spus că pot, în orice moment, să mor în urma unei crize cardiace. Ca să nu perd prea

mulți bani, în caz că mor pe drum, m'am hotărît să scot câte un bilet dela o gară la alta!

MARIȚA

Marița servise la masă felul de pește și, cucoana, zărind câteva pete suspecte pe el, nu se putu opri și întrebă:

— Ascultă, Marițo, ai spălat tu bine peștele înainte de a-l prăji?

— Nu, cucoană, nu l-am spălat de fel!

— Dece?

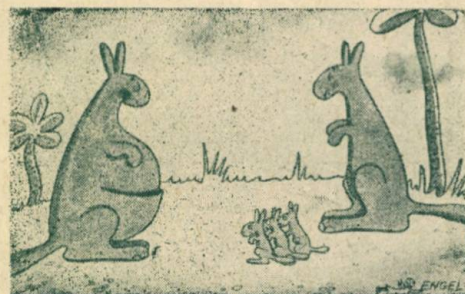
— Păi m'am gândit că nu este nevoie, căci a stat el destul în apă!

MITICA

Mitică găsește un bărbat strein pitit în garderobul din dormitor. Tremurând de frică din toate măduarele, se răstește la nevastă:

— Ascultă, madam, că mă înșeli, treacă-ducă-se, dar nu vreau ca să mă mai și sperii!

TRAGEDIE FAMILIALA

— Ți-am spus de atâtea ori să nu mănânci prea mult. Poftim, acum au rămas bieteții copii fără adăpost!

BOALA DE INIMA

— Și mai ales, dragă domnule, evitați orice emoție, căci vă poate fi fatală.

— Am înțeles, doctore. Dar te rog să ai și d-ta în vedere lucrul ăsta, atunci când imi vei trimite nota de plată, ca să nu fie prea încărcată.

S'A GANDIT LA TOATE!

Un autor dramatic român urma să capete un premiu de 10.000 lei dacă piesa lui la primele treizeci de reprezentații depășea rețeta de 300 mii lei.

În seara celei de a treizecea reprezentații, pe la orele 8^{1/2}, se duse la teatru.

— Dragă prietene, îi zise directorul, imi pare foarte rău dar ai pierdut premiul! N'am încasat decât 299,800 lei.

— Pardon, vrei să spui 300.150 lei.

— Păi am socotit chiar eu toate încasările făcute până adineauri când s'a închis casa de bilete.

— Te cred, dar chiar în clipa când era să se închidă cassa, am cumpărat personal două locuri pe care am dat 350 lei!

Vrând-nevrând, directorul teatru-lui a trebuit să-i achite premiul.

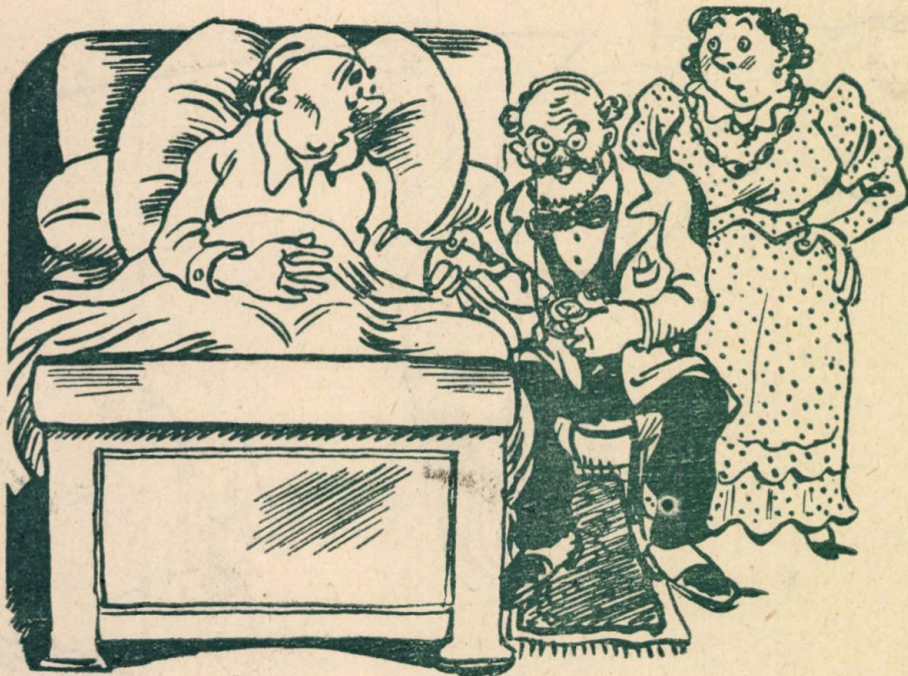
NICUȘOR

— Pulule, fă bine și înghite bulinul ăsta, dacă vrei să te faci bine.

— Nu pot, mămico, căci e tare rău la gust.

— Inchipue-ți și tu că e o bomboană.

— Știi ce, mămico, dă-mi mai bine o bomboană și să-mi inchipui că am luat bulinul!

UNDE-I STA GANDUL...

Medicul, numărând pulsațiile. — ...Opt! Nouă! Zece! Valet! Damă! Popă!...

— Incheide domnule uşa... Ce crezi c'a venit vara?...

CULEGÂND IARBA

Sandu B. era un bărbat bine și foarte bogat. Voind a se căsători, căuta o fată care să-l satisfacă toate inchipuirile lui: să fie frumoasă, cu păr blond, ochii albaștri, voinică și cu bustul potrivit. Dar asemenea femeie nu putea fi găsită ușor, căci el nu renunța la capriciile lui.

Intr-o zi pe când călătorea cu trenul, văzu pe fereastră o fată superbă care aduna iarbă. Aplecată înainte, dar cu spatele la tren, având și o rochie scurtă, Sandu avu o tresărire. Ochiul lui păru mulțumit. Și — fără discuție — trase de semnalul de alarmă. Trenul se opri, se prezentă singur șefului de tren, îi plăti amenda și apoi se adresă duzii, care, hotărât lucru, se potrivea întocmai visului său.

— Domnișoară, eu sunt cutare! Sunt putred de bogat. Am avere să te îmbrac în aur. Mi plac și vreau să te iau în căsătorie.

O luă de mână și iată-l în prezența familiei ei. Tatălui fetei îi dăte un milion. La fel procedă cu fratele, cu unchiul fetei. Logodnicul fetei — fata era logodită — pentru că nu făcea parte din familie, îi dăte doar o jumătate de milion.

Cincisprezece zile mai târziu făcu nunta și apoi cei doi tineri se stabiliră la una din moșile ce le aveau, trăind în cea mai deplină înțelegere.

După un an de zile, Sandu și cu nevastă-sa porniră să facă o vizită de bună cuviință părinților fetei. Când fură aproape de locul unde o văzuse, Sandu îi spuse:

— Draga mea, ne apropiem de locul unde ne-am cunoscut...

Și se așezară amândoi la geamuri. Dar șeful de tren intră în compartiment, se scuza frumos și lăsă staturile dela ferestre... Sandu protestă.

— Așa avem ordin! răspunse șeful.

— Nu înțeleg! Pentru ce această măsură?

— E dictată de bunele moravuri. Inchipuiți-vă că acum un an, un zăpăcit de bogătaș a oprit trenul chiar în locul acesta, trăgând semnalul de alarmă, pentru că văzuse o fată cu rochia scurtă care aduna iarbă. După ce a plătit amenda, a alergat cu fata în sat, i-a pricopsit pe toți ai casei și-a luat-o în căsătorie. Și de atunci, de câte ori trece rapidul, toate fetele din sat cu rochii foarte scurte vin și smulg iarbă.

Sunteți o bună nevastă?

— 20 întrebări puse de „Veselia” grațioaselor cetitoare care sunt căsătorite —

Sunteți sigură, doamnă, că n-aveți nici un reproș să vă adresați? Da, da, sunteți mai mult decât sigură! Și aveți dreptate, căci știu că vegheați la respectarea regulilor ce s'lege pentru orice bună nevastă. Să vorbim dar de altceva, de acele mici nimicuri în aparență anodine și care cu toate astea sunt uneori de ajuns să arunce o umbră asupra căminului. Vă puteți folosi de patru cuvinte spre a răspunde la întrebările de mai la vale. Scrieți pentru fiecare întrebare cifra care corespunde cu vântului ales: nici odată: 0, uneori: 1, adesea: 2, totdeauna: 3.

Veți găsi mai jos judecata corespunzătoare totalului obținut.

1. Aveți obiceiul să vorbiți când sunteți la cinema?

2. Cereți soțului dvs. să vă aducă ziarul în pat?

3. Primiți unele invitații fără a-i cere și lui părerea?

4. Ii vorbiți de vechii dvs. „preten-denți”?

5. Ii siliți să mănânce restul unei mâncări sub pretextul că nu mai este „bună” a doua zi?

7. Vorbiți despre soacra dvs. cu milă ori ironie?

8. Intrerupeți pe soțul dvs., atunci când istorisește anecdota să favorită spre a modifica ori desvâului mai repede sfârșitul?

9. Ii siliți să mănânce bucatele care nu-i plac, sub motiv că le-ați gătit bine?

10. Ii dați cămășile la spălat cu butonii de manșete cu tot?

11. Seara, când aveți oaspeți, îi spuneți: „Dragă, e vremea să te duci la culcare”?

12. Ii aranjați sertarele fără ca el să vă ceară asta?

13. Cu toate că vrea să doarmă, continuați să țineți lumina aprinsă spre a sfârși un roman?

14. Lăsați ciorapii spânzurați prin bae?

15. Istorișiți întâmplări în care soțul dvs. a jucat un rol ridicol?

16. Spuneți totdeauna copiii mei, casa mea, banii mei?

17. Vorbiți disprețuitor despre bărbați și căsătorie?

18. Ii muștrați dacă a lăsat să cadă puțin scrum de țigare pe covor?

19. Ii citiți ceva când el vrea să doarmă?

20. Dacă v'a adus un dar, cercați să aflați prețul?

55 puncte. Dacă atâta ați totalizat, compătimim pe soțul dvs. De fapt, suntem siguri c'a divorțat de mult!

45 puncte. E vremea să vă îndreptați dacă vreți să vă păstrați bărbatul.

35 puncte. Binișor. Sunteți o nevastă „pasabilă”.

25 puncte. Bine.

20 puncte. Foarte bine.

15 puncte. Toate felicitările noastre.

6 puncte. Cazurile astea sunt rare.

2 puncte. Mă tem c'ați fost prea indulgentă cu dvs! Rugați pe soțul dvs. să răspundă în locul dvs! Vă veți încredința c'am avut dreptate!

— Să comandăm doar niște ouă fierte! La masa din spate e perceptorul din sectorul nostru...

